

ការប្រើប្រាស់មេគ្គទ័រ

នៃក្រុងសាធារណៈនៅក្នុងប្រជុំ

ကရင်ပြည်မှုပဲတင်သံ

ကျောင်းဆရာများစာရေးပြိုင်း

Echoes From Karen Land
Teacher Story Writing Competition

Echoes From Karen Land
Teacher Story Writing Competition (Burmese)

ကရင်ပြည်မှနဲ့တင်သံ
ကျောင်းဆရာများစာရေးပြိုင်း (မြန်မာဘာသာ)

Drum Publication Group
P.O Box 66
Kanchanaburi 71000
Thailand
drum@drumpublications.org

October 2006

ISBN - 974-94605-1-0

မာတိကာ

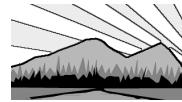
၁။ တောာနကို ကြီးရွှေမာယာ	၁
နော်ချုပါးဖိုး	
၂။ သက်ဆုံးတိုင်သစ္စာခိုင်	၃
နော်ဟန်ရီ	
၃။ အဆောင်အရှောင်	၂၁
စောသာလယ်	
၄။ အချစ်ရွှေပုံရိပ်	၂၅
နော်ဖောအဆူ	
၅။ ဖားမော်လော	၃၇
စောလယ်ထူး	
၆။ ဉားသီးစားမြှားသံစွဲ့	၄၆
စောထီးကစယ်	
၇။ ဖားဆူလယ်	၅၂
နော်ကဝယ်ထူး	
၈။ သောသီးတောာရွှေအလှ	၆၂
နော်လားစေးဝါးကူး	
၉။ တီးကလေ့ရွှေအမှာစကား	၆၇
စောစေးဝါး	
၁၀။ ဖားစည်ဖြူနှင့်မှုံးကျောက်ဆောင်	၇၂
နော်ဘွွှေထီးသီးသီန်းမောင်	

နိဒါန်း

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း Drum Publication မှ ကျောင်းဆရာများတွက် ဝါယ္ယတိအရေး ပြုပွဲရှိပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် ၂၀၀၅ ခုနှစ်၌ ကျိုးပသော စတုတွေအကြော် မြောက် ကျောင်းဆရာများ ဝါယ္ယတိရေးပြိုင်ပွဲမှ ဆုရရှိပါသည် ဝါယ္ယတိများကို စုလေး၏ ထုတ်ဝေသော မူလကရင်ဘာသာ စာအုပ်အား မြန်မာဘာသာသို့ ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကရင့်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု စလေ့ထုံးစံများ၊ ကရင့်ကျေးဇာများတွင် နေထိုင်သော ရွာသူရွာသားများ၏ ပွင့်လင်းရိုးသား ပြုစင်ချစ်စရာကောင်းသော စိတ်ထား များ၊ အပြုအမှုများကို ဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖတ်ရှိနိုင်ပါသည်။ ထိုပြင် ကရင် လူမျိုးများ မိမိ၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု စလေ့ထုံးစံများအား ပြန်လည်သတိပြီး တန်ဖိုးထားထိန်းသိမ်းလိုပါသည့် စိတ်ရှင်သန်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

အခြားသူများကလဲ ဤစာအုပ်ကို ကရင့်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု စလေ့ထုံးစံများ အား လေ့လာသည့်အနေဖြင့် ဖတ်ရှိနိုင်ပါသည်။

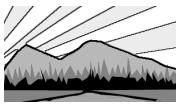
တောနက်ကြီးရဲမာယာ

ဟောမန်ဆောင်းသွား၊ အေးချမ်းလှသည့်အခိုင် သမယတွင် အငေးမှကြည့် လိုက် လျှင် တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး နှင့်တော့ နစ်ဝင်နေသည့်အလား တွေ့ရမည်။ မြေပြင်ပေါ်မှအငွေ့များသည် တောင်ထက်ဆီသို့ တစ်ရွှေရွှေတက်သွား နေသည်။ အငေးမှုလိမ့်ကြည့်လျှင် တောင်၏အလုအပကို မမြင်နိုင်ပါ... တောင်ကမ်းပါးရုံတွင် ကပ်နေသော နှင့်ပွင့်ဖြူဖြုံး အဆုပ်အဆုပ်များကိုသာ တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

တောင်ခြေရင်းတစ်နေရာတွင် မီးပုံတစ်ခု တောက်ပစ္စာ လင်းထိန်နေသည်။ မီးပုံဘေးတွင် တော့လိုက်မှဆိုး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးတို့သည် အချမ်းပြေမီးလုံးရင်းစကားစုမြေည် ပြောနေကြသည်။ သူတို့ပါးစပ်မှ အငွေ့များ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးထွက်လာနေသည်။ ချမ်းအေးလှသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ ချမ်းအေးပုံမပေါ်ဘဲ ဤ ဤတစ်ခေါက် တော့လိုက်ရခြင်းအပေါ် စိတ်အားထက်သနလျက် ပျော်ရွင်နေကြသည်။ သူတို့အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ ရက်သွေးပတ်ရှုံးပြီ။ သူတို့မျှော်မှန်းထားသော သားကောင်မရသေးသဖြင့် အိမ်သို့ခြေားပြန်မလှည့်သေးပါ။

သူတို့ထိုင်၍ တော့ကြက်ခြောက်ကို ကင်စားရင်း စကားပြောနေကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာပိန်၍ တစ်ဦးကဝသောကြောင့် ဟားဂဲ (ဖိုးပိန်) နှင့် ဟားဘော် (ဖိုးဝါ) ဟု အများကခေါ်ကြသည်။

ဟားဘော်, “သူငယ်ချင်း... ဂါတို့အိမ်ကထွက်လာတာ ခုဆိုရင် ၇ ရက်ရှုံးပြီ... ဒါပေမဲ့ ဂါတို့လိုချင်တဲ့အမဲကို ခုထိမရသေးဘူး... ဒါကြောင့် ဂါတို့ဒီအတိုင်းလက်ချဉ်းဘဲ ပြန်သွားရင်... ကောင်းမလား။”

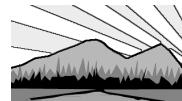
ဟားဂဲ, “ဒီမှာ ... မင်းကလဲ ပါတို့ ဒါလောက်ရောက်နေမှတော့ ဆင်ပြောင် ကြိုးတစ်ကောင်လုံး အမြိုးဘဲကျန်တော့တဲ့ဟာ ဆက်သွားမှ ကောင်းမှာပဲ့ ပြန် လို့ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ။”

ဟားဘော်, “ပါပြောချင်တာက ခုဝါတို့ရိုက္ခာလဲ တော်တော်နည်းသွားပြီ... တော်ကြာ ပါတို့စားစရာမရှိတော့ဘဲ နေတော့မယ်... ဒါတင်မကသေးဘူး... အခုဝါတို့တွေ တော့နက်ကြီးထဲ တော်တော်ရောက်နေပြီ... တော်ကြာပါတို့ မျက်စွေမှာက်လမ်းဆုံးပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ နေမှာစိုးတယ်။”

ဟားဂဲ, “မလိုပါဘူးဘွား... မပူနဲ့... စားဘို့ကဟိုအကောင်လေး... ဒီအကောင် လေးလျောက်ပစ်ပြီး ဒီလိုက်စားလို့ရတာဘဲ... တော့နက်လေ ပါတို့လိုချင်တဲ့ အကောင်ရှာပစ်ဘို့ ပိုလွှယ်လေပဲ့... ခုအိပ်ကြစို့၊ မနက်မိုးလင်းမှ ထွက်ရှာကြ ရအောင်... တစ်ခုခုများတွေ့မလားလို့။”

သူငယ်ချင်းနှစ်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်လိုက်ကြသည်။ နိုးတစ်ဖြေးဖြေး လင်းလာလေ ပြီး တော့ကြက်ဖတို့ ဟိုတစ်ကောင် ဒီတစ်ကောင် ထတ္တန်ကြရာ... သူငယ်ချင်း နှစ်ပြီးမှာ ထ၍ထမင်းဟင်းချက်စားကြပြီး သူတို့သေနတ်ကို သူတို့စစ်ဆေးပြီး သေနတ်ကိုယ်စိတွယ်ကာ သားကောင်တိုက်ရှာပြန်သည်။ တစ်အောင့်ကြာကြာ အထိ ဘာမှာထူးထူးခြားမထွေ့သဖြင့် နားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သို့နှင့် သူတို့ သေနတ်နှစ်လက်ကို သစ်ပင်တေားတွင်ထောင်ထားပြီး လျှော့အနားယူကြ သည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ဟားလော်သေနတ်မှာ ဘုတ်ကနဲ့ လဲကျသွားလေ သည်။ သူတို့နှစ်ပြီး အလန်းလန်းအဖြန်ဖြန်နှင့်ထပြီး အချင်းချင်းမေးကြသည်။

ဟားဂဲ, “ဟေ့... သူငယ်ချင်း... မင်းရဲ့သေနတ်ကို တိုက်ချုပိုက်မိလား”
ဟားဘော်, “ဘာဆိုင်လို့လဲ... ပါမျက်စွေနှစ်လုံးလုံး ပိတ်ပြီးအိပ်နေတာ... ပါက မင်းတစ်ခုခုတွေလို့လှမ်းယူတာ လက်ချေပြီးလဲကျသွားတယ်လို့ မှတ်နေတာ”

ဟားဂဲ , “ဘယ်ကဗုံတ်ရမှာလ ... သူဖုံးသာသူလဲကျသွားတာ... တစ်ခုခုများ လာတိုက်ချေလားမသိဘူး။”

ဟားဘော် , “မသိဘူးလေ... ကဲကဲ... ဒါဆို နို့ဆက်မသွားတော့ဘူး... ပါတို့ နားနေရာကို ပြန်ကြဖို့။”

ဟားဂဲ , “ကောင်းပြီ... ဒါဆို ပါတို့ပြန်ကြတာပေါ့... ပါတို့အခုလာတာလည်း ဘာမှမတွေ့ဘူး။”

သူတို့နှစ်ဦး သူတို့နားနေရာတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲဆီသို့ ပြန်လာ ကြသည်။ တစ်အောင့်တစ်နားနားကာ ထမင်းဟင်းချက်စားပြီး ထိုင်၍ရောက် တတ်ရာရာ ပြောဆိုကြပြန်သည်။

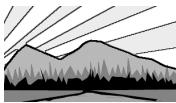
ဟားဘော် , “သူထော်ချင်းရယ်... ပါစိတ်သိပ်လေးတာဘဲ... ဘာပြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူကြီးတွေကပြောကြတယ်... တော့လိုက်တဲ့အခါ သေနတ်လဲမကျရဘူး... တစ် ကယ်လို့ လဲကျခဲ့ရင်... စိုးရိမ်စရာရှိတယ်တဲ့”

ဟားဂဲ , “အေး... ဟုတ်တယ်၊ ပါလိုက်တေးတာဘဲ... ဒါကြောင့် မနက်ပြန်ကြရင် ပါတို့အိမ်ပြန်ကြဖို့... မကောင်းဘူးလား”

ဟားဘော် , “ကောင်းတယ်သူငယ်ချင်း... ဆက်သွားလို့လဲ အကျိုးရှုမယ် မထင် တော့ပါဘူးကွား”

သူတို့နှစ်ဦးပြောဆိုကြပြီး အတူအိပ်စက်ကြသည်။ လအနည်းငယ်သာသဖြင့် အတော်အသင့်မြင်ရသည်။ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် ဟားဂဲမှာ အပေါ့သွားရန် နိုးလာသည်။ သူထဲပြီး ဘေးသို့အနည်းငယ်သွားပြီး အခြားတစ်ဖက်သို့ ကြည့် လိုက်ရာ ထူးဆန်းသောစွတ်ကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမဲတစ်ကောင်ကောင်၏ စွတ်ကြောင်းနှင့် တူနေလေသည်။ သူသည် ပြန်၍သေ နှစ်ကိုယ့်ပြီး ဟားဘော်ကိုလည်း ခေါ်မနိုးတော့ဘဲ အသာကလေး စွတ်ကြောင်း အတိုင်း လိုက်သွားလေသည်။ သူလိုက်ခဲ့သည်မှာ တော်တော်ဝေးဝေးသို့

ရောက်ခဲ့ပြီ... စိတ်တစ်ခြား ကိုယ်တစ်ခြားဖြစ်နေ၏။ အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ် နေလိုက်သည်မှာ တစ်ခုခုက သူ့ကိုချောင်းမြောင်းနေသလို ခံစားရသည်။ ဝါးရုံတော့တစ်ခုဘေးသို့ ရောက်သောအခါ စွဲတ်ပြောင်းမှာလည်း ပျောက် သွားလေသည်။ သူပတ်ပတ်လည်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှာမတွေ့ သဖြင့် ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သူလှည့်လိုက်စဉ် ဝါးရုံအနောက်မှ တစ်ခုရှုလှပ်သွားသလို ထင်လိုက်မိသည်။ သူသည် သေနတ်မောင်းကွင်းထဲသို့ လက် ကိုထည့်လိုက်ပေပြီ။

သူ့သေနတ်မပေါက်ကွဲမှု ရှုတ်တရက် တောာဝက်တစ်ကောင် သွားအဖြေသားဖြင့် သူ့ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာပြီး သူ၏နှစ်လုံးတည်းတည့်သို့ ကိုက်ဖြေလိုက် လေသည်။ ဖားဂဲမှာ သတိမထားလိုက်မိသဖြင့် လန်ဖြန်ပြီး သေနတ်လည်း ပြုတ် ကျသွားကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ရင်ပတ်မှ နာသောနေရာကိုကိုင်ရင်း မောပြင် ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် သူအသက်ထွက်သွား လေသည်။ ဖားဘော်တစ်ယောက်မှာ မူဒိုပ်ယူမှန်းလာသောအခါ ဖားဂဲကို လိုက်ရှာရာ မည်သည့်နေရာတွင်မှုမတွေ့ရသည့်အတွက် သေနတ်ကိုယူပြီး ပုံးပို့လျော်ကြည့်ရာ ဖားဂဲတွေ့ခဲ့သောစွဲတ်ပြောင်းဂို တွေ့ရလေသည်။ သူလည်း ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်းလိုက်ခဲ့ရာ လမ်းအဆုံးတွင် ဖားဂဲအား အစန့်သားလွှာနေပြီး မျက်လုံးအစုံပြီးလျက်သား တွေ့လိုက်ရသည်။ သူလျှင်မြန် စွာ ပြေးသွားပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

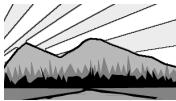
“ဟေ့... ဖားဂဲ ... ဘာလို့မှာလာအိပ်နေတာလဲ” သို့ပေမဲ့ စကားပြန်မရသ ဖြင့် သူမျက်နှာအား သေချာစွာကြည့်ပြီး ကိုယ်အားကိုင်ကြည့်ရာ အေးစက်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤတွင် သူခေါင်းနပန်းကြီးသွားလေသည်။ သူသည် ဖားဂဲအလောင်းအား မျက်ရည်မျက်ခွဲက်နှင့် ထမ်းလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် နား နေရာသို့ပြန် လာလေသည်။ သူမိတ်ထိနိုက်လှသည်။ အတူလာသော သူငယ် ချင်းမှာ မျက်စွေ့တစ်မိတ်အတွင်း သူအားထားခဲ့လေပြီ။ သူအမျိုးမျိုးတွေး

သော်လည်း ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိတော့ပါ။ သူတိုးစားမိသည်မှာ သူဟားဂဲအား ထားခွဲပြီး တစ်ယောက်ထဲပြန်သွားပါက ဖားဂဲသားမယားများက သူ့ကိုအဖြစ် တင်မည်စိုး၍ ဖားဂဲအလောင်းအား ရွာသို့ပြန်သယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ သူသေနတ်အားလွှယ်ပြီး သူငယ်ချင်းအလောင်းအား ပုံခုံပေါ်ထမ်းလိုက် သည်။ သူသွားပြီး တစ်အောင့်ကြာကြာလောက်ရှိလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းအ လောင်းမှာ ကြာလေလေးလေ ခံစားရသည်။ ပြီးနောက် သူ့နောက်ကျောတစ်ခု လုံး ချမ်းလာလသည်။ ကြာက်စိတ်ကာင်ယိုပိုစိတ် ရောက်လာလသည်။ သူသည် သူ့သူ ငယ်ချင်းအလောင်းအား မြေပေါ်သို့ဖုတ်ကန်ပစ်ချလိုက်ပြီး သူ့သူ ငယ်ချင်းအားကြည့်ရာ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုးကြယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူပိတ်ပေးသော်လည်း ပြန်၍ပွင့်ပွင့်လာရာ သူအရမ်းကြောက်လန့်သွားပြီး ခြေလက်များတုန်ကာ ကြောက်သီးမွှားညင်းများပင် ထလာပါသည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် အပုပ်နှုံကမခံမရပိနိုင်လောက်အောင် ထလာလေသည်။ ထိုပြင် အရာ ပိုသိမ်းမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှရာ သူအလွန်အမင်း ကြာက်စိတ်လန့်သွားပြီး ချာကနဲ့လှည့်ကာ ဘယ်ညာပင်မကြည့်တော့ဘဲ ခြော့းတည့်ရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့သည်။

သူပြီးလိုက်သည်မှာ အသက်ရှုံးသံ့ဟူးမြည်သည်အထိဖြစ်ပြီး ဘေးဘီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းမတွေ့တော့သဖြင့် သူလာလမ်းမဟုတ်တော့မှန်း သိလိုက် လေသည်။ သူလမ်းမှားသွားပြီ။ နေလည်းအတော်အတော်စောင်းသွားပြီဖြစ်ရာ စိတ်ကိုတင်းပြီး ခြေလှမ်းမြန်မြန်လှမ်းလေသည်။ အတန်ကြာလျှောက်ပြီးသော အခါ နေဝင်သွားပေပြီ။ သူအလွန်အမင်းခကြာက်သော်လည်း သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်၌ အီပိုလိုက်လေသည်။

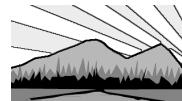
အခြားတစ်နေရာမှ မူဆိုးသားအဖနှစ်ပြီး အတူတစ်ကွဲ အမဲပစ်ထွေက်လာကြရာ ခြေရာတစ်ခုကိုတွေ့ပြီး ခြေရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေသည်။ လိုက်ရင်းလိုက်ရင်း ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ပြောင်အကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို သစ်ပင်အောက်တွင်တွေ့

လိုက်ရသည်။ ဖင်က သေနတ်ကိုမှာင်းတင်ပြီး ပစ်လိုက်သည်နှင့် ထိပြာ်ကြီးမှာ အော်ဟစ်လိုက်ရာ လူသံနှင့်တူနေလေသည်။ လူကြီးက သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေသည်။ အေးဘော်မှာထ မင်းမစားရွှေ့ မောပန်းပြီး ပိုက်နာနေရသည့်အထဲ ခြေထောက်ကိုသေနတ်အ ပစ်ခံရရာ အလွန်အမင်းခံစားရလေသည်။

“**ဝါကြည့်တုန်းကပြောင်တစ်ကောင်ပါ...** လူမဟုတ်ဘူး... ငါမင်းကို ပြောင်အဖြစ် နဲ့ မြှင့်ရလို့ပစ်လိုက်တာပါ” ဟုပြောလေသည်။

ဟေးဘော်မှာ ဘာမှုပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ နာကျဉ်လွန်းသဖြင့် ညည်း နေလေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ဟေးဘော်ကိုထမ်းပြီး ရှာရှိထူးအီမာရို့ ပြန် ပို့လေသည်။ လမ်းတွင် ဟေးဘော်၏အသက်မှာ အပ်ချည့်တစ်မျှင်စာလောက် သာ ကျန်လေတော့သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်အားလုံးမှာ တောာနက်ကြီး၏ မာယာ သို့မဟုတ် တောာဓောက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မည်သည့် အချိန်မဆို မှုခိုးများအား လှည့်ဖြားသောတောာနက်ကြီး၏ အိုးယဉ်ယူရာအကြောင်း ဖြစ် ပေသည်။ ရှေးလူကြီးများက “တစ်ခါတစ်လေ သားကောင်ကိုလိုက်တာ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က သားကောင်ဖြစ်သွားတတ်တယ် ”ဟူ၍ပြောလေ့ရှိ သည်။

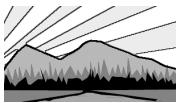
သက်ဆုံးတိုင်သစ္ာရှင်

ရှေးဘိုးဘေးတို့၏ပုံကြည်မှုနှင့်မှတ်သားချက်များ

- ၁။ တောင်ယာထဲမှ သစ်ပင်တစ်ပင်လဲကျလျှင် တောင်ယာပိုင်ရှင် မိသားစု ထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်အဲမြေထောက်ကျပါမှု မှတ်။
- ၂။ အိမ်မှတွက်ယောအခါ တစ်ယောက်ယောက်နှာချေလျှင် ခရီးမထွက်သင့်ပါ။ အနောင့်အယုက်တွေ့ရတတ်သည်။
- ၃။ နေဝါဒနှင့်အပ်တန်းတက်သည့်အခါ ကြော်ဖတ္တန်ပါက မကောင်းပါ။ အိမ်သူအိမ်သားတစ်ဦးဦး ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်၍ ထိုကြော်ကို မမွေးရတော့ပါ။ ချက်စားပစ်ရမည်။
- ၄။ ဖားရာ၊ ငါးရာထွက်လျှင်ငွေယူမသွားရပါ။ ငွေယူသွားပါကဖား၊ ငါးရာမရပါ။

ရွာတစ်ရွာ၏ နောက်ဖော်အယ်ဟုခေါ်သော မိန်းမပျို့လေးတစ်ဦးရှိသည်။ မိဘများမှာသမန်လက်လုပ်လက်စားသမားများဖြစ်သည်။ နောက်ဖော်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ရာ မိဘများမှာ သမီးလေးမျက်နှာမယ်ရအောင် ကြိုးစား၍ ကျောင်းထားလေသည်။ ပညာသင်ရန်အတွက် မိဘများနှင့်ဝေးရာသို့သွားရပေမည်။ မိဘများက သမီးလေးအား ကျောင်းစည်းကမ်းလိုက်နာရန် ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စကားကိုနားထောင်ရန်နှင့် စာကြိုးစားရန် အမြဲသွန်သင် လေသည်။ သမီးလေးမှာလည်း ကျောင်းစည်းကမ်းလိုက်နာပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိသူဖြင့် အခက်အခဲမရှိဘဲ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်မြင်လေသည်။

ဤနှစ်မှာ ဖော်အယ်၏ စာသင်နှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သော ဆယ်တန်းတက်ရမည့်နှစ်ဖြစ်သည်။ ဒီနှစ်တွင် ဖော်အယ်မှာ အပေါင်းအသင်းမှားပြီး သွေးဆောင်ဖျားယောင်းခြင်းနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိလေသည်။

ဖေါ်အယ်မှာ ဂေးဂေးဆိုလော သူ့အတန်းဖော်နှင့် ပေါင်းမိလေသည်။ ဂေးဂေးမှာ အပေါင်းအသင်းများ၏ စကားတွေထဲမြတ်ပြီး မျက်နှာများသူ့ဖြစ်သည်။ ရည်းစားထား ခြင်းမှာ သူ့အတွက်အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ဖေါ်အယ်မှာမူ ချစ်သူမထားဘူးသူ့ဖြစ်သဖြင့် အတွေ့အကြံမရှိလေးပါ။ အချစ်အကြောင်းလည်း မစဉ်းစားဘူးပါ။ တစ်နှစ် ဂေးဂေးသည် ဖေါ်အယ်ထံသွားကာ ဤသို့ပြောလေသည်။

“ဖေါ်အယ် ... နှင်တစ်ယောက်ကလဲ ဆယ်တန်းတောင်ရောက်ပြီး... အတွဲလဲမ ရှိသေးဘူး... တန်းနှေ့တွေ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အခန်းဘဲအောင်းနှေ တာ ပျော်စရာလဲမကောင်းဘူး... ငါတို့ကြည့်စမ်း... အားလပ်ရက်တွေမှာ ချစ်သူနဲ့လျောက်လည်တာ... အားမကျဘူးလား... အရမ်းပျော်စရာကောင်းတယ်... အပန်းလည်းဖြေား... ဦးနှောက်လည်းရှင်း”

ဖေါ်အယ်နားထောင်ပြီး “မင်းပြောတာဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဝါတော့ အဲလို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး... တော်ကြောလူကြီးတွေပြောသလို့... မတူရင်မတူနဲ့ (များက်က လိပ်ကိုအတုနိုးတော့ များက်ဘဲဒုက္ခရောက်ရတယ်) တဲ့... ဒါကြောင့် ဝါမလုပ် ရဲဘူး... လုပ်လဲမလုပ်တတ်ဘူး” ဟုပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူမ၏ စိတ် ထဲအတွေး တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဝင်လာလေသည်။ ဂေးဂေးမှာမူ အီမံပြန်ရောက်ပြီး သူမ၏သူငယ်ချင်း စောထူးအယ်ထံသွားပြီး ဖေါ်အယ်အား စာပေးရန် မြှောက်ပေးလေသည်။

ထူးအယ်က “ဖေါ်အယ်ဟာ တော်ရုံတန်းရုံ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး... အရမ်းလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး... ငါတို့လည်းကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး” ဟုပြန်ပြောလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂေးဂေးက ထပ်ပြီး “မယူနဲ့ ... ရေးသာရေး... ကျွန်တာင့်တာဝန်ထား” ဟုပြောရာ ထူးအယ်မှာ အားတက်လာပြီး စာရွက်နှင့်ဘောပင်ယူပြီး ဖေါ်အယ်ထံ စာရေးလိုက်လေသည်။ ဂေးဂေးမှာ ဖေါ်အယ်ထံသွားရောက်စာပေးပြီး အီမံပြန်လာလေသည်။ ဖေါ်အယ်မှာ ရှင်တုန်ပန်းတုန်ပြီး အခြားလူ တွေ့သွားမှာ လည်း စိုးလှသည်။ ကတုန်ကရှင်ဖြင့် စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်လေသည်။

“ညီမလေးဖော်အယ်သို့... တစ်ခုလောက်ပြောပါရစေ... မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဖော်လောက်လှတာ တစ်ယောက်မှုမတွေ့ဖူးဘူး... မင်းတစ်ယောက်ထဲ၏ အလှတွေဟာ... ဒို့ကိုအရမ်းဆွဲဆောင်လွန်းလို့ မမြို့သိပိနိုင်ဘဲ စာရေးလိုက်မိတယ်... ဒို့ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ဖော်နှုန်းလောက်တွဲသွားချင်တယ်... ဘယ်လိုလဲ... ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ပြန်ဖြေပေးပါနော်...”

မှ, ထူး

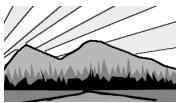
စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဂေးဂေးမှာ သူ့အနားသို့ ပြန်းကနဲ့ပေါ်လာရာ သူ့မှာအလန်းလန်းအဖြန့်ဖြန့်နှင့် စကားပင်ပြောမထွက်တော့ပါ။

ဂေးဂေးမှာ မူဖော်အယ်ကို “ဘယ်လိုလဲ... လက်ခံမယ်မဟုတ်လား” ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖော်အယ်မှာ မှင်တက်စွာဖြင့် “ဒါတော့မလွယ်ဘူး... ငါမြို့ဘတွေက ငါကိုအရမ်းမျှော်လင့်ထားတာ” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဂေးဂေးမှာ မတ်တတ်ရပိပြီး ဖော်အယ်၏စကားကို ဖြတ်ကာ “မယူနဲ့ဖော်အယ်... ထူးအယ်ဟာ ချမ်းသာပေမဲ့ ဘဝင်မမြင့်ဘူး... ရိုးရိုးအေးအေးဘဲနေတယ်... သဘောကောင်းပြီး စကားလဲနည်းတယ်... မင်းသာလက်ခံလိုက်... ငါမင်းဟို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် စီစဉ်ပေးမယ်” ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဂေးဂေးအဆွယ်ကောင်းမှုကြောင့် ဖော်အယ်နှင့်ထူးအယ်မှာ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ရှိကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အချစ်တိုးပြီး အချစ်မြစ် များ တဖြေးဖြေးနိုင်မြဲလာသည်။ အခုတော့ဖြင့် ဂေးဂေး လုပ်သကဲ့သို့ ဖော်အယ်လဲ လုပ်တတ်လာပြီး မိဘများ၏ ဆုံးမစကားများကို သတိမရတော့ပါ။ ဂေးဂေး အတွက်မှာ ဤအကြောင်းအရာများမှာ အဆန်းတစ်ကြယ်မဟုတ်တော့ပါ။ ထူးအယ်နှင့်ဖော်အယ်မှာ မူနှစ်ဦးစလုံးအချစ်ဦးများဖြစ်သောကြောင့် အချစ်အမြစ်ကို ဖြတ်၍မရတော့ပါ။ အချစ်ဦးမှုးပြီး အချစ်နှုံးအတွင်းသို့ စုန်းမြှုပ်သွားကြလေတော့သည်။

ဖော်အယ်သည် မိဘထံမပြန်ရတော့သဖြင့် ထူးအယ်နှင့်အတူနေခဲ့လေသည်။ ဖော်အယ်မိဘနှစ်ပါးမှာမူ ဘာမျှမသိရှာ့၊ ဒီနှစ်သည် သမီးကလေး၏ ပညာသင် နှစ်နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သဖြင့် မည်မျှပင် ပင်ပန်းပါစေမှုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရှာသည်။ တစ်နေ့တွင် ဖော်အယ်အမေနှင့်အဖေတို့ သူတို့တောင် ယာသို့သွားရာ သူတို့တောင်ယာထဲတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ကျိုးကျနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် အချင်းချင်း အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ကြောင်းများပြောမိကြ သည်။ အိမ်တွင်လည်း အိမ်ထောင်ပြုရန် အလားအလာရှိသူဆိုရှု သမီးကလေး တစ်ယောက်မှုလွှာ၍ မည်သူမျှမရှိ။ သူတို့အလွန်စိတ်ပူသွားပြီး သမီးကလေးထံ သို့ သတိပေး၊ အားပေးစာရေးသားလိုက်လေသည်။ ဖော်မှာ သူမိဘထံ မှ စာကိုလက်ခံရရှိပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေသည်။

သမီးကြီး

ဒီနှစ်ဟာ သမီးလေးရဲ့ ပညာသင်နှစ် နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်တယ်... အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြီးစားနော်... ချစ်သူမရှာနဲ့... နှစ်တိုင်းဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်သလို... ဒီနှစ်လဲ ထူးထူးချွန်ချွန်နဲ့ အောင်မယ်လို့ မိုးမိုးပါးပါးတို့ မျှော်လင့်တယ်...

သမီးကြီးကိုချစ်တဲ့၊ မိုးမိုး ... ပါးပါး

ဖော်အယ်မှာ စာဖတ်ပြီး မျက်ရည်များ ပါးပေါ်သို့ တစ်သွင်သွင် စီးကျလာလေ သည်။ ဖော်အယ်အတွက် နောက်ကျသွားလေပြီ။ သည်းအူကြွောမတတ် ငို့ကြွေး ရုံမှတ်ပါး ဘာမျှမလုပ်တတ်တော့ပါ။ ထိုအချိန်မှာပင် ထူးအယ်က အနား ရောက်လာကာ ဖော်အယ်ကိုကြည့်ရှု “ဖော်အယ်ကို ဖြတ်ပစ်လို့မရတော့ ဘူး ... ဒုံးကတော့ ဖော်အယ်ကို ဖြတ်ပစ်လို့အချိန်စိတ်ကို ဖြတ်ပစ်လို့မရတော့ ဘူး ... ဖော်အယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

ဖော်အယ်မှာ သူခံစွဲပွန်စိတ်ထိခိုက်မှန်းသိ၍ “ဒုံး... ထူးရယ် ... ထူးနဲ့ ဖော်အယ် တစ်သားထဲဖြစ်သွားပြီ... ထူးမပြတ်နိုင်သလို ဖော်အယ်မခံပါဘူး...

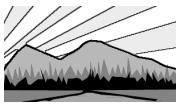
ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ ဖောကထူးကို သေတွဲအထိ မခွဲဘူး... ဖောကိုယ် ဖောထူးလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ ထူးအယ်သည် သူ့အနီးစကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာရ လေသည်။ ဖောအယ်မှာ ငိုရင်းနှင့်ထူးအယ်ကို စကားပြောနေလေသည်။ ပြီးနောက် သူ့မိဘ ထံသို့ စာပြန်ရေးလေသည်။ သူမမှာ မှားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မိဘများဆူလျှင်လည်း ခံရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အိမ်သို့မှ မပြန်၍ရဲသေးပါ။ ဖောအယ်စာ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပိုင်နက်မိဘနှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းသာအားရနှင့် အလု အယ်က် ဖွင့်ဖတ်လိုက်ကြသည်။

အမိုး၊ အပါး

အမိုးအပါးတို့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို သမီးဖျက်ဆီးမိပါပြီ... လောကရဲ့စုံ စမ်းနှောင့်ယုက်ခြင်းဒက်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ များပါသွားမိပါပြီ... အခုသမီးလက် ထပ်ပြီးပါပြီ... သမီးယောက်ချုံးဟာ သဘ္ဗာ (သူကြီး သို့မဟုတ် အသက်ကြီး ပြီး ဂုဏ်သရေရှိသူကို တင်စားခေါ်ဝေါ်သည့် အသုံးအနှစ်း) ထူးကေးချုံသား ဖြစ်ပါတယ်... သမီးပိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ဆက်လက်လက်ခံနိုင်ရန် မျှော်လင့်ပါ တယ်...
အမိုး၊ အပါးတို့ကိုချုပ်သော
သမီး – ဖောအယ်

ဖောအယ်မိဘနှစ်ဦးမှာ သမီး၏စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ပြီး... မိခင်မှာမှ အတန်ကြာကြာ သတိလစ်သွားလေသည်။ သူသတိရလာသောအခါ သူ့ခေါ်ပွန်းမျက်နှာကိုကြည်ပြီး “အဖော်ရယ်... အခုတော့ ကျမမျှော်လင့်ချက် တွေ လွှဲချော်ကုန်ပြီ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟုပြောလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူတို့၏သမီးကို ချစ်မြှောစ်နေဆဲပါ။ ဖောအယ်၏ ယောကွဲမှာ လူကိုထန်ဖြစ် သော်လည်း သူတို့အတူတကွေနေဖူး၍ အကြောင်းသိဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အချင်းချင်း ပြောဆိုခွေးနွေးကြသည်။

“အင်း... သဘွဲ့ထူးကေးဟာ ဘဝင်မမြင့်ဘူး... ဆင်းရဲ ချမ်းသာမရွေးပေါင်း သင်းတတ်တယ်။ နို့သိပ်စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူးလေ၊ နို့တွေ့ကတော့ ဘာမှမရှိဘူး ဖော်အယ်တို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းချစ်ရင်တော်ပါပြီကျယ်... သစ်ပင်ကကျိုးကျ နေမှတော့ နို့တွေ့လဲလိုက်နာရုံးပေါ့... တစ်ခြားဘာလုပ်လို့ရမှာလ”

ဖော်အယ်မိခင်က သူမောင်ကိုခေါ်ပြီး သူတူမအခြေအနေအား သွားရောက် ကြည့်ခိုင်းလေသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူမှာလည်း အစ်မခိုင်းသကဲ့သို့ တူမအားသွား တွေ့ရန် ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာအဆင်းတွင် သူ၏တူငယ်ငယ်လေးတစ်ဦးက “ဟတ်သူး” ဟုချေဖိုက်လေသည်။ သို့သော သူမှာသွားစရာရှိယည်ဖြစ်၍ မရပ် ဘဲ ဆက်သွားလေသည်။ သွားနေကျမဟုတ်သဖြင့် ဖော်အယ်ယောကွဲမအိမ် အားသူမသိပါ။ နော်ဂေးဂေး၏ အိမ်သို့ရောက်သွားပြီး သူတူမ၏ သတင်းကို နော်ဂေးဂေးမိဘများထံ စုစုမ်းလေသည်။ ထိုအခါ နော်ဂေးဂေးကြားပြီး ဖော်အယ်ထံသို့သွား၍ သူမျိုးလေးလိုက်လာကြောင်း သွားပြောလေသည်။ သူဦးလေးလိုက်လာကြောင်း ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖော်အယ်သည် ထူးအယ်၏ အေးအသွားအိမ်သို့ သွားပုန်းနေလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ထူးအယ် မှာ အိမ်တွင်မရှိ၍ သူ့ဖနီးထွက်သွားသည်ကို မသိလိုက်ပါ။ နော်ဂေးမှာမှ ဖော်အယ်ကို ပြောပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားလေသည်။

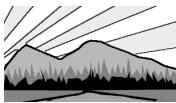
ဖော်အယ်ဦးလေးမှာ ထူးအယ်အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ မည်သူ့ကိုမျှမ တွေ့ပါ။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ထူးအယ်ရေချိုးရာမှ ပြန်တက်လာသည်ကို တွေ့၍ ဖော်အယ်ကိုမေးလေသည်။ ထူးအယ်မှာဖော်အယ်ထွက်သွားသည်ကို မသိလိုက်၍ သူရေချိုးသွားစဉ်က ဖော်အယ်အိမ်မှာပင်ရှိသည် ဟုပြန်ဖြေလေ သည်။ ဖော်အယ်တစ်ပို့တစ်ပို့သွားသည် ဟုသူထင်လိုက်သည်။ ညနေစောင်း သည်အထိ ဖော်အယ်ပြန်မလာသဖြင့် ထူးအယ်စိတ်ပူလာသည်။ ဖော်အယ် သူဦးလေးကို ကြောက်၍ပြီးပုန်းမုန်း သူရိပ်မိလိုက်လေသည်။ မိုးလင်းသည် အထိ ဖော်အယ်ပြန်မလာပါ။

ထိအခါ ထူးအယ်နှင့် ဖေအယ်ဦးလေးနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ပူလာလေသည်။ ဖေအယ်ပြန်မလာသဖြင့် သူတို့ထွက်ရှာကြသည်။ သုံးရက်မြောက်သည်အထိ ရှာမတွေ့သဖြင့် သူမျိုးလေးမှာ ဒီတစ်ညာအထိသာ စောင့်တော့မည်။ သူ့တူမ ပြန်မလာပါက သူမ၏မိဘများအား ထိအတိုင်းဘဲပြန်ပြောမည် ဟုဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။ ထူးအယ်မှာမူ ဖေအယ်ဦးလေးအား မပြန်သေးဘဲ သူမိန်းမအား ကူရှာရန် ဆွဲထားလေသည်။

သုံးရက်ပြည့်သောအခါ ဖေအယ်မှာ သူဦးလေးပြန်သွားလောက်ပြီ ဟုတွက် လိုက်လေသည်။ ဆိုလော် တူဝါဒီးနှစ်ဦးမှာ သူမအား ရှာဖွေဆပ်ပြစ်သည်။ ထိုသို့ ရှာနေစဉ် ဖေအယ်အဝေးမှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် လမ်းကြားထဲ သို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။ ဖေအယ် တစ်ဖြေးဖြေးနီးလာပြီး သူမျိုးလေးပုန်း နေသည့်နေရာအရောက်တွင် သူမျိုးလေး ရှတ်တရက်မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရာ သူမ မှာ လန့်ဖြန့်ပြီးခြေဖျား၊ လက်ဖျားများပင်အေးသွားလေသည်။ ထို့နောက် တူဝါဒီးသုံးဦးသား ထူးအယ်၏အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောကြလေသည်။ အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဖေအယ်မိဘနှစ်ဦးမှာနေမထိ၊ ထိုင် မထိဖြစ်နေလေပြီ။ သွားရမည်ကတစ်ရက်၊ ယခုသုံးရက်ရှိပြီ။ ဘာများပြစ်ပြန်ပြီလဲ ဟုစိုးရမိမိကြသည်။ လူကြီးသူမများက ပြောလေ့ရှိသည်မှာ... ခုတွေ့ခု ကြိုက်တော့ ခုကွဲရောက်ဆိတ်ဘာ ဒါတဲ့ဖြစ်မှာဘဲ ဟုတွေးမိလေသည်။ “တစ်နေ့က ငါမောင်ကိုမသွားခိုင်းမိရမ်ပြီးရော” ဟုပြောပြီး ဖေအယ်အမော် အလွန် စိတ်ပူပိုင်သောက ရောက်လေတော့သည်။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သမီးဖြစ်သူကို မျှော်နေလေသည်။ တစ်နေ့ဦးလင်း၍ အိမ် ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်ရာသူ့မောင်အား တူ၊ တူမနှင့်တာကွ အတူပြန်လာသည်ကို တွေ့၍ လွန်စွာဝမ်းသာသွားကြလေသည်။ သမီးဖြစ်သူပြန်ရောက်သည်နှင့် မိတ် ဆွေများနှင့် လူကြီးသူမများအားဖိတ်၍ စားပွဲ၊ သောက်ပွဲပြုလုပ်ပြီး ပျော်ရွှေ့စွာ တွေ့ဆုံးစားသောက်ကြလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဖေအယ်မှာ ကိုယ်ဝန်စရှိရာ

ဝါးဟင်းတစ်ခွက် အလွန်စားချင်လေသည်။ ထူးအယ်မှာ ဖော်အယ်စားချင်သမျှ ရအောင်ရှာဖွေပေးသည်။ ထူးအယ်မှာ အမဲလိုက်၊ သား၊ ဝါးရှာရာတွင်ကျမ်းကျင့်သဖြတ်သည်။ သူဟင်းစားရှာထွက်တိုင်း မည်သည့်အခါမျှ လက်ချဉ်းပလာပြန်မလာပါ။

ဒီတစ်ခေါက် သူ့နေ့းက ဝါးဟင်းစားချင်သည်ဆို၍ သူသည် ယောက္ခာမပေးသော အိတ်ကိုလွှာယ်လိုက်သည်။ လူကြီးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သားသမီးတစ်ဦးဦး အိမ်ထောင်ကျလျင် သားမက်ကို အိတ်တစ်လုံးပေးလေ့ရှိသည်။ အထဲတွင် ကွမ်းအစ် တစ်လုံးရှိပြီး ထိုကွမ်းအစ်ထဲတွင် ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းရွှေ့နှင့် ငွေ့ခြားကို ထည့်ပေးလေ့ရှိသည်။

ထူးအယ်မှာ သတိမထားမိဘဲ ပိုက်ကွန်ကိုယူကာ မြစ်ထဲသို့ ဝါးရှာထွက်လေသည်။ မသွားခင် သူ့နေ့းအား ထမင်းချက်ထားနိုင်းပြီး တစ်အောင့်ကြာလျင် ဝါးဟင်းနှင့် ထမင်းပြန်လာစားမည် ဟုမှာခဲ့လေသည်။ ဤနေ့သည် ထူးအယ်အတွက် အလွန်ထူးဆန်းလေသည်။ ပိုက်ကွန်ပစ်သော်လည်းဝါးမရ။ တစ်နေကုန် သော်လည်း ဝါးလေးတစ်ကောင်မျှမရပါ။ ဖော်အယ်မှာ မူထမင်းချက်၊ ဝါးပိထောင်းထောင်းထားပြီး ယောက်ဥားဖြစ်သူအား စောင့်လေသည်။ မွန်းလွှဲသည့်တိုင် သူမယောက်ဥားပြန်မလာသဖြင့် အလွန်ဆာလောင်လေပြီ။ ဆာသည့်အထိ စောင့်ပြီးမှ ထမင်းနှင့်ဝါးဟင်းကို မြိမ်ယုက်စွာစားကြမည် ဟုအချင်းချင်း ပြောကြသည်။

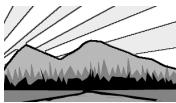
မွန်းလွှဲအထိ စောင့်သော်လည်း ထူးအယ်ပြန်မလာပါ။ ညာစာပင်ပြန်ချက်ရလေပြီ။ ထူးအယ်မှာမူ သူ့နေ့းအား ကျေးချင်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားပြီးဝါးရှာလေသည်။ ဆာလောင်သော်လည်း ဝါးမရသဖြင့် မကျေနပ်ပါ။ ဒီတစ်ခေါက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ပိုက်ပစ်လိုက်ရာ ဝါးရှည်ရှည်သေးသေး သုံးကောင်မိလေသည်။ ဘိုးဖြစ်ဖြစ်သူပြန်ရတော့မည်။ အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဖော်အယ်မှာ စိတ်ပူလှစွာဖြင့် မိဘ

နှစ်ပြီးအား ထမင်းစားပြီးလျှင် သူ့ယောကျိုးအား သွားရှာမည် ဟုပြောလိုက် သည်။ သူ့ယောကျိုးများ ရေတဲ့များကျသေပြီလား ဟုစိုးရိမိဖော်လေသည်။ ထမင်းစားတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် ထူးအယ်စိတ်မချမ်းသာစွာဖြင့် ပြန်ရောက် လာလေသည်။ ဖော်အယ်မှာ ယောကျိုးအားမြင်သောအခါ ထမင်းပန်းကန် အား ပြန်ချပြီး စမ်းသာအားရှုနှင့် ယောကျိုး၏အိတ်ကို ဝါးဟင်းချက်မည့်စိတ်နှင့် ပြေးဟုလိုက်သည်။ ထူးအယ်ဘါမျှမပြောပါ။ ဖော်အယ်မှာအိတ်ထဲမှ ဝါးလေး (၃) ကောင်ကိုတွေ့သောအခါ သားအမိသားအဖသိုးဦးသား ကျယ်လောင်စွာ ရပ်မောမိကြလေသည်။ ထူးအယ်မှာမူ စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် “ကျွန်တော်တကယ့် ကို စေတနာနဲ့ရှာတာဘဲ ဒါပေမဲ့ရှာမရဘူး... ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဖော်အယ်မှာ ဘာမျှပြောမနေဘဲ ဝါးလေးသုံးကောင်အားကင်ပြီး ထမင်းအ တူစားကြလေသည်။ ထူးအယ်မှာ အဆာလွန်သည့်အပြင် ဝါးရှာမရသွားဖြင့် ရှက် ကာ ထမင်းကြက်ဥတစ်လုံးစာလောက်သာ စားနိုင်လေသည်။ ဖော်အယ်တို့ သားအမိ၊ သားအဖသိုးဦးမှာမူ ဝါးလေး ၃ ကောင်ပင်ရှိစေကာမူ ထမင်းစားလိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့် ထမင်းတစ်အိုးလုံး မည်သို့ကုန်သွားသည်ကိုပင် မသိလိုက် ပါ။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဖော်အယ်မှာ သူ့ယောကျိုးအိတ်အား ကွမ်း စားရန်နှင့်ယူလိုက်ရာ... ကွမ်းအစ်ထဲတွင် ငွေကိုတွေ့ရာ သူ့ယောကျိုးအား “ထူး... ထူးဝါးရှာမရတာ ငွေကိုလွယ်သွားမိလို့... ရေးဘိုးဘွားတွေက ဒီလို ပြောလေ့ရှုတယ်... မယုံရင်မနက်ဖြန် ငွေကိုယူမသွားဘဲ ဝါးသွားရှာကြွည့်... ဝါးရက်ရစွေမယ်”

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါ ထူးအယ်မှာ ပလိုင်းလေးလွယ်ပြီး ပိုက်ကွွန်ကို ယူကာ ဝါးရှာထွက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ခေါက်တော့ဖြင့် ပိုက်တစ်ခါပစ်ဝါးရှု နှစ်ခါပစ်ဝါးရှုနှင့် တစ်နာရီနှီးပါးကြောသောအခါ ဝါးများပလိုင်းအပြည့်နှင့် ထူးအယ် ပြန်ရောက်လာပြီး ချက်ပြုတော်ကာ မြန်ရေယှက်ရေစားသောက်ကြလေသည်။

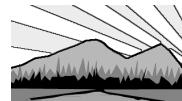

ဖေါ်အယ်မှာတစ်စတ်စနှင့် ကိုယ်ဝန်ရှင့်မှာလာလေသည်။ ထူးအယ်မှာနှင့်အောင် ဝမ်းပိုက်အားကိုပြီး “ရွှေခြံသားဦးဟာ ယောကျားလေးဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်”ဟုအမြဲပြာလေ့ရှိသည်။

မကြာခင် သဘွဲ့ထူးကော် အလုပ်သမားများမှာ သဘွဲ့ထူးကေးအား သူ၏ဆင်များ အလုပ်လုပ်သည့်နေရာသို့ သွားကြည့်ပြီး အကျိုးအမြတ်ထုတ်ယူရန် မှာ ကြလေသည်။ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း သဘွဲ့ထူးကေကိုယ်တိုင် သွားလေ့ရှိသည်။ ဒီနှစ်တော့ဖြင့် သားဖြစ်သူမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်၍ သူ့လုပ်ငန်းများအား သားလက်ထဲသို့ အပ်ချင်သဖြင့် သားအား ဆင်ရှုရာအလုပ်စခန်းသို့ သွားရောက်စီမံခိုင်းလေသည်။

ထူးအယ်မှာ ဖင်ခိုင်းသကဲ့သို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ မသွားခင်ညွှန်စောင်းဖြစ်သူနှင့် တစ်ညလုံးစကားပြောလေသည်။ ဝေလီဝေလင်း ပထမအကြိမ် ကြက်တွန်သည်နှင့် ဖေါ်အယ်အိမ်ယာမှထပ်ပြီး ထမင်းဟင်းချက်ပြုတော်ကာ သူ့ယောကျားအတွက် ထုပ်ပိုးပြီး ယောကျားဖြစ်သူအား ထမင်းစားရန်နှင့်လေသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ သူ့ညီလေးအား သူနှင့်လိုက်ရန် ခေါ်လေသည်။ အိမ်မှုမထွက်မီ အေးအား ကျန်းမာရေးဂရိုက်ရန်နှင့် သူခရီးသွားတာ တစ်လလောက်ကြားမည် ဟုပြောလေသည်။ မှာကြားပြီးသည်နှင့် သူခရီးစတွက် လေသည်။ နှစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် သူ့အလုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး အလုပ်အကိုင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီမံခန့်ခွဲကာ အကျိုးအမြတ်ကို ထုတ်ယူပြီး အလုပ်သမား တစ်ယောက်စီကို လုပ်ခများရှင်းပေးလေသည်။ ကျန်သည့်ငွေအား သူ့မိဘများထံပြန်ယူလာပေးမည်။ သူ့အေးအတွက်လဲ ကျောက်နာရီလှလှလေးတစ်လုံး ဝယ်လာပေးသည်။

ထူးအယ်ပြင်ဆင်ပြီး ပြန်မလာမှု စပ်ကြားသူ့အိမ်၌ ထူးစခန်းသောအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်လေသည်။ ထူးအယ်အိမ်ထောင်ကျစက သူ့အေးအား နှင့်ဆီပင်

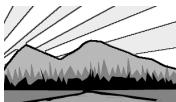

တစ်ပင် လက်ဆောင်ပေးပြီး သူ့နှိန်းအား စိုက်ခိုင်းလေသည်။ နှင့်ဆီပင်ကလေးမှာ ရေလောင်းပြီး ဂရိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် လျှပ်မြန်စွာ ပြီးထွားလာလေသည်။ မကြာမိ လုပော့ ပွင့်လာလေသည်။ ထူးအယ်သည်ဖော်အား သူမသည် အိမ်တစ်လုံးလုံးအား ကျက်သရေရှိစေသော ဤနှင့်ဆီပင်ကလေးနှင့်တူသည် ဟုအမြန်းယဉ်ပြောလေ့ရှိသည်။

ထူးအယ်သည် အမဲလိုက်ဝါယနာလည်းပါရာ သူသည်ကြောက်တိန်ညွင်လေးတစ်ကောင်အား မွေးထားလေသည်။ သူအားလပ်သည့်အခါ ဤကြောက်တိန်ညွင်လေးနှင့် တော်ကြောက်များအား ထောင်ဖမ်းရာ တော်ကြောက်အမြေသဖြင့် ဟင်းကောင်းအဆက်မပြတ်သောကြောင့် ဤကြောက်ကလေးအား ထူးအယ်အလွန်ချစ်လေသည်။ သူသခင်ခရီးထွက်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ ဤသို့ဖြစ်ပျက်လေသည်။

တစ်ညနေ... နေဝ်သည့်အခိုင် ကြက်တန်းတက်ချိန်၌ ထူးအယ်ချစ်သော်၍ ကြက်ကလေးမှာ သူ့တုတ်တန်းပေါ်တက်ပြီး ခ ခါတွန်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဖော်အယ်မှာ အိမ်သူအိမ်သားများ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြံးရတော့မည်ကို သိနှင့်လေသည်။ ကြက်တိန်ညွင်အား သတ်ရမှာလည်း သူ့ခင်ပွန်းအလွန်ချစ်သောကြက် ဖြစ်နေသဖြင့် သူဇာဝဝေါဖြစ် နေပေသည်။ သူ့ယောကျား ပြန်လာမှ ချက်ကျွေးမည် ဟုစိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထူးအယ်ခရီးသွားပြီး မကြာမိ ဖော်အယ်သည် သားယောကျားလေးတစ်ဦးကို မွေးဖွားလေသည်။ “စောတာမူလာလဲပဝါ” (မျှော်လင့်ချက်ပြည့်စုံခြင်း) ဟုအမည်ပေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖောင်၏ မျှော်လင့်ချက်ကို ပြည့်ဝစေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ပြန်လာခါနီးအခိုန်၌ သူမသည်ခင်ပွန်းအား အိမ်ရှေ့တွင် ထွက်မျှော်လေသည်။ တစ်မနက်၌ ဖော်အယ်သူ့နှင့်ဆီပင်ကလေးအား ရေလောင်းရန် အသွားတွင် နှင့်ဆီပင်လုံးခြောက်သွေ့ နေ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအချင်တွင် ဖော်အယ်၏ ရင်တစ်ခုလုံး ဖိုးပိမိစိတ်နှင့်ပြည့်လျှုံး သွားလေသည်။ နေမထိထိမထိတော့ပါ။ မပျော်ရွင်တော့ပါ။

သူ့ခင်ပွန်းသွားပြီး တစ်လပြည့်သည့်အခါ သူ့ခင်ပွန်းပြန်လာတော့မည် ဟုတွက်ပြီး ခေါ်ငါးစီး၊ လိမ်းချိယိပြီး သားကလေးကိုချိကာ ခင်ပွန်းသည်အား ကြိုရန် အိမ်ရှေ့၌ ထွက်ထိုင်လေသည်။ သို့သော်စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ့ခင်ပွန်းများ တစ်ခုခုများ ဖြစ်မလေး ဟုစိတ်ထင့်နေလေသည်။ စိတ်ထဲ၌ ပူပင်ကြောင့်ကျဖြာ တွေ့တော့ခိုန်း သူ၏မတ်ကလေး (ယောက်ဥား၏ညီ) ပြန်ရောက်လာလေသည်။

သူ့မတ်ကလေးမှာ သူ၏မရီးအား ကလေးလေးချိလျက် အိမ်ရှေ့ထိုင်နေသည် ကို မြင်ရလျှင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ကျလေတော့သည်။ သို့သော် စိတ်တင်းပြီး သူ့မရီးထံသို့လာကာ သူ့အစ်ကိုရေးခဲ့သောစာအား ပေးပြီး အိမ်ထဲသို့အသာလေးဝင်သွားလေသည်။ ဖော်အယ်မှာမူ သူ့ခင်ပွန်းမပြန်လာ နိုင်သေး၍ သူ့ညီအား အာရုံပြန်ခိုင်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။ သူသည် သူ့ခင်ပွန်းစာကို မျက်ရည်အန္တသားဖြင့် ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေသည်။

အသက်ရေ့ ...

မပျော်လင့်ဘဲ အသက်နဲ့ကိုယ် ဒီတစ်ခါစကားနောက်ဆုံးပြောခြင်းဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်... အသက်နဲ့အတူ အမြဲနေသွားချင်ပေမဲ့ အခွင့်အရေးမရတော့ဘူး... ကိုယ်ဆက်အသက်ရှင်ဘို့ မလွှာယ်တော့ဘူး... တစ်သက်လုံးခဲ့သွားရတော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သစ္စာရှိစွာဘဲ့ ကြိုသွားပြီးစောင့်နေမယ်နော်... အသက် ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိသေးရင် ပြန်တွေ့ကြအုံးမှာပါ ...

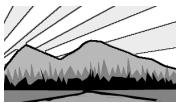
အသက်ရဲ့ခြင်ပွန်း

ထူး

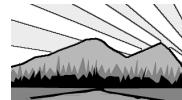
ဖေအယ်မှာ စာဖတ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်ရည်ပူများ တစ်သွင်သွင်စီးကျကာ ရှိကိုင့်ရင်းဖြင့် သတိလစ်လကျသွားလေတော့သည်။ သူသတိပြန်လည်ရလာသောအခါ သူ့မတ်ကလေးအား အကျိုးအကြောင်းအစုံကို မေးမြန်းလေသည်။ သူ့မတ်ကလေးကလည်း သူ့အားတစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

“အစ်ကိုဟာ လုပ်ငန်းတွေအားလုံး စီမံပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုအတူပြန်လာကြတယ်... လမ်းမှာ သူဟာ မိသားစုနဲ့ပြန်တွေရတော့မှာမို့ ပျော်ရွင်စွာနဲ့ စကားတွေပြောလာ ကြတုန်း မမျှော်လင့်ဘဲ ခါးပြတစ်အုပ်နဲ့တိုးပြီး ခါးပြအတိက်ခံရတယ်... ခါးပြတွေဟာ အစ်ကိုပစ္စည်းတွေ အားလုံးယူပြီး သေလှမြောပါးရှိက်နှက်ပြီး ပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေကိုယူပြီး ထွက်သွားကြတယ်... အဲဒေါ်ရာဟာ ရွာနဲ့ဝေးပြီး လူပြတ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့အစ်ကိုဟာ တောထဲမှာ နစ်ယောက်ထဲသဲရှိတယ်... ကျွန်တော်ဘါမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး... တောထဲမှာ မောင်အတိကျိုး ကျွန်တော်အရမ်းကြောက်တယ်... ပြန်လာဘို့ကလအစ်ကိုက လမ်းမလျော်ကိန်တော့ဘူး... ကျွန်တော်ကလည်း ခါးပြတွေ ရှိကထားလို့ အရမ်းဂိုဏ်ကျိုးနေတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကယ်လို့ အစ်ကိုဂို့ဘူး ဖိုပြီးရှိကိုကြတယ်... တစ်ညာလုံးတောနက်ထဲမှာဘဲ အိပ်ရတယ်... အစ်ကိုဟာ အသက်မထွေက်ခင် ဒီစာကိုရေးပြီး ခါးပြတွေတွေမသွားတဲ့ နာရီလေးတစ်လုံးကိုပေးပြီး အစ်မကိုပြန်ပေးခိုင်းတယ်... ညနေက်လေ အအေးခါတ်က သည်းလာတော့ အစ်ကိုဒါက်ရာဟာ မခံမရပါနိုင်လောက်အောင် နာကျိုးလာလို့ အရမ်းဂိုညည်းတွားတယ်... ဒါပေမဲ့ ကူညီမဲ့သူက တစ်ယောက်မှုမရှိဘူး... ကြောလေ မခံရပါနိုင်လေနဲ့ သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာဘဲ ဆုံးသွားတယ်... ကျွန်တော်က ကြောက်ကြောက်နဲ့ အစ်ကိုအလောင်းနဲ့ မနက်မိုးလင်းဟဲ့အထိ နေရတယ်... မနက်ကျတော့ သူ့ကိုမြေမြှေပြီးပြီး ပြန်လာတာဘဲ”

သူမတ်ကလေးမှာ အဖြစ်အပျက်များကို မျက်ရည်လည်နှင့် ပြောပြလေသည်။ ဖော်အယ်မှာ ခင်ပွန်း၏အဖြစ်အပျက်အား ကြားရသည့်အခါ ပြောမပြတတ် အောင် စိတ်ထိခိုက်လေသည်။ သူပြန်လည်တွေးမိသည်မှာ သူခင်ပွန်းအသက် ဆုံးသည့်နှင့် သူနှင့်ဆီပင်ခြောက်သွေးသွားသည့်နှင့်မှာ တစ်ရက်ထဲဖြစ်နေ ပေသည်။ သူစိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် အတွေးများချာချာလည်ပြီး တစ်အောင့်ကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အိပ်ပျော်နေစဉ် သူခင်ပွန်းသူနှောက်လိုက်ရန် ပြန် လာခံခဲ့သည်ဟု အိမ်မက်မက်လေသည်။ သူသားကလေးကိုယူပြီး လိုက်တို့ပြင် စဉ်လန့်နှုန်းလာသည်။ ဒီတခါ ပို၍စိတ်ထိခိုက်ကာ မစားနိုင်မသောက်နိုင်တော့ သဖြင့် ကြာလာသောအခါ နှစ်ဗုံးရောဂါးကပ်လာတော့သည်။

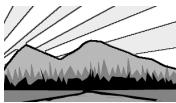
နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဗုံးရောဂါးမှုကတစ်ကြောင်း၊ သွေးနသားနှုဖြစ်သည်ကတစ် ကြောင်းများကြောင့် ပူပင်သောကရောက်လွန်းသဖြင့် သွေးတက်ကာ ဆုံးသွား လေသည်။ သူသည်သားကလေးကို မျှမသနားတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ထားခဲ့ကာ ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းသည်နောက်ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။ ဖော်အယ်သည် သေသည့်အထိ ခင်ပွန်းအပေါ်သွား စောင့်သိသွားလေသည်။ မိဘမဲ့သားကလေးကိုမူ အဘိုးအဘွားဟို့ လက်ဝယ် စိတ်ချုလက်ချထားခဲ့လေတော့သည်။

အဆောင်အရှင်

အချိန်ကာလတို့သည် တစ်ရွှေရွှေနှင့် တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန် အလီလီပြောင်းလဲ သွားသည်။ မိုးရာသီ၊ ဆောင်းရာသီကုန်ဆုံးပြီး နွောရာသီရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ နွောက် ကြောင်းကို သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲ သွားခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေသည်။ တောင်တန်းပေါ် မျှော်ကြည့်ပါက သစ်ရှက်တို့ကို စိမ်းစိမ်းစိုစိ မမြင်ရတော့ပါ။ အဝါ ရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။ အရှေ့မြောက်လေ စတင်တိုက်ခိုက်လာပါပြီ။ ဥယျာဉ်ကလေးတို့၏ ပြဿံ... ဥယျာဉ် ဟုတွေ့နိုင်ကျူးသံမှာ လွမ်းမောဓာတ်ကောင်းလှသည်။ လူတို့၏ ရင်ထွေ့ အတွေးများ ဟိုရောက်ဒီရောက်နှင့် ကစ်စွဲကလျား ပြီးလွှားနေကြ သည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ကြည့်လင်လှပြီး ညအချိန်ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ပါက ကြယ်တာရာတို့ မှတ်တူတဲ့ မှတ်တူတဲ့နှင့် လင်းလက်နေသည် ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်လှပါပသည်။

ပြုကွဲဖိန်ကိုကြည့်လိုက်ပါက ပြာသို့လကုန်ဆုံး၍ တာပို့တွဲလသို့ စတင်ဝင်ခါစဖြစ် သည်။ ဘိုးဘေးတို့သည် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပြောင်းလဲသည်ကိုကြည့်ပြီး တာပို့ တွဲလဆန်းတွင် ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို ပျော်နှစ်စွာကျင်းပကြပြီး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး “မရနှုနိုင်က၊ ပူဇာုနှုနိုင်ခါ” (မားနေအောက်၊ ဘူးဘူး) ဟူ၍ အလုပ် အကိုင်ဖြစ်မြောက်ပြီးရန် အဝေးမှကောင်းမြောက်စေရန် ဆုမ္မန်ကောင်းတောင်းပေး ကြသည်။ နောက်ထပ်တစ်ရက်နှစ်ရက်အကြာတွင် မိဘဘိုးဘေးတို့သည် မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော်ကြည့်ရာ ကြယ်အမျိုးမျိုးအပုံးပုံး လင်းလက်နေသည် ကို လှပစွာတွေ့ရသည်။ မောင်ပျိုးချိန်၌ ကြယ်အမျိုးမျိုးကြားမှ (ဒဲမူထူး) ဟု၏ သော ကြေးမှုတာရာဖြစ်သော ကြယ်ခုနစ်လုံးက အပေါ်တည့်တည့်ထောင် သောအချိန်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘိုးဘေးတို့သည် တောင်ယာလုပ် ချိန်ရောက်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်လေသည်။

ထိုအခါသူတို့က “သားတို့! မြေးတို့... ကြေးမံတာရာတည့်ချိန်ရောက်ပြီ။ တောင်ယာခုတ်ချိန်ရောက်ပြီ။ ဒါးတွေ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ပြင်ဆင်ကြ” ဟုပြောကြသည်။ သားမြေးတို့ကလည်း မိဘတို့ပြောသည့်အတိုင်း တောင်ယာလုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ဘိုးဘေးတို့က ယခုနှစ်တောင်ယာခုတ်ရန် နေရာကိုတိုင်ပင်ပြီး ရွှေးချယ်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် ဘိုးဘေးနှင့်သားမြေးအချို့တို့သည် တောင်ယာခုတ်ရန်နေရာကို အရှာတွေကိုကြသည်။ သူတို့လမ်းသွားနေစဉ် သမင်၊ စိုင်၊ မြှု စသည်တို့ လမ်းဖြတ်ကူးသွားသည်ကိုပြင်လျှင် ရှေ့ဆောင်မသွားဘဲ အမိမိကျိုပြန်ကြလေသည်။ နောက်တစ်နေ့နှင့် ထပ်မံ၍ တောင်ယာရှာတွေကိုကြပြန်သည်။ လမ်းချို့စွဲ မည်သည့်အရာများတွေလျှင် ကောင်းသည် ဟုယူဆပြီး တောင်ယာခုတ်မည့် နေရာရောက်အောင် သွားကြလေသည်။ တောင်ယာခုတ်မည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းရှင်းပြီး တောင်ယာခုတ်စဉ် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလေသည်။ တောင်ယာခုတ်ရန် ပတ်ပတ်လည်ကိုရောက်ကြည့်စဉ် “ခြိုပ်တွက်” အသံကိုကြားရပြီး မြောက်လေပွဲကိုတွေ့လျှင် ထိုနေရာတွင် တောင်ယာမခုတ်တော့ပါ။ “ခြိုပ်တွက်” နှင့်မြောက်လေပွဲတို့သည် လုပ်ငန်းကိုကြန့်ကြာစေသည့်သည် ဟုယူဆသည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခါများပြီးပြတ်သည်မရှိပါ။ တစ်ဝက်တစ်ပျောက်နှင့် ထားခွဲပြီး အသီးအပွင့်ကို မစားသောက်ရပါ။ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတ်သည်။ ထို့ကြောင့် နေရာအသစ်ကို ထပ်မံရှာပြန်သည်။ သူတို့ယူဆသော မကောင်းသည့်အချက်များနှင့် ကင်းသည့်နေရာကိုတွေ့မှ ထိုနေရာတွင် တောင်ယာခုတ်လေသည်။

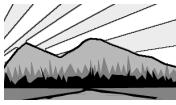
တောင်ယာခုတ်သည့်အချိန်တွင် ဘုတ်ငြက်များအမြဲ့တွင် ပုံစံနံ့ပြီး “ပေးဝေကရော့၊ ပေးဝေ ... ကရော့” ဟုအသံပေးနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောင်ယာခုတ်ချိန်ရောက်ပြီ ဟုအမိပိုယ်ရသည် သာမက “သူးသူးသွယ်” ဟုခေါ်သောပိုးကောင်တစ်မျိုး အနီးအနားတွင် သူးသူးသွယ် ဟုအော်မြည်နေကြသည်။

၅၆။ ကောင်များသည် ကွန်ပိတ္တုကို တောင်ယာခုတ် ချိန်ရောက်ပြီ ဟုအသိပေး နေလေသည်။ တောင်ယာခုတ်ချိန်ပြီးနောက် ကိုင်းလှမ်းချိန်ပြီးလျှင် ကိုင်းကိုမိန့် သူများသည် “ထိုးလီး ထိုးလီး” ဟုညာသံပေးပြီး အောက်ဟစ်ကြေသည်။ အမိပါယ် မှာ မီးကောင်းကောင်းတောက်ပြီး ကိုင်းများကိုနှုန်းစပ်အောင် လောင်နိုင်ရန်ဖြစ် သည်။

နောက်တစ်ခုမှာ ဘိုးဘေးတို့သည် ကိုင်းရှိမည်နံနက်စောစောတွင် အိမ်တွင် ကျွန်းခဲ့သော သားမယားတို့သည် ရေချိုး၊ မျက်နှာသစ်၊ ခေါင်းစီးပြီး အိမ်ပေါ် အိမ်အောက်သန်ရှင်းရေး လုပ်ရသည်။ ဤထို့ပြုလုပ်ရခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ တောင်ယာတစ်ခုလုံး မီးကောင်းကောင်းလောင်စေရန် ဖြစ်သည်။ တောင်ယာမီးရှိပြီး နောက်တစ်နွှေးလင်းလျှင် တောင်ယာသို့ပြန်သွား၍ တောင် ယာ တစ်ခုလုံး၏ မီးလောင်မှုအခြေအနေကို နှုန်းစပ်စပ် လျှောက်ကြည့်လေ သည်။ မီးလောင်ပြင်ထဲတွင် မြွေသေကျွန်းခဲ့သည်ကို တွေ့ပါက အိမ်သို့အသာ ကလေး ပြန်သွားလေသည်။ နောက်တစ်နွှေးတွင် ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ယူ၍ ကြက်ရိုးနိမိတ်ပတ်ကြည့်သည်။ နိမိတ်ကောင်းလျှင် အလုပ်ဆက်လုပ်ပြီး နိမိတ်မကောင်းလျှင် ထိုတောင်ယာကို ဆက်မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့လေသည်။

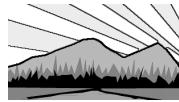
မြွေဆိုသည့်သတ္တဝါသည် အလွန်လျှပ်မြန်သည့် သတ္တဝါဖြစ်သော်လည်း မီး လောင်ကျွန်းခဲ့သည့်အတွက် ဤတောင်ယာတွင် အလုပ်လုပ်ပါက များနာပြီး အိမ်သူအိမ်သားများ ဆုံးပါးသည့်တိုင်အောင် အခက်အခဲများ တွေ့ရတတ် သည် ဟုယူဆပြီး ဤတောင်ယာကို ရောင်ကြလေသည်။ ဘိုးဘေးတို့တွင် ဆောင်သင့်ရောင်သင့်သော ရိုးရာဓလေများရှိရာ ရောင်ရန်အချက်များကို မရောင်ပါက ဘေးတွေ့တတ်သဖြင့် ငှုံးတို့အိမ်ရောင်ရမည့် အချက်များဖြစ် သော စပါးစိုက်ချိန်နှင့် စပါးသယ်ချိန်၏ ရောင်ရမည့်အချက်များကို အခိုကထား ရောင်ကြသည်။ မရောင်ပါကသူတို့ယံ့ကြည်သည်အတိုင်း ဖြစ်တတ်သည်။

ကောက်သိမ်းချိန်တွင် မည်သူမျှသူတို့ တောင်ယာထဲသို့ မဝင်လာရပါ။ အကယ်၍ လူတစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာမိပါက ထိုသူပြန်သွားချိန်၌ စပါးလိပ်ပြာများ သူနှင့်ပါသွားပြီး စပါးမရတော့ ဟုယုံကြည်ကြသည်။ စပါးနယ်ချိန်၌ သူတို့ဆီတည့်တည့်မသွားရပါ။ သူတို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားချင်ပါက၊ သူတို့အပေါ် (သို့) ဘေးဘက်မှသွားရမည်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူတို့ထံတည့်တည့်သွားမိပါက ကြက်ဖို့ ကြက်မနှစ်ကောင် အလျော် တောင်းပေမည်။ သူတို့ အခိုကရှောင်သောအချက်မှာ စပါးကျိုသိမ်းချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူတို့တောင်ယာထဲသို့ မဝင်နိုင်ရန် သူတို့တောင်ယာသို့ ဝင်သောလမ်းကို ကြိုမ်ခါးဖူးအရွက်နှင့် တံမျက်စည်းအပင်၏ အရွက်တို့နှင့် ပိတ်ထားလေသည်။ စပါးကျိုသိမ်းချိန်၌ သင်သွားမိပါက သင့်ကို စပါးကျိုသိမ်းပြီး သည်အထိ ဆွဲထားပြီး သူတို့နှင့်အတူ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်လှုတ်ပေမည်။

သို့သော် သင်စားသောက်နေစဉ် အရက်နှင့်ကြက်က် ညျှော်ရာ သင်ထမ်းစားမြို့မည်ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘေးတို့သည် သူတို့စပါးကျိုသိမ်းသည့်အချိန်၌ (ထိုဘီးဂါ) ဟူသောင်ရများကို ပြန်မလှုတ်ပါ။ ထိုင်က်တစ်မျိုးကို သူတို့ထံ စပါးယူဆောင်လာပေးသည့်ကြက်များ ဟုယုံကြည်ကြသဖြင့် ထိုင်က်များအရောတွင် သင့်ကိုအရင်ပေးမပြန်ပါ။ မဟုတ်လျှင် စပါးလိပ်ပြာများသည် သင့်နောက်လိုက်သွားပြီး ထိုနှစ်တွင် ဝမ်းစာမလောက်မင့် ဖြစ်မှာစိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

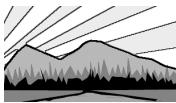
အချစ်ရဲပုံရိပ်

စောမူးနေလယ့်သည် လူကိုထန်သားပျိုတစ်စီးဖြစ်ပြီး ချင်းမိုင်တောင်ကြားထဲမှ ဒိုင်းစကက် ဟုခေါ်သောရွာတွင် နေထိုင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်ဝါးလ၌ မယ်တရိ တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သို့ သွားရောက်ခဲ့စဉ်က နောက်လော်အယ်အမည်ရှိ ကရင်မိန်းမချောတစ်စီးနှင့် တွေ့ဆုံးပြီး မေတ္တာသက် ဝင်ကာ ဖွင့်မပြောဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်မိသောကြာ့င့် မျှော်လင့်ခြင်းများစွာ နှင့် ချို့စွင့်တောင်းမီခဲ့လေသည်။

မူး၊ “မိန်းမချောလေးရယ်... ဒို့မင်းကိုသိပ်ချစ်မိနေပြီ ... ဒို့ကိုချစ်စွင့်ပေးနိုင်မလား။” လော်အယ်၊ “ကိုလူပျို့ရော်... ဒို့လဲမင်းကိုအခုံတွေ့... မင်းလဲဒို့ကိုအခုံတွေ့တာ တစ်ယောက်အကြာ်းတစ်ယောက် မသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုအပြောပေးရမှားလဲ။”

နောက်လော်အယ်၏အဖြေမှာ စောမူးနေလယ်၏ စကားကို တစ်ခါတဲ့ဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘာမျှစောသကမဗားကိုနိုင်တော့ပါ။ အချစ်၏လျှော့မှ ကြာ့င့် သေသေချာချာ မစဉ်းစားမိပော။ သူရှာက်ချွဲစွာဖြင့် အသာလေးနေလိုက် လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စောမူးနေလယ့်မှာ နောက်လော်အယ်၏ မျက်နှာလှလှ လေးအား အမြဲမြေယောင်မိပြီး နောက်လော်အယ်မှာလည်း စောမူးနေလယ် စကားကို အမြဲကြားယောင်မိလေသည်။

တခါတွင် စောမူးနေလယ့်သည် မိဘများကိုခွင့်တောင်းပြီး မူယူမြှို့သို့ ကားမောင်း၏ အလည်ဖွေကိုသည်။ မူယူရှိပြီးလေးအမြေသို့ရောက်ပြီး တစ်အောင့်ကျော်ကျော် နားအပြီး ဦးလေးက အုန်းသီးရုံးခိုင်းလေသည်။ မူးနေလယ့်မှာလည်း အုန်းပင်ပေါ်လျင်မြန်စွာတက်ပြီး အုန်းရွက်ကိုမိလိမိခင်တွင် အုန်းသီးများကြားမှ မြေတစ်ကောင် လျှို့ထွက်လာရာ သူလန်ဖြန်ပြီး လက်လွှတ်လိုက်မိ၍ အုန်းပင်အောက်

သို့ ပြတ်ကျပြီး မေ များသွားလေသည်။ သူ့ဦးလေးမှာလည်း ခြေမကိုင်မို့ လက်မကိုင်မိတော့ဘဲ ထိပ်ထိပ်ပြောပြောဖြင့် ပျော်ပျောသလ သူ့ကိုကားပေါ်သို့ တင်ကာဆေးရုံသို့ တစ်ခါတည်းပို့လေသည်။ ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မှာ ဤလူနာတစ်ယောက်ကြောင့် အလုပ်ရှုပြောယာခတ်ကုန်သည်။ သတိလည်ပြီး ပြန်ပြန်အိပ်မောကျတိုင်း ကယာ်ကတန်း အမျိုးမျိုးပြောနေလေသည်။ ဆရာမနော်လော်အယ် ဂျူတိကျသည့်ညွှန်နာစောင့်စဉ် မူးနေလယ့်ယောက်ခေါ်သော နံမည်များမှာ များသောအားဖြင့် ဘောဘော၊ တူးလူး အယ်ဒါဂေးတို့ဖြစ်သည်။ မူးနေလယ့်ဆေးရုံဆင်းပြီး သူ့ဦးလေးစောတော့အိမ်တွင် ပြန်နားနေလေသည်။ နော်လော်အယ်နှင့် ဦးလေးစောတော့မှာ အသိများဖြစ်ရာ ဒိုင်းစကက်မပြန်မီ မူးနေလယ့်အကြောင်းကို ပိုသိရန် နော်လော်အယ်က လာလည်းလေသည်။

လော်အယ်, “ဘယ်လိုလဲ... တစ်ခုခုကူညီပေးလို့ရမလား”

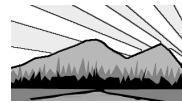
မူးနေလယ်, “ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ချင်တယ်... အဖေ၊ အမေ၊ မောင်နှမတွေနဲ့ပြန်တွေချင်တယ်... ခင်ဗျားကူညီနိုင်မလား”

လော်အယ်, “မင်းမိဘ... မင်းမိဘ ကဘယ်မှာလဲ”

မူး, “ကျွန်တော်နေတာ... စစ်တောင်းမြစ်ဘေးက နိုထာရာမှာ ကော့တွေ့နှုန်းတယ်... ကျွန်တော် အခုတစ်ခါတဲ့ ပြန်ချင်တယ်... ဘောဘောဘယ်မှာလဲ”

မူးနေလယ့်မှာ နော်လော်အယ်ရော့၊ အမေ အဖေရော့၊ ဦးလေးစောတော့တို့ ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ နော်လော်အယ်မှာ ပြီးတစ်ဝက်၊ မျက်နှာပျက်တစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။ ဘားဒီစောတော့က မူးနေလယ့်အား အိပ်ဆေးတစ်လုံးတိုက်ပြီး ကားပေါ်တင်ကာ နော်လော်အယ်ကိုပါခေါ်၍ အိမ်ပြန်ပို့ပြီး တပန်ချင်းမိုင်စို့ပူးဆေးရုံးထိုင်တင်ပြန်သည်။

နောက်တစ်ဖန် ဆေးရုံဆင်းသည့်အခါ အင်အားပြည့်ပြီး မှတ်ဥာဏ်ပြန်ကောင်းလာသည့်အထိ အနားယူ၊ ဆေးသောက်စေသည်။

မူး, “မိန်းမချောလေးရယ်... နှုံကိုအဖြောယ်တော့ပေးမှာလ”

လော်အယ်, “မင်း... နှုံကိုသိတဲ့နေ့ကျရင် အကဖြော်ပေးမယ်”

မူး, “နှုံသတိရပြီလေ... မင်းကိုဒို့မဲတရစ်ကရင်နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ တွေ့ခဲ့တာ”

လော်အယ်, “မင်းသိတဲ့အချက်တွေဟာ တိတိကျကျမဟုတ်ဘူး.... အရိပ်အယောင်တွေဘဲ”

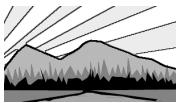
မူး, “ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဒို့ကိုမချစ်ရင် နှုံခိုက်ပေါ်ကနေ ခုန်ချေသေလိုက်မယ် နှုံရွှေဘဝယာ မထူးတော့ဘူး... သူယော်ချိုး မိဘတွေကိုမမြင်ရတဲ့အပြင် ... မင်းအချစ်ကို မျှော်လင့်လို့မရမှတော့ ... သေတာထက် ပိုကောင်းတာမရှိတော့ဘူး”

လော်အယ်, “မူးရော... မင်းဟာ အသို့ဥာဏ်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက်လဲ... ဒီလိုတို့တို့ မတွေးသင့်ဘူး... မင်းကို နှုံမတွောရှိပါတယ်... ဒါပေမဲ့စဉ်းစားရအုန်းမယ်”

ဆောင်းဝင်ခါစတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှပနေပေသည်။

မြို့နေလူတို့သည် မိုးရာသိတွင် အမျိုးမျိုးညည်းညာ၍ကြသည်။ “ဒီမိုးကလဲနော်... မတတိတ်နိုင်တော့ဘူး... တစ်ခိုင်လုံးရွာနေတာဘဲ... ဒီလိုအခုံတုံတုံကြီးကို စိတ်ကုန် လိုက်တာ... မိုးဘယ်တော့မှာကုန်မှာလဲ... စိတ်ညွှန်လှပြီ”

ဂုင်းမှာ လူအများအို မိုးရာသို့ ညည်းညာသံဖြစ်သည်။ ထိုလူများမှာ နှုံရွာခြင်း ၏ အကျိုးကျေးဇူးကို မသိပါ။ ဆိုးကျိုးများကိုသာမြှင့်ပြီး မိုးအပေါ် အပြစ်မြင် နေသည်။ သူတို့သာ မိုးမင်း၏ ကျိုန်ဆွင်းကိုခံရပြီး နှစ်ရှည်လများ ဗိုးမရွာတော့ ပါက မတွေးရတော့ပါ။ မြို့သူမြို့သားတို့ ထမင်းဖြာဖြာကို အဆင်သင့်စားရပြီး ပါပါး လုံးတို့၊ မဖွေတ်ရသေးသည့် ဆန်ဆိုသည်မှာ ဘာမှန်းမသိ၊ ဆန်ကောာ၊ ဆန်ခါ ဆုံး၊ မောင်းတံ့ တောင်း၊ ဖျာတို့ကိုမမြင်ဘူး။ လယ်လုပ်၊ လယ်ထွေနှင့် မြေညိုခြင်း မလုပ်ဘူး၊ ရေလိုချင်အိမ်အတိရောက်၊ မီးလိုချင်လျှင် ခလုတ်နိုင်သည်နှင့် မီးလင်းထိန်သွားရာ သူတို့၏ဘဝမှာ အဆင်ပြေချောမွှဲလှပါဘို့။ ထာဝရအသက်ရှင်ပြီး မသေတတ်သလိုထင်ရသည်။ သို့သော် အချိန်တန်လျှင် လူတိုင်း သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရမည်ပင်။

စောမူးနေလယ့်မှာ တိုက်အပေါ်ထပ်မှ အောက်ကိုကြည့်၍ အတွေးနှင်နေသည်။ လမ်းမပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်ရာ လမ်းသွားလမ်းလာများ အဆက်မပြတ် သွားလာနေကြသည်။ လူချမ်းသာများ၊ ဆင်းရဲသာများ၊ ကားဖြင့်သွားလာသူ များ၊ စက်ဘီးဖြင့်သွားလာသူများ၊ ခြေလျင်လျောက်သူများ စုံလင်လှသည်။ တစ်ချိန်က ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်ပင်ဝတ်မထားပါ။ တစ်ချိန်ထဲတွင် ကရင်အဝတ် အစား အမျိုးမျိုးဖြစ်သော သင်တိုင်းရှည်၊ ထမို သင်တိုင်းကြီးများကို တွေ့လိုက်ရာ သူ့ကို မှင်တက်မိစေသည်။ သူသည်လျေပသော ရာသီရောက်လာခြင်းအတွက် အလွန်အမင်းမပျော်ရွှေ့ပါ။ ဘေးကြောင့်လဲ... သူငယ်စဉ်က အကြောင်းအရာများ အထူးသဖြင့် မိုးရောသီအချိန်ကို ပြန်လည်သတိရလာပါသည်။ ကျောင်းဆင်းသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရောက်ကျောင်းလွယ်အိတ်ပစ်ချကာ လေးစို့နှင့် သူ့သူငယ် ချင်း အယ်ဒါဂေးတို့သည် လယ်ထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုးမပြီးကာ ပါးပင်ထဲတွင် ထိုး စိုက်ခဲ့သော ဝါးများတံ့ကိုသွားကြည့်လေသည်။ စာသင်နေစဉ် စိတ်ကတစ်ခါ တစ်ခါ လယ်ထဲသို့ ရောက်သွားကာ ဝါးများတံ့နှင့်ပါးပင်ကို ဝါးကတရှုတ်ဆွဲပြီး လိမ်ပတ်နေမှာကို စိုးရိမ်နေပေါ်သည်။ တစ်ယောက်ကို ဝါးများတံ့ဆယ်ချောင်း ကျော်ကျော် ထိုးစိုက်ထားသည်။ များသောအားဖြင့် ဝါးများတံ့မအားပါး ဝါးချာ ဝါးကျော်းများရသဖြင့် သူတို့အလွန်ပျော်ရွှေ့ကြသည်။ အိမ်ပြန်ထမင်းစားပြီး တိုကိုကြိုတ်တူးထားပါသည်။ မိုးလင်းလျင် ဝါးများတံ့ကို သွား၍ ထိုးစိုက်ထား ပြီး ထမင်းစားကာ ကျောင်းသို့ သွားသည်။ စာလည်းရု ဝါးလည်းရသဖြင့် အဆူမခံရပါ။

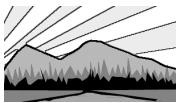
မိုးကျကာ စမြက်များ သိပ်မများခင်တွင် ရွာသားများသည် လယ်ထဲတွင်ဖား ရိုက်ထွက်ကြရာ မီးခွက်များ နေရာအနဲ့လင်းလက်နေသည်။ ညမိုးရွာလျှင် လေးပို့ညီမနော်တူးလူးက “ညတ်းကုစိုးစုန်းစုန်းနဲ့ရွာတာ... အိပ်လို့ကောင်း လိုက်တာ ” ဟု ပြောရာ သူအစ်ကိုက “အိမ်မှာအိပ်တာကောင်းတာပေါ့ ... ပါးတွေ ပလိုင်းထဲမှာ ညကအော်တာမကြားဘူးလား... မနက်ကျတော့ ရေဆွေး ဖျောပြီး ချေးတွေ့တွေ့ထုတ်ပြီး... အမွှားအကြိုင်တွေနဲ့... သရက်သီးတစ်ပြား

တစ်ပြားထည့်ချက်တာ... ကောင်းလိုက်တဲ့ဖြစ်ချင်း... ဘယ်တော့မှုမေ့လို့မရဘူး” ဟုပြန်ပြောလေသည်။

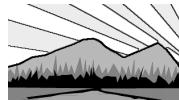
စပါးများ သီးသည့်အချိန်တွင် မျန်ဆန်းထောင်းစား၊ လသာသာချိန်တွင် တလင်းနှစ်သည့်တေားရှိ ကောက်ရိုးပုံပေါ်ကစားရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ဉာဏ်အပိုပင်ခင် လူကြီးသူမှုများက ပုံပြင်များ၊ စကားထားများ ဖွဲ့လေ့ရှိသည်။ မိုးကုန်လှသည့် တန်ဆောင်းမျန်းလတွင် ပုရစ်သွားတူးပြီး တုတိဖြင့်သီး၍ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ပြန်ယူလာရလျှင် လွန်စွာဝင်းသာကြသည်။ စော်ဗောက်တစ်ယောက်ရို့မှ သူများပါးရှာထွက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ တော်လိုက်လျှင်သော်လည်းကောင်း သိပ်မခေါ်ချင်ကြပါ။ သူနှင့်သွားလျှင်လာသိတိတိသည် ဟုယူဆသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စပါးသိမ်းချိန်ပြီးလျှင် မိဘ၊ ဆရာ၊ သက်ကြီးရှုယ်အိများထံသို့ သီးနှံပေါ်ပြီးပေါ်ပျားများကို ပို့ဆောင်ကြသည်။ ပြီးမှာမောင်းထောင်း၊ ဆန်ဖွား၊ ပြာချုပြီးစားကြသည်။

လေးစိုက်အဖိုးမှာ သူကြီးဖြစ်သည်သာမက အဖေမှာလည်း ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ရွာသွေးသားများက သူတို့အိမ်သားအတွက် စပါးကျိုတစ်လုံးထားထားပြီး စပါးရသည်နှင့် တစ်အိမ်ထောင်တစ်တော်းလာပေးရာ တစ်နှစ်လုံးအတွက် လုံလောက်လေသည်။ အကြောင်းမှာ အိမ်ခြေပေါင်း သုံးရာနီးပါးရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆန်အိုးထဲတွင် ဆန်လုံလုံလောက်လောက် စာနှစ်ရှင်အတွက် ကြက်ဥသေးသေးလေးကို ထည့်ထားလေသည်။ လေးစို့မောင်နှမ ခုနစ်ယောက်နှင့်မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ ဦးလေး၊ အားလုံးပေါင်း ၁၂ ဦးရှိရာ၊ လေးစို့မိခင်မှာ ရပ်ဝေးရပ်နီး ဧည့်သည်များအား နေ့စဉ်ဧည့်ဝတ်ပြုပြီး မောင်းထောင်း၊ ဆန်ဖွား၊ ပြာချုပြီး ချက်ပြုတ်၊ ကြက်ဝက်များကို အစာကျွေဖြင့် တစ်နေ့ကုန်မနားရပါ။ လယ်မထွန်း ယာမလုပ်သော်လည်း လယ်ပိုင်ယာပိုင်များကဲ့သို့ပင် စားသောက်ရသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူမှုလည်း ဇွေးကိုခေါ်ကာ လေးနှင့်မြားကိုထမ်းပြီး တော့လိုက်ထွက်ရာစိုင်၊ သမင်၊ အရယ်၊ ရစ်၊ တော့ကြက်၊ ရှုံး၊ တော့ကြောင်

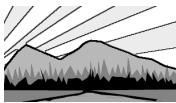
တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ရရှိလေသည်။ ထိအချိန်အခါက တော့ထူလှရာညွှန် တော့ကြောင်၊ ကျားများ အီမိဒောက်တိုင်ရောက်လာတတ်သည်။ နေ့တိုင်း အသားဟင်စားရပြီး အသားကင်စြောက်များမှာ ကြပ်နီးစင်တွင် ပြည့်လျက် ရှိသည်။ အမဲများပြတ်လတ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာမလိုပါ။ တစ်ခါက လေးစိုး သူဦးလေး တော့လိုက်သည့်နောက်လိုက်သွားရာ ညနက်သည့်အခါ ကင်းကိုက် ခံရပြီး လမ်းမလျောက်နိုင်တော့သဖြင့် သူဦးလေးသူငယ်ချင်း မောင်ကွေးမှာ စိုင်ကိုထမ်းပြီး သူဦးလေးက သူ့ကိုပြန်ထမ်းလာရသည်။ သူတို့ စွေးသုံးလေး ကောင်မှာ သူတို့နောက်မှလိုက်လာရာ သူ့ခြေထောက်အား သားကောင်အ မှတ်နှင့် ကိုက်ဆွဲမည်ကို စိုးရိမ်ပြီးသူ့မှာစိုင်းပြောရင်းနှင့် ပါလာသည်။ ငါးများ ကျသည့်အခါ အမေ့သူငယ်ချင်းများ မိုးမလင်းမီအချိန် လမ်းပေါ့မှ လျမ်းအော်ပြီး သုတ်သုတ်... သုတ်သုတ်နှင့်သွားပြီး ပြန်လာသည့်အခါ လယ်ပုစ္စန်လုံးများ၊ ဂကန်းများ၊ ငါးဖျင်းစလက်၊ ငါးပြောမများ ပလိုင်းအပြည့်နီးပါး ပါလာသည်။ နော်တူးလူး၊ ဖားအီးအီးနှင့်နော်ဝါးတို့မှာ အမိုက်သရိုက်များ၊ သစ်ရွက်ဝါးရွက် များကိုဖယ်ရှားပြီး ပုစ္စန်သတ်သတ်၊ ငါးသတ်သတ်ခွဲရရာ၊ ပြီးသည့်အခါ ခါးများ ပင်နာလေသည်။

အယ်ဒါဂေး၊ နော်တူးလူး၊ လေးစို့နှင့်နော်ဘောဘော ကလေးလေးယောက် သည် စိုးသသည့်တစ်နှင့်တွင် စစ်တော်င်းမြှစ်ရေ တက်လာသည်ကို သွားကြည့် ရန် အတူတစ်ကွဲ သွားကြလေသည်။ လမ်းတွင်ရှုံးတစ်ကောင် သူတို့ရှုံးမှ ဖြတ် ပြေးသွားရာ ဘောဘောက “ရှုံးဝါတို့ရှေ့က ဖြတ်ပြေးသွားတာ ဆက်မသွားနဲ့ တော့... တော်ကြာ တစ်ခုပြစ်နေအာန်းမယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။ သို့ သော် ကျွန်းသည့်သုံးကောင်မှာ သွားကိုသွားရမှဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့ အတိတိနိ မိတ်များကိုလည်း မယုံကြည့်သဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်သွားလေသည်။ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ အားလုံးက ဖျော်ရွှင်ကြလေသည်။ လျေများ၊ သစ်ဖောင်များ၊ ငါးဖောင်များကိုကြည့်ရကြသည်။ ရတ်တစ်ရက်မြစ်ရေမှာ ပိုတက်လာရာ လေး စို့ထိုင်သည့်နေရာ၌ မြေကျံသွားပြီး လေးစို့မှာရေတဲ့သို့ ကျသွားပြီး စစ်တော်း

မြစ်ထဲသို့ မျောပါသွားလေသည်။ သူညီ၊ ညီမနှင့်သူငယ်ချင်းများမှာ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘဲ ကြောက်ရှုံးပြီး အိမ်သို့ပိုပြန်သွားလေသည်။ လူတိုးများရောက်လာသောအခါ နောက်ကျသွားပေပြီ။ ဘာမျှမတွေ့တော့ပါ။ ရေနဲ့ ကျသွားသောအခါ ဗမာလူကြီးတစ်ဦးမှာ သူ့ပိုက်ကွန်ကို သွားကြည့်ရာ ကလေးတစ်ဦး သူ့ပိုက်ကွန်တေား၌ ပေါ်နေသည်ကိုတွေ့သဖြင့် လန်ဖြန်သွားလေသည်။ သူက မန်းကတန်း ကလေးကိုဆယ်ယူပြီ ဒောက်ထိုးချကာ ရေများကိုအန်ထုတ်စေပြီးမှ ပါးစပ်ထဲသို့လေကိုရှုသွားရာ ကလေးမှာ အသက်ပြန်ရှုပြီး တစ်ဖြေးဖြေး သတိရလာသည်။ သူသတိရလာသောအခါ သူ့နံဘေးမှ လူများကို ကြည့်ရာ တစ်ဦးကိုမျှမသိပါ။ သူများ ဗမာစကားပြောသည်ကိုလည်း သူနားမလည်ပါ။ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းပြို့အသားကုန်စိပြုးရာ ဗမာလူကြီးက သူကိုကရင်စွာတစ်ဗျာဖြစ်သော “ဂေါကလား” စွာသို့ပို့ဆောင်လေသည်။ ဧည့်သည်တစ်ဦးထို့စွာ သို့လာလည်သောအခါ ထိုကလေးကိုတောင်းရာ အားလုံးက လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးလိုက်သည်။ ထိုဧည့်သည်မှာ ချမ်းသာသော်လည်းသား၊ သမီးမရှိပါ။ ထိုဧည့်သည်အမည်မှာ သဘွေးလယ်ဝါးဖြစ်ပြီး လေးစို့ကို မွေးစားခဲ့သည့်လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ထိုင်းနိုင်ငံမှ ကရင်အမျိုးသားကြီးဖြစ်သည်။ သူသည်အလွန်ပျော်သွားပြီး လေးစို့ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာနှင့် “မူးနေလယ့်” ဟုအမည်ပေးလေသည်။

မူးနေလယ့်မှာ သူ၏အတိတ်ကို တစ်ဖြေးဖြေးပြန်လည်သတိရလာပြီး မူးကနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သူအမေက သူ့ကို “စိုးစွားရေ ထမင်းစားကြမယ်... စားသောက်ပြီးရင် သေသါကလေ့ကို သွားကြရအောင် ... မရောက်တာကြာပြီ” သူအမေမှာ သူအိပ်ပျော်သွားသည်ကို မသိပါ။ သူကမန်းကတန်းသူ့လက်မှ နာရီကို ကြည့်သောအခါ နံနက် ၉ နာရီရှိဖြစ်သည်။ ဝမ်းကလည်းတကြိုကြုံတိ မြည်နေရာအောက်ထပ်သို့ဆင်း၍ သူ့မိခင်နှင့်အတူ ထမင်းဝင်စားလေသည်။ ထမင်းစားနေစဉ်သူ့မိခင်အား ...

“မိုးမိုးရေ ... ဒီနေ့သားအီမှုမှာဘဲ နားချင်တယ်... ဒီနေ့မနက်အိပ်ယာထတုန်းက ဘယ်ဘက်မျက်ခွံလှပ်တယ်... နောက်ပြီးလိပ်ပြာတစ်ကောင် သားခေါင်းရင်းမှာ လာနားတဲ့အတွက် ညျှော်တစ်ယောက်ယောက်များ လာမလားလို့” ဟုပြောလိုက်လေသည်။ သူမြိုင်ကလည်း ပြီးပြီး “အင်းလေ ... ဒါဆိုရင်လဲ နေခဲ့ပေါ့ ” ဟုပြန်ပြောလေသည်။

ဖခင်မှာမူ ထောင့်တစ်နေရာ၌ သတ်းစာဖတ်နေပြီး ဘာမျှမပြောပါ။ မိဘနှစ်ဦးလုံးသားကို အလွန်ချစ်ကြသည်။ လေးစို့မှာ သားလိမ္မာဖြစ်ပြီး ... မိဘနှစ်ဦးကို လည်း အမြဲ့မြဲစိုးသာမှုပေးသည်။ မိဘများ၏ ခြိလုပ်နေး၌ ကူညီစောင့်ရှုရာက်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကျွေးပြုစုလေသည်။ သူသည် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သဖြင့် (၁၀) တန်းအောင်ပြီး တွေ့ဆုံးလိုက်မတက်ပါ။ ခြိလုပ်နေးမှဝင် ငွေဖြင့် အလျှောက်စားသောက်နှင့်သည့်အပြင် အသုံးအဖြန်းလည်းမရှိသဖြင့် ငွေအမြှာက်အများ စုနိုင်လေသည်။ အီမောင်တွင်လည်း စံနစ်တကျစီမံခန့်ခွဲသဖြင့် မိဘနှစ်ဦးမှာ ဤသားတစ်ယောက်အတွက် ကျော်နှစ်ဦးမှာပြည့် ရှုရှိလေသည်။ နောက်လောက်အယ်၏ သတ်းပို့မှုကြောင့် မူးနေလယ့်မိဘနှင့် မောင်နှမသူ ငယ်ချိုးများ ဗြိုင်းစကက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သာ့ဖော်တော်လာရောက်ပို့ဆောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘများမှာ ဆုံးသွားကျိုး၊ အသားအရေတွန်းနေပြီး နောက်တူးလူး၊ နောက်ဝါးတူးတူးမှာ ဖြောဖြောလှုပြစ်ကြပြီး အယ်ဒါဂေးမှာ လူပျိုးအား ဖော်ကြီးဖြစ်ပြီး အားလုံးမေးသာမျက်ရည်များနှင့် ပြည့်နေကြသည်။ မူးနေလယ့်မှာ မိဘနှစ်ဦး၏ အလှအပနှင့် အားအင်များအားအချိန်ကာလက ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ခြင်းအတွက် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မိဘနှစ်ဦးမှာ သားလေးစောလေးစို့ရေးနစ်သေသွားခဲ့ပြီး ဟုထင်ထားရာမှ အသက်ရှိသေးကြောင်းကြား သိရသောအခါ သံသယစိတ်ဖြင့်လာခဲ့သော်လည်း သားကိုအမြန်တစ်ကယ် တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းလဲဝမ်းသာ၊ စိတ်လဲထိခိုက်ရသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်နေလေသည်။

မူးနေလယ့် “ဒါနဲ့ဘာဘာဘာတစ်ယောက်ကော... ဘယ်ရောက်သွားလ”

နောက်ဝါးဖိုး “ဘောဘောနေကောင်းပါတယ်... သူလည်းမကြာခင် အီမိထောင် ပြတော့မှာ့မျို့ တူးလူးကို သတို့သမီးအရံလုပ်ခိုင်းတယ်... သတို့သားအရံက တော့ အယ်ဒါဂေးကိုခိုင်းမယ်”

မူးနေလယ့် “ငါလဲလက်ထပ်ချိပြီ... ဒါပေမဲ့ ငါကိုချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်မှ မရှိ သေးဘူး... ညီမလေး ညီမလေးတို့ရေား မင်းတို့ဘောဘောကို ငါသူ့ကိုသတိရ ကြောင်း ပြောပေးပါ... သူလက်မထပ်ခင် ငါကိုလာတွေ့ပါလို့... ငါကိုတစ်ယောက်ယောက်က ချစ်ပြီး... လူကြီးတွေသွားတောင်းပေးပြီးလို့ လက်ထပ်မယ် ဆိုရင် ... တူးလူးနဲ့အယ်ဒါဂေးအပျို့ရုံး လူပျို့ရုံ လာလုပ်ပေးအုန်းနော်”
လော်အယ် “ဘာဖြစ်လို့ ဘောဘောနဲ့ အတူတူဖြစ်ချင်ရတာလဲ”

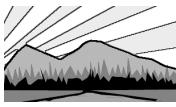
မူးနေလယ့် “ဘောဘောဟာ ငါဘယ်တော့မှုမေ့မရတဲ့သူ့... နောက်ဆိုသူနဲ့ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရမှုမဟုတ်လို့ သတို့သားအရုံး သတို့သမီးအရံကို အတူတူဖြစ်အောင် ရွှေးခြားရတာလဲ”

မိဘနှစ်ဘက်စလုံး တွေ့ဆုံးမိသည့်အချိန်နှင့်ကြံ့ကြိုက်သဖြင့် မူးနေလယ့်မှာ နောက်လော်အယ်အား မေတ္တာရှိကြောင်းဖွင့်ပြောရာ မိဘမောင်နှမများမှာ အလွန် သဘောတူသဖြင့် မင်းလာနေ့ရက်ကို ငါခေါင်လဆန်းပထမပတ် သောကြာနဲ့ အဖြစ် သတ်မှတ်ကြလေသည်။

နောက်ဝါးဖိုး “စောရေား စောဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း သတို့သမီးအရုံး သတို့သား အရံဟာ တူးလူးနဲ့အယ်ဒါဂေးဖြစ်တယ်... သတို့သားက မူးနေလယ့်... သတို့သမီးက နောက်လော်အယ်တဖြစ်လဲ ဘောဘောဖြစ်တယ်”

မူးနေလယ့် “ဟုတ်လား ဘောဘောနဲ့လော်အယ်ဟာ တစ်ယောက်ထဲလား”
လော်အယ် “မပြောချင်ပါဘူး ... လော်အယ်တစ်ယောက်လုံး ဘေးမှာရှိတာ တောင် ဘောဘောကိုဘဲယောင်ခေါ်နြေးပြီးတော့”

မူးနေလယ့် “အိုး... အတူတူဘဲချိပြီး... အတူတူဘဲသတိရတယ်... ပျော်လိုက်တာ ... ပျော်လိုက်တာ” အခြားသူများ အချင်းချင်းလက်တို့ကာ သူတို့နှစ်ဦး အနီးမှ အလျှိုအလျှိုထွက်သွားကြလေသည်။ ယင်းတို့နှစ်ဦးသာ ပျော်မဆုံး တော့ဘဲ ထာဝရလက်တွဲသွားကြရန် ကတိစကားများ ပြောဆိုနေကြတော့သည်။

၇။ မောင်လော

ရောင်နှစ်ပေါ်ထွန်းစ၊ နေခြည်နှစ်ရဲများ၊ ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည့်အ ချိန် သမယဉ် သဘာဝတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လုပ်တင့်တယ်ပြီး၊ သေးဘာခို့ရွာ အနီးပတ်ပတ်လည်ရှိ တလင်းပြင်များမှာ လူသားအားလုံးအား သာယာကြည့် နှုံးစေလေသည်။ သေးဘာခို့ရွာသည် ရွာအကြီးအကဲနှင့် ဘိုးဘေးအဆက်ဆက် တို့ အပ်ချပ်စီမံမှုအောက်တွင် သီးသန့်သန့်တည်ရှိနေလေသည်။ သေးဘာ ခို့ရွာကလေးသည် တောင်ခြေတစ်ခုခုံ တည်နှုံးပြီး ဘားပတ်ပတ်လည်တွင် တောင် တန်းကြီးများ၊ ကာရုတားလျက်ရှိသည်။ ရွာ၏မြောက်ဘက်တွင် ယောလူးချောင်း ဟူသော မြစ်တစ်စင်းရှိပြီး အရှေ့အပ်မှုအဖောက်အရပ်သို့ စီးဆင်းနေရာ ရွာ သူရွာသားများအတွက် သောက်သုံးရန်နှင့် သန့်စင်ရန်အတွက် အမွှေအနှစ်ဖြစ် ပေသည်။ ရွာနံဘေးမျွှေးထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ခေါင်မိုးအားလုံးလိုလို ညီနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး ရွာ၏ထိပ်အကျခုံးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်နံဘေး၌ ထူးထူးခြားခြား အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ကြမ်းပေါက်ကြားမှ သေ သေချာချာရှုံးစိုက်ကြည့်ပါက မီးဖို့အောက်၌ လူတစ်ယောက်စန့်စန့်ကြီးပွဲနေ သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ မီးဖို့တစ်ဖက်၌ အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့် ခွေးလေး ကောင်တို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ ဝါစစ်းနေကြပြီး မျက်လုံးများ မဗ္ဗားစီးနေကြလေ သည်။ မီးဖို့ဘေး၌ မီးများရဲရဲတောက်နေသဖြင့် ကျောဆန့်လွှဲလျောင်းနေသူမှာ အသက်မှန်မှန်ရှာနေပြီး သူ့အပေါင်းအဖော်လေးကောင်မှာ သူတို့သခင်နီးအလာ ကို ပုံင်းရှိစွာစောင့်နေလေသည်။ ဤလူတစ်ယောက်ကို သက်ကြီးရွယ်အို့များက ဘား (ပိုး) မောင်လော၊ လူထယ်ပိုင်းကစွာ (အစိုက်) မောင်လော ဟုခေါ်ကြပြီး က လေးများက တီး (ပြီးလေး) မောင်လော ဟုခေါ်ကြသည်။

လူပုံးကြီးဖါးမောင်လောမှ ရပ်ရည်အသင့်အတွင့်ရှိပြီး လူတိုင်းနှင့်ပေါင်း၍ ရသည်။ မယ်ကြီး၊ ဖိုးကြီး၊ လူထယ်လူရွယ်၊ ကလေးအားလုံးက ချစ်ခင်ကြသည်။ တစ်

ယောက်ထဲနေပြီး အေးအေးဆေးဆေးနှင့် အပူအပင်မရှိသည်ကို အခြားသူများ မသိရင်သာနေမည်။ သေးဘာခိုတစ်ရွာသုံးကတော့ သိရှိလေသည်။ သူသည် သဘောကောင်း၊ အပေါင်းအသင်းခိုပြီး ညွှန်ဝှက်ကျသည်။ ပြောစရာဆို၍ သူ့အားနည်းချက်တစ်ခုမှာပေါ့ တိုးပေါ့ဆစိတ် အနည်းငယ်ရှိခြင်းပင်။

“ဝေး... ဖားမော်လော မထသေးဘူးလား... နေဖိုင်တိုးတော့မယ် ... တစ်ခါမှ မထတော့ဘူး”

ဖား(ဦး) မော်လော “အာ... အွန်... သူများအိပ်လို့ ကောင်းနေတုန်း လာနိုး ပြန်ပြီး ဘာများလဲ တိုးသကော... စောစောစီးစီး ပျော်မြှေးနေတာ... ဘယ်သွား မလို့လဲ”

တိုး(ဦးလေး) သကော “အေး... ဖားမော်လော မင်းထဲကြည့်စမ်းပါအွန်း... နေအတော်မြင့်နေပြီး သူများတွေ တောင်ယာခုတ်တာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်း ရနေလောက်ပြီ ... မင်းကတော့ အိပ်တုန်းဘယ်လို့လုပ်မလဲ”

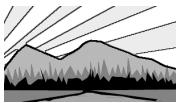
ဖားမော်လော “မလိုပါဘူးတိုးသကောရယ်... ဖြေးမြေးလုပ်လဲရပါတယ်... သား မရှိ... မယားမရှိ... ဘာလို့လောနေရမလဲ။ တိုးလဲ ကလေးမရှိ... လင်မယား နှစ်ယောက်ဘဲရှိတာ... ဒါလောက်ပူဇာဂုဏ်လို့လား”

တိုးသကော “ပူရတယ်ဟေ့... ပူရတယ်... မဟုတ်ရင် မင်းအဖော် အဆူအပူနဲ့ တစ်ခါမှမလွှာတို့ဘူး”

ဖားမော်လော “ဒီမှာ... တိုးသကော... ညတုန်းက ကျွန်တော်အိမ်မက်အရမ်း ကောင်းတယ်... တောထဲသွားရင်တော့ အလုပ်ဖြစ်မယ်... ဘယ်လိုလဲ... လိုက် မလား”

တိုးသကော “မင်းဟာက... သူများတွေက တောင်ယာခုတ်သွားတယ်... ငါတို့က တောထဲသွားတယ်... စဉ်းဘဲစဉ်းစားကြည့်ပါအေး... ဟုတ်သေးရွှေလား”

ဖားမော်လော “အို့... တိုးသကောကလဲ တောင်ယာက နောက်မှခုတ်လဲရတာ ဘဲဟာ... အချိန်တွေအများကြီးရှိသေးတယ်... ဒီတစ်ရက်ကလေးဘဲ တောထဲ သွားတာ... ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး”

တိုးသကော “ကောင်းပြီလေ... ဒါဆို ပါတို့တောင်ယာခုတ်မသွားတော့ဘူး... ဝါမင်းနောက်လိုက်မယ... မင်းပြောသလိုအလုပ်မဖြစ်ရင်တော့ နောက်ဆိုမင်းကို ပါလုံးဝအဖက်မလုပ်တော့ဘူး”

“၀ေး... တိုးမော်လော ဒီမန်က် တောင်ယာခုတ်မသွားဘူးလား... ဘာလဲ... အီမိမက်ကောင်းတယ်ထင်တယ်... မျက်နှာကပြီးစွဲစွဲနဲ့”

ဗားမော်လော “ဟူ့... ဟူ့... နေဖော်မင်းတောင်ယာခုတ်သွားမလို့လား... မသွားနဲ့... ရဲ့နောက်လိုက်... မင်းငံ့နောက်အမြဲလိုက်တာ ရဲ့အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

တိုးသကော “ဟူ့ ... ဟူ့... နေဖော်မင်းသွားစရာရှိတာ သွားသာသွား... မော်လောနဲ့ လိုက်မရောနဲ့”

နေဖော် “သို့... ဖူး (အဖိုး) သကော... ဖူးလဲလိုက်မလို့လား... အတော်ဘဲ သုံးယောက်သွားတော့ လူပိုများပြီး ပိုကောင်းတာပဲ့”

တိုးသကော “ဟားဟား... ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ မော်လော... မင်းဘဲသွား မယပြောပြီး ထပြီးပြင်ဆင်လေ... အဲဒီမှုဘဲကျောခင်းနေ... မြန်မြန်လုပ်... ချက်ပြတ်ပြီးပြီလား”

မော်လော “အိုး... ကြက်ဖမတ္ထန်ခင်ကထဲက ချက်ပြုတို့ပြီးကုန်ပြီ... ပျင်းပျင်းနဲ့ ပြန်နှပ်နေတာ... ခဏစောင့်နော်... ခွေးတွေ အစာကျွေးလိုက်အုံမယ...”

“ကူးရူး... ကူးရူး... ကူးရူး... ဖားကဝါ ... ဖားကဝါ... ကဝါခို ... မိုဂံ... လာလာစားကြ... စားပြီးရန်မဖြစ်ကြနဲ့... တုတ်စာမိမယ”

တောင့်စ်တောင်တန်း၊ တော့ကြီးမျက်မည်းမှာ သားရဲတိရစ္စာနဲ့ တော့ကြောင် တို့၏ နေရာထိုင်ခင်းဖြစ်ပေသည်။ သေးသာခို့ရွှေ့မှ တော့ကြီးထဲသို့ မျှော်ကြည့်ပါက စိမ့်စိစွာမြင်ပြီး တော့ကောင်အမျိုးမျိုးဖြစ်သော မျောက်၊ မျောက်ညီ၊ တော့ကြောင်၊ ဘုတ်ငှက်၊ တော့ကြက်စသည်တို့ အမျိုးမျိုးရှိသည်။ ဟားမော်လော သည် တော့လိုက်အလုပ်နှင့် အသက်မွေးသူ မဟုတ်သော်လည်း တော့ကျွမ်းကာ အမဲကောင်တို့၏ အထာကိုသိသဖြင့် သူ့မြားတစ်ချက်မြည်တိုင်း တစ်ခုခု

တော့ ရတာသေချာလေသည်။ ယူတို့သုံးသား တောလိုက်ထွက်သည်မှာ မွန်းတည့်လေပြီ။ တောကောင်အမျိုးမျိုးကို နှစ်ပေါ်ကိုထမ်းစားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရုံ အလွှာအချော်ရှိတတ်သဖြင့် ဘားမော်လော ဘယ်လောက် ပင် လက်ဖြောင့်စေကာမူ တစ်ခါတစ်ရုံ ချော်တတ်ပါသည်။

တိုးသကော “မော်လော... ဟိုအကိုင်းပေါ်ကြည့်စမ်း... ဘာကောင်ကြီးလဲ... ငါ့သို့... ငါ့သို့... မျှောက်ညီ... မျှောက်ညီ”

မော်လော “နေဖော... ငါ မြှားယူခဲ့... ငါဆောင်ထည့်လိုက်မယ်”
“ဒီး”

“အဲ... ငါမြှားယူပြီးပြီ... နေဖော... ကြည့်ထား ကြည့်ထား... ဟေ့... လဲကျ တော့မယ်... ကျွတ်... ကျွတ်... အား... ခွေးတွောလည်း နေးလိုက်တာ ... ကြည့်... လွှာတ်သွားပြီ... ဒီခွေးတွေ... သော်ဦးကောင်းပြီ... သွား... မျှောက်ညီ နောက်လိုက်သွား... ငါမီးနဲ့ပိုင်းလိုက်လို့ လည်ချောင်းပြုတ်ကျသွားမယ်”

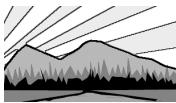
တိုးသကော “မော်လော ... အဲလို့မဆဲနဲ့လေ... လူကြီးသူမတွော ပြောကြ တယ်... ဒီတောကြီးက သူများဆဲဆိုတာကို မကြိုက်ဘူး... မင်းလုပ်တာနဲ့ ... တော့စောင့်နတ်၊ တော်စောင့်နတ်တွေ ငါတို့ကိုစိတ်ဆိုးတော့မှာဘဲ”

မော်လော “ဆိုးချင်ဆိုးပေါ့စေ... တိုးသကော စိတ်မဆိုးရင်တော်ပြီ... ဟီးဟီး”
နေဖော “တိုးမော်လော... တိုးလုပ်တာ ကျွန်တော်ကြိုက်သီးမွှား ည်းတော် ထလာပြီ”

မော်လော “နေဖော... စကားမများနဲ့ ... ငါမင်းကို ခွေးနဲ့အတူဆဲမိနေအုန်းမယ်”
တိုးသကော “ကဲကဲမော်လော... ငါ့ပို့ဆောပြီ... ထမင်းစားကြစို့လား”

မော်လော “စားဆိုလဲစားကြတာပေါ့... ဟိုများ... ဟိုကျောက်ပေါ်မှာ သွားစား ရအောင်... နေဖော... ရေသွားခံပေါ်ချော တိုးသကော ... ကျွန်တော်တို့ ရှုံးတစ်ယောက်တစ်ကောင်စီ က်စားရအောင်... စားလို့ဝပါတယ်နော”

တိုးသကော “တော်ပြီ ... ကျွန်တာအိမ်ကိုယူသွားကြမယ်... မင်းမီးမွှား... ငါက ဆူတော်င်းမယ်”

မောင်လော “အား... ရှုံးကင်နဲ့ကမွေးလိုက်တာ... ပိုက်တောင်ဆာလာပြီ... ခြေတောင်မသယ်စိုင်တော့ဘူး... က... က... နေဖော ... ဆာရင်ထမင်းထုပ်ယူခဲ့... ဒီကျောက်ပေါ်မှာခင်း... တီးသကော... တီးကအသက်အကြီးဆုံးဆိုတော့ထမင်းဆီးချရမယ်”

တီးသကော “အေး အေး ... မင်းတို့ထမင်းပီးနဲ့နဲ့ယူခဲ့ကြ... ရေရှင်... ပြည့်ရှင်တော့ရင် အခု ထမင်းဦးချပါတယ်... ကျွန်ုပ်တို့ကိုကူညီမစ”

“ကိုန်ကိုန်... ကိုန်ကိုန်... ကိုန်... ကိုန်ကိုန်”

“ဟေ့... ခွေးတွေ... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဟောင်နေလိုက်တာ... မောင်လော ... ဘာဖြစ်တာလဲ... ငါ... အသက်တောင် ထွက်ခါန်းပြီ”

နေဖော “ဟေ့... ဟေ့... တီးမောင်လော... အနောက်က ကျောက်တုံးထိပ်မှာဘာကောင်ကြီးလဲ... ကျွန်ုပ်တော်တို့ကိုင့်ကြည့်နေတယ်... မျက်နှာကကြောင်နဲ့တူတယ်... ကြောင်အကြီးစားများလား”

မောင်လော “အာ... နေဖော... မင်းအဖော်မင်းကို အဲဒါကြောင်လို့ သင်ထားသလား”

တီးသကော “မောင်လောရော... ဟိုမှာင့်ကြည့်နေတဲ့အကောင်ကို ငါမကြည့်ရဘူး”

နေဖော “မြန်မြန်လုပ်... ပြန်ကြမယ်”

မောင်လော “အား... ထမင်းတောင်မစားရသေးဘူး”

တီးသကော “စားမနေနဲ့တော့... မင်းကိုကျားအစိမ်းလိုက် ဝါးစားသွားမှာ မသိဘူးလား... ဘာမှယူမနေနဲ့တော့... ပြန်ကြမယ်”

တီးသကော “ဟူး... အွန်... မောင်လော... မောင်လော... ငါမင်းကိုပြောသားဘဲ... အရှင်းအရှင်းမဆဲနဲ့လို့... ပျောက်တွေ... နှမျောလိုက်တာ”

မောင်လော “မနှစ်များ”

တီးသကော “မြန်မြန်လုပ်... အဲဒါမှာဘဲအချိန်ဆွဲမနေနဲ့... နေဖောရော... ပြေး... ပြေး” ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သေးဘာခိုခိုလေးတွင် ယခုထိတိုင် ကဗျာတစ်ပုဒ် စွဲကျေနှိပ်လေသည်။

“မော်လော့၊ သငော့၊ ဖားနေဖော့ ဟာဘွာတကလေနောတာဘလော တကလေတကလော ခိုတို့လို ဘာအောင်သိအမယ့်ကလို” (မိန်လို, သံကို, ဖါန့်စီ ဟားပုံးတကျုံးနှင့်တဘူး တကျျော်တကျိုံးနိုင်တို့လို ဘုရားယုံးယိုင်အမဲ့ကျိုံ) အမို့ပြုယ်မှာ မော်လော့၊ သငောနှင့်နေဖော်တို့ တော့လိုက်လျှင် တစ်ခါမျှ မလွှာချော်ပါ။ လွှာချော်မဲ့ လွှာချော်တော့လည်း ကျေားနဲ့မှတ်ပို့တိုက်တိုးလို မျက်လုံးပြား၊ အောင်ပြေးရတယ် ဟူ၍ဖြစ်သည်။

“နေထွေက်လာပြီ။ ကြက်ကလေးတွေ အိပ်နေကြတယ်... အိုး... လွမ်းစရာကောင်းလိုက်တာ... ဟွန်း... ဒီတောင်ယာခုတ်ရတာပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟွဦး... မော်လော့... မင်းကဗျာဆိုတာကြိုးကလဲ... မိုးကြိုးပစ်နေအုံမယ်” မော်လော့ “ဟား... တိုးသငော... ကျို့တော့ကို လာကူးမလို့လား”

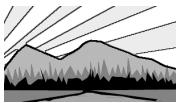
တိုးသငော “မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့... မနေ့က မင်းနောက်အလိုက်ကောင်းလို အဆူအပွေက်ခံရတာ... ခုထိမပြီးသေးဘူး... အသစ်ထပ်မလုပ်နဲ့တော့... အာ... မင်းဘယ်လိုခုတ်တာလဲ... သစ်ငုတ်တွေအရှည်ကြိုးကျို့ခဲ့တာ... နဲ့တို့အောင်ခုတ်လေ... မင်းတစ်ယောက်ကတော့လေ”

မော်လော့ “အာလား ဘယ်လိုခုတ်ခုတ်... ကျိုးရင်ပြီးရောပေါ့... ဟိုးအမြစ်အထိမုတ်နိုင်ပါဘူး”

တိုးသငော “မော်လောရော့... မင်းတစ်ယောက်ဟာလေ ပြောရင်အလို့ဘဲ ပြို ပြောတယ်... ဒါကြောင့်ခုထိမစွဲတာ... မင်းကိုင်းဂုတ်တွေ ဒါလောက်ရှည်တာကိုင်းတွေမြေပေါ်ထိကျိုးမကျတာ မီးရှို့တဲ့အခါ ဘယ်လိုမီးတောာက်မလဲ”

မော်လော့ “မသိဘူး... သူများရှိတာတောင်တောာက်တာ... ကျို့တော်တို့ရှိလဲတောာက်ရမှာပေါ့... ကျောက်တောင်မှ မီးမြှောက်ရင် တောာက်သေးဘာဘဲ”

တန်ခူးလေပူများ သဘာဝလောကထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွဲဘူး နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ နေဝန်းကြီး တောင်းကြေားထဲသို့ ပျောက်ကွယ်မသွားမီ သေးဘားနိုရာထဲမှ အနီးအနားတစ်ရှိုက်သို့ လုမ်းကြည့်လျှင် မီးတောာက်နိုင် မီးခိုးလုံးမဲ့များ၊

သစ် ဝါးတို့ ပေါက်ကွဲသံများ တစ်ဖောင်းဖောင်ကြားရပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှာ်ငါးအတိ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ မီးတောက်များတစ်ခုဖြေးဖြေး အဆွဲနဲ့ ကျိုးသွားချိန် တောင်ယာတစ်ခုသို့ လှမ်းကြည့်ပါက မီးခိုးများအကြားတွင် ပုံသဏ္ဌာန်မဲ့တစ်ခု ပါးစပ်လူ့ပိုလူ့ပိုနှင့် တစ်ယောက်ထဲ အသံထွက် ရေးနှင့် လေသည်။

မော်လော “ဒီ ... ဒီ ... မီးတွေကလဲတောက်ခဲလိုက်တာ ... လောင်တာကောင်း ကောင်းမလောင်ဘူး ဟိုတစ်ကွဲကိုဒီတစ်ကွဲက ထားခွဲတယ်... အင်တိတွေက ဟိုတစ်ကွဲကိုဒီတစ်ကွဲကနဲ့ ပြန်ခုတ်လို့တောင် လွယ်ပါမလားမသိဘူး... ခက်လိုက်တာနော်”

နေဖော် “တီးမော်လော... မီးတောက်ရဲ့လား... တစ်ယောက်ထဲ တောင်ယာထဲ မှာ ပွဲစိပ္ပါစ်နဲ့ ... ဘာပြောနေတာလဲ”

မော်လော “နေဖော်... လာစကားများမနေနဲ့... မီးတောက်လား... မတောက်လားကြည့်ပါလား... ကြက်မကွက်ကြားမရဲ့ အမွှေးကျေနေတာဘဲ ... ဟိုတစ်ကွဲက ဒီတစ်ကွဲကိုဝါနေတာ... ဂါးတို့သိပ်မကောင်းနိုင်တော့ဘူး... တီးသကောသာလာတွေ့ရင် ဘာပြောမလဲတောင်မသိတော့ဘူး... အွန်... ပြောလို့မှုမဆုံးသေးဘူး... ဟိုမှာရောက်လာပြီ မျက်နှာရုံး... နာခေါင်းရှုံးနဲ့”

တီးသကော “ဝေး... မော်လော... မင်းတောင်ယာမီးတောက်ရဲ့လား... မင်းတောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေတာ... ဟိုနှင့်ကနား ကတော့မဲ့အတိုင်းဘဲ... မျက်နှာမကောင်းဘာမကောင်းနဲ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မော်လော “မီးတောက်လား မတောက်လား... ဟိုမှာကြည့်ပါလား”

တီးသကော “အို... ရုံလူ... မင်းဟာက ပြန်ခုတ်လို့မှုရပါမလား... မင်းတောင်ယာက ဒီလောက်တောင်ကျယ်ပြီး မီးကောင်းကောင်းမတောက်လို့ကတော့ ခေါင်းဖြူတဲ့အထိ ခုတ်ရတော့မယ်... ဘါဖြစ်တာလဲ... မင်းတစ်ခုခုများ အစားမှားပြီလား”

မော်လော “မသိတော့ပါဘူး... အား... အခုမှုသတိရတယ်... ကျွန်တော်တောင်

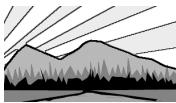
ယာခုတ်တဲ့တစ်မနက်တိန်းက... အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ချေတစ်ကောင်ရတယ်... ကျွန်တော်ပြန်ချက်စားတာ... နေဖော်တောင် ကျွန်တော်နဲ့လာစားသေးတယ်... ကျွန်တော်အိမ်တွေကို တောင်လျှောက်ပို့လိုက်သေးတယ်... သတိရသေးရဲ့လား”

နေဖေါ် “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးတော့ အသားတွေကို ကျွန်တော့ကိုထမ်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်လေ...” “ဖူးပို့ဝီး” အိမ်အထိတောင် ရောက်တယ်... အဲဒီနေ့ဘဲမဟုတ်လား”

တိုးသကော “မော်လော... မင်းဟာလေ ကလေးလဲမဟုတ်တော့ဘူး ... ပြောရင် ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး... လူတိုးတွေကပြောတယ်... တောင်ယာခုတ်ပြီး မီးမရှိခင်မှာ အစာလျှောက်မစားရဘူး... မင်းကချေသားသွားစားတော့ မင်းတောင်ယာကဝါနေတာပေါ့... နောက်ကိုမြှုမြှုမှတ်ထား”

မော်လော “တိုးသကော... အရင်တိန်းကတော့ဘာမှမပြောဘူး... ခုမှုလာဆူတယ်... တိုးအလုပ်ပြီးရင် ကျွန်တော့တောင်ယာကို လာကူခုတ်ရမယ်... နေဖော်ရောဘဲ... မကူလို့ကတော့ နောက်ကိုလုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူး”

ရာသီစက်ဝန်းတို့သည် တစ်ရွှေရွှေလည်နေသည်နှင့်အမျှ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမျိုးချိုးပြောင်းလဲနေဖော်သည်။ န္တမှုမိုး၊ မိုးမှုမိုးကုန်လျပြီ။ ပပါးနံများရွှေရောင်သန်းလာရာမှ ရင့်မှုညွှေလာပြီးရိတ်သိမ်းကြွာ၊ ကောက်လှိုင်းစည်းများစည်းကာနေလှမ်းကြွာ၊ ပပါးနယ်ကြွာ၊ ပပါးလျှော့ကြွာ၊ နောက်ဆုံးစပါးကျိုများ အတွင်းသို့ပင် ထည့်သွင်းပြီးလေပြီ။ သေးဘာခိုက္ခာရှိ အိမ်တိုင်းလိုလိုမိမိတို့ တောင်ယာထဲသို့ သွားပြီးအသီးအနှံများကို ပြန်ကောက်ကြသကဲ့သို့ ဟားမော်လောလည်းပလိုင်းကိုလွှာယ်ပြီး ကောက်ရိုးပြတ်များအကြား တေးသံညည်းကာ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ဟိုဘာကိုအိုဘက်လွှာပြီး လျှောက်နေသည်။ ပါးစပ်တွင်ဆေးတံကို ခဲထားကာ အနီးကပ်ကြည့်ပါက သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်မှုအပြည့်နှစ်ပုံးစွဲနေသည်ကို တွေ့ရမည်။

တိုးသကော “မော်လော... ဒီမနက်မင်းမျက်နှာကိုကြည့်ရတာ... များက်အုန် သီးရာသလိုဘဲ ... တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုဘဲ”

မော်လော “ဟါး... တိုးသကော... အတော်ဘဲ ... ဒီမနက် ကျွန်တော်သုံးပူလင်း တည်လို့ရတယ်... ကျွန်တော့မှာအဖော်မရှိဘူး... အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့... မြန်မြန်... မြန်မြန်... ကျွန်တော်အတီးကိုမျှော်နေတာ... ယာထဲသွားတယ်မှတ်နေတာ”
တိုးသကော “လုပ်ပြီ... လုပ်ပြီ... မင်းအဖော် ငြဲကိုဆူရင် မင်းကူးပြောပေးရ မယ်နော်”

မော်လော “မလိုပါဘူး... ကျွန်တော်အဖော်ကို ကျွန်တော်မီးသေပါတယ်... ကျွန်တော်ပြောရင် အားလုံးလက်ခံပြီးသားဘဲ... ကဲ့... တိုးသကော... အိမ်ပေါ် တက်နှင့်... ကျွန်တော်ဒီပစ္စည်းတွေကို အိမ်နောက်မှာသွားထားလိုက်အုန်းမယ်”
တိုးသကော “မော်လော... မင်းစပါးဘယ်နှစ်တောင်ရလဲ... ငါတော့နှစ်တောင် တောင်မပြည့်ချင်ဘူး”

မော်လော “ကျွန်တော်စပါးကသုံးတောင်... လေးတောင်ရှိမှာပေါ့... ဒီမှာအ တီး... အတီးက အသက်ပိုကြီးလို့အရောင်းချ”

တိုးသကော “ရေရှင်... ပြည့်ရှင်... အရက်နဲ့ထမင်း ဦးဦးဖျားဖျားကို ဦးချပါ တယ်... စောင့်ရှောက်တော်မူပါ... ကျွန်တော့တူ ဟားမော်လောကို ကြီးပါးခမီး သာအောင် စောင့်ရှောက်ပါ... အခုသူအချိန်တန်ပြီးမို့ ဒနီးမယားတစ်ဦးကိုလ ရှာပေးပါ”

မော်လော “အား... တိုးဆုတောင်းဘာ ကျွန်တော်ကြက်သီးတွေထလိုက်တာ”

တိုးသကော “မော်လော... ငါမင်းကိုပြောပြုမယ်... မနေ့က ‘ပိုစီး’ ဆီသွား လည်တော့... သီးခိုန်ပွင့်ခိုန်တန်ပြီမို့... မင်းအတွက်သူတစ်ခုခုစီစဉ်နေတယ်”
“ဝေး... တိုးမော်လော... ဖူးပိုစီးက သူ့ဆီအခုအမြန်လာပါတဲ့” ဟူနေဖော် အော် ဖော်သံကိုကြားရအို။

တိုးသကော “ကြည့်... ငါပြောတာတောင်မဆုံးသေးဘူး... မင်းကိုလာ ခေါ်နေပြီ”

မော် လော “နေဖော် ... ပြန်ထားနွင့် ... ငါမင်းနောက်လိုက်ခဲ့မယ်”

တိုးသကော “မောင်လော ... ကုန်အောင်မြန်မြန်သောက်လိုက်... မင်း၏ဦးလေး မင်းကိုမှာဖော်ပြီ... မြန်မြန်သွား... တော်ကြာစိတ်တို့နေအကုန်းမယ်”

ပို့စီး “မောင်လော... လာ... ဒီမှာထိုင်... ဝါမင်းကို အခဲပြောမဲ့စကားကို သေသေ ချာချာနားထောပြီး ဆုံးဖြတ်... သကော... မင်းကဗိုဘာက်မှာထိုင်... ဒီနစ် မင်းခုတ်တဲ့ တောင်ယာဟာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလို့မင်းထင်သလ”

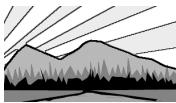
မောင်လော “မသိဘူး ဘားဒီ (ဦးတိုး)”

ပို့စီး “မင်းမသိဘူးဆုံး ဝါပြောပြီမယ်... ဒီယာဟာ မင်းတစ်သက်ရှိပြီ... မင်းအဖေ ဒီယာကိုခုတ်တာ မင်းမွေးစနစ်မှာ... အခုအထိတွက်ရင် အနှစ်လေးဆယ်ရှိပြီ... မင်းအခု အချိန်တန်လို့မက လွန်တောင်လွန်နေပြီ... မင်းမိတေတွေက မင်းဝါးနှစ် သားကထဲက ဆုံးသွားကြတာ... မင်းကိုလူလားမြောက်တဲ့အထိ ဝါတို့ကကြည့် ရှုခွဲတယ်... မင်းဟာသာ မင်းလုပ်ကိုင်နိုင်မှ သီးသန့်နေခဲ့ပေမဲ့ ဝါတို့တွေ မင်းကို ဟိုးရွာထိပ်မှာ အမိန္ဒာက်ပေးခဲ့ရတာကို မင်းသိရဲ့လား”

မောင်လော “မသိဘူးဟားဒီ”

ပို့စီး “ဝါတို့မှာသီအစ်ကို (၃) ယောက်ရှိတယ်... မင်းအဖေဖားသာလောက အကြီးဆုံးဖြစ်တယ်... ဝါကနဲ့ညာ... သကောကအငယ်ဆုံး... မင်းကို သေးသာခို ရွာအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြီရမယ်... ဒီသေးသာခိုရွာဟာ ဟိုးအရင်ထဲက သူကြီးက ဝါတို့အဖိုးဖြစ်တယ်... နို့ခေတ်ကျတော့ မင်းအဖေကသူကြီးဖြစ်တယ်... မင်းအဖေဆုံးရင် သူသားဦးက သူကြီးဖြစ်ရမှာ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေက စောစောစီးရီးဆုံးသွားပြီး မင်းကငယ်သေးတဲ့အတွက် ရွာသူရွာသားတွေက ဂုံကို တာဝန်ပေးခဲ့တယ်... ခုတော့မင်းဟာ လူလားမြောက်ပြီး ဒါကြောင့် ဒီတာဝန်ကို မင်းကိုပြန်လွှာပေးရမယ်... မင်းတစ်ယောက်ထဲ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် နေလို့ မရတော့ဘူး... မင်းရွှေကြောင်ပေါက်ကိုရှာပေးပြီးမှ မင်းကိုသူကြီးရာထူး ပြန်လွှာပေးလို့ ရမယ်... တောင်းဆိုတာအကွပ်ရှိမှုမြော... ဒါကြောင့်အခု မင်းကို တည့်တည့်ဘဲ ပြောမယ်... မင်းကိုပို့စေးဝါးရဲ့ နှီးညာသီးနှမူဂဲနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်... မင်းဘယ် လိုထင်လဲ... သဘောတူရဲ့လား”

တိုးသကော “အိုး သူကြိုက်နေတာကြာလှပြီး မပြောရတာ ခုတော့စူးလိုပ်...”

ရေထဲကျသလိုဖြစ်ပြီး ပျော်လွန်းလို့မြောက်တက်သွားပြီ...”

ပိုဝင်း “သကော... စကားကောင်းပြောနေတာ... မဖောက်နဲ့ ဘယ်လိုလဲ မော်လော... စဉ်းစားကြည့်”

မော်လော “ဟားဒီတို့ကြိုက်သလိုစိစဉ်ပါ... ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်”
“ဒီဆို... ကောင်းပြီ”

“ကူဝေးဝေ - ကူ - ဝေ - ဝေ - ကူ - ကူ - ကူ”

“ဟိတ်... ပိုဝင်း မောင်းတီးတဲ့သံကြားလား ... သွား... သွား ... ဘာပြောမလဲ... အစားအသောက်အကြောင်းတော့ မဟုတ်တန်ဘူး... ခုမှာကောက်သိမ်းပြီးခါ စရိသေးတယ်... သားဟို့အမေရား... သွားလိုက်ပါအံ့ဌံး... ငဲ့တောင်းနဲ့အစ သတ်လိုက်အုံးမယ်”

ပိုဝင်း “ချွေးသူရွှေးသားတွေ... အပေါင်းတို့ နားထောင်ကြ... ခုဝါတို့လယ် လုပ်ငန်းတွေ သိမ်းပြီးမို့... အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဘို့ အကြောင်းပေါ်လာပြီ... ခု ဝါတို့ သူကြီးအသစ်တင်ပွဲလုပ်ရမယ်... သူကြီးမတင်ခင် သူ့ကို လက်ထပ်ထိမ်းမှား ပေးရမယ်... မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ မိဘနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ရက်ကောင်းရက်မြတ်ရွှေးပြီး ပြီ... တို့တွဲလ (၃) ရက်နေ့မှာ မဂ္ဂားပွဲရှိတဲ့အတွက် အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်း ဒီတစ်လအတွင်း ပဲးတွေထောင်း... ထမင်းချက်၊ အရက်ချက်ထားကြ... အပျို့ လူပျို့တွေကတော့ နေ့သည်တွေအတွက် မဏ္ဍာ်တွေထိုးကြ”

ဒုက္ခိုးအဂေးနဝါးဟား လာအားအား၊ တစွားနဂောက်းရိုး လာအားအား ရုလော်ပဒေလေးဒါဘူး လာအားအား၊ ဒါပလို ဒါရို ပဒေအသဇူး လာအားအား

“ဟွှာ... ဟိုမှာ ... အရက်တောင်းနေပြီ... သွားချချ”

ပိုဝင်း “သားတို့ ... မြေးတို့ရေ ... နှစ်ခါကျက် ... နှစ်ခါဓရူ... မြင်းသောက်မြင်း ရူး... ဆင်သောက်... ဆင်နားကောက်... အရှုံးသောက်... အရှုံးကောင်းလာ... လူကောင်းသောက်... လူကောင်းရူး...သောက်ပြီးသတိထားကြ ... သူများသား မယားနဲ့ပြစ်မှားမိမယ်... သူများအိုး ... ပုလင်းခွဲမိမယ်”

“က... ညရောက်ပြီ... သတို့သားကိုအခန်းအပ်ကြဖို့... ထမင်းကူစားသူ... မင်းက အခန်းအဆုံးထိလိုက်လို့မရဘူးနော်... သတို့သားနဲ့သတို့သမီးကို ဘယ်သူ ဆုတောင်းပေးမလဲ”

များသားများ “ဟာဒီပိုဝီ... ဒီမှာသားတို့သမီး တို့ကိုဆုတောင်းပေးရမယ်”
ပိုဝီ “က... သတို့သားနဲ့သတို့သမီး... ယုဉ်အပိုပြီးစောင်ခြားကြ... အရှင်သခင်... များရင်... တောတောင်ပိုင်ရှင်များ... ကျွန်တော်တို့သားသမီးနှစ်ယောက် ဒီနေ့မှ စ၍ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပြီး... စောင့်ရောက်တော်မူပါ... သားသမီးများနဲ့ ပြည့်စုံကြယ်ဝြီးသား တစ်ကျိပ်... မြေးတစ်ရာရတဲ့အထိ... ထာဝရသာ ယာချို့မြဲပါစေ”

များသားများ “တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

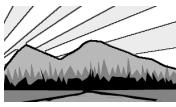
နာရီလက်တံ့ကလေးတစ်ဖြေးပြေး ချင်းသွားနေသော်လည်း ညအမှာ့ဌာနကို ကျော်လွှာနဲ့ပြီး နေ့အသစ်တစ်ဖန်ရောက်လာပြန်ပြီ။ နေခြည်များ ဝင်းဝင်းဝါဝါ ကျရောက်လာခိုန်... ပန်းများအကြား လိပ်ပြာကလေးများ ပုံပဲနေသကဲ့သို့... တောင်ယာ သစ်စပါးငတ်တို့များ အကြားသင်တိုင်းကြီးနှင့် သင်တိုင်းနက် ကလေးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည်ထယ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ချစ်ခြင်း၊ ကျော်ခြင်းတို့ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်မှာ ကုမ္ပဏီလောက ကြီးထဲ့ သူတို့နှစ်ဦး ထဲသာရှိသကဲ့သို့ ထင်ရှာသည်။ ရတ်တရဂ် သူတို့ကြည် နဲ့မှုကို ပျက်ဆီးသော ခြေသံဖျတ်ဖျတ်မှာ ကန်သင်းထက်၌ ပေါ်လောသဖြင့် ဘားမော်လောက မေ့ကြည့်ရာ နေဖော်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဟေ့... နေဖော်... ဘယ်သွားမလို့လဲ... သိ... တီးသကောလဲပါလာတာ ကိုး... ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

နေဖော် “ဟီးဟီး... ဟားဟား... တီးတို့ကိုလာကြည့်တာ... တီးမော်လော... ဘယ်လို့လဲ... ညာကအိမ်မက်ကောင်းရဲ့လား”

“ ဟား ဟား ဟား”

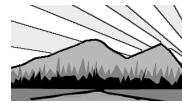
လေပြေလေညှင်းက ကြိုရယ်သံကို အဝေးသို့သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

ညောင်သီးစားမြားသံစွဲ

ကျွန်ုပ်တို့ ကရင်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတုံးတမ်းစဉ်လာများမှာ တင့်တယ် လှပဖြီး မည်သည့်လူမျိုးတမ်းမဆို ကရင့်ရပ်ဌာနနေသို့ ရောက်ရှိပါက တွေ့မြင် ရသမျှသည် သူတို့အားထိတ်ကြည့်နဲ့စေမည်ဖြစ်ပြီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု အပေါင်း နှင့်ယဉ်ကျေးမှု ဘုန်းအသရေနှင့် ပြည့်ဝသည်ကိုတွေ့ရပေမည်။ ဘိုးဘေးတို့သည် ပညာမကြေယ်ဝသော်လည်း မွေးရာပါအသိဉာဏ်ကြွယ်ဝပြီး မိမိရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နီးထိန်းသိမ်းကြသဖြင့် သူတို့နှင့်သွား၍ မိတ်ဖွဲ့ပါက ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာညီညွတ်မှုဖြင့် ပြန်လည်တိန့်ပြန်မည်ဖြစ်ပြီး ဘဝင်မြင့်ခြင်းရှုပါ။ အချင်းချင်း ညီစိုင်းအစ်ကိုကွဲဖို့ အမြေချစ်ကြည်ရင်းနှီးပြီး အေးချမ်းနေလေသည်။

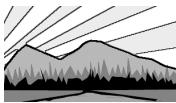
တစ်ခါက သက်ကြီးရွယ်အို့တစ်ဦးထံ သွားလည်ရာ... ကရင်လူမျိုးတို့၏ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းကို ပြောပြုလေသည်။ ထို့နောက်သူက “ဝါတို့ကရင်လေးတွေ ဟာ ကရင်နဲ့တူအောင် အသက်ရှင်ရမယ်။” တစ်ခြားလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို အထင်ကြီးပြီး ကိုယ့်လူမျိုးရွယဉ်ကျေးမှုကို တန်ဘိုးမထားတာမျိုး မဖြစ်ရဘူး” ဟူ၍ပြောရာ ကျွန်ုတော်းစိတ်ထဲမှ ဤဦးလေးကြီးမှာ သနားကြင်နာစိတ်ရှိပြီး မျိုးချစ်စိတ်ရှိသည့် သူတစ်ယောက်ဟူ၍ တွေးမိလေသည်။ တစ်ခါက ဤဦးလေးတွင် သားသမီးများစွာရှိပါသည်။ သားသမီးများ အိမ်ထောင်ပြုပါက အကြီးဆုံး မှစ၍ ကြီးစဉ်ကယ်လိုက်အိမ်ထောင်ပြုရမည်။ ကျော်ပြီးမပြုရပါ။ ကရင့်ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု” လေ့ထုံးစံအာရ ရှောင်ရမည့်အချက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ချုတ်ချော်မှုရှိပြီး အငယ်ကအရင်အိမ်ထောင်ပြုပါက အကြီးများကို တစ်ခုခု ကန်တော့ ရမည်။ မကန်တော့ပါက မကောင်းပါ။ မကြီးပြီးသည့်အပြင် အသက်မရည်ပါ။ လင် သို့မဟုတ် မယားသေဆုံးတတ်သည်။ ဤသည်မှာ ရိုးသားဖြောင့်မတ် သော ကရင့်စေလေ့ထုံးစံတစ်ချုပ်စွဲသည်။ သားသမီးများကို အိမ်ထောင်ပြုပေးလျှင် လည်း သတို့သမီး၊ သတို့သားတို့နှင့်ဦးသည်သန့်ရှင်းရမည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

မပစ်မှားရပါ။ သို့မှသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ထပ်ပေးလေသည်။ မှား မိသောသူများကို လက်မထပ်ပေးပါ။ ရိုးသားမဖြောင့်မတ်ဟု ယူဆကာ လူ ကြီးများက အဖြစ်သာ လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။ အဖြစ်လက်ထပ်ခြင်းဆို သည့်ထံးတမ်းမှာ ယောက်ဗျားလေးများက တဲ့သေးသေးလေးတစ်လုံးကဲ့သို့ သော နေရာတစ်ခုကို ဆောက်ရမည်။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခံရသည့် သူများမှာမူ ဂတ်သရန္တ့် ပြည့်စုံသော သူ ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းကလေးထံသွားသည့်အခါ အုပ်စုလိုက်သွားကြလေသည်။ ဤသတိသူသားအဖွဲ့ကို ‘ဖေါဝါးဖို့’ (ပန်းဖြူ) ဟုခေါ်ပြီး လက်ခံကြိုဆိုသူ များကို ‘ဖေါသူဖို့’ (ပန်းမဲ့) ဟုခေါ်ခိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဖွဲ့တွေ့ဆုံးသည့်အခါ အလွန် ပျော်ရွင်ကြပါသည်။ အစားအသောက်မစားမီ လှုပြီးများက ထမင်းရှုံးခိုင်းပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတတ်ပညာချင်း စမ်းကြလေသည်။ ဖေါသူးအဖွဲ့မှ ထမင်းကို ကျောက်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ထမင်းခပ်သည့်စွန်းကို မြှုဖြစ်အောင်ပြု လုပ်လေ သည်။ ဟင်းကိုမူပိုးဟပ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးဖေါဝါးအဖွဲ့ကို ထမင်း ခေါ်ကျွေးသည်။ သူတို့က ထမင်း၊ ဟင်း၊ ဇွန်းများကို နိုအတိုင်းပြန် ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးမဲ့ စားသောက်နိုင်ပေသည်။ မပြုလုပ်နိုင်ပါက ထမင်းမစားရဘဲ အောင့် ထားရပေမည်။ ထမင်းပြင်ဆင်သည့်နေရာနှင့် အိုးထားသည့်နေရာကို ဖြတ်မ သွားရပါ။ နှစ်ဖက်စလုံးက စောင့်နေ့လေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က မနာ ခံဘဲ ဖြတ်သွားပါက ရိုက်သတ်ခြင်းခံရပေမည်။

အကယ်၍ ဖေါဝါးဖို့အဖွဲ့က ထမင်းဟင်းများကို နိုအတိုင်း ပြန်မပြောင်းနိုင်ပါက ပြုလုပ်သူများကို သွားတောင်းပန်ရလေသည်။ သို့မှသာ ဖေါသူးဖို့အဖွဲ့မှ ပညာ ရှင်များက အစားအစာများကို နိုအတိုင်းပြန်လည်ပြောင်းလဲပေးပြီး ဖေါဝါး ဖိုးအဖွဲ့မှ စားသောက်နိုင်ပေသည်။ ဖေါဝါးဖို့အဖွဲ့မှလည်း သတို့သမီးမွှေးထား သော ဝက်ခြံထဲမှ ဝက်တစ်ကောင်ကို သွားဖမ်းပြီး ပေါ်စားရသည့်ထံးစံတစ်ခုရှိ လေသည်။ သူတို့ဖာသာသူတို့ ပေါ်စားရမည်။ ဤဝက်တစ်ကောင်မှာ သတို့

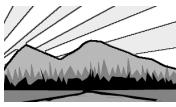
သားနှင့် အပေါင်းအပါများနှင့်သာ သက်ဆိုင်လေသည်။ သူတို့သာ ပညာပြည့်ဝ
ပါက ဝက်ကိုစီးရှိ ပြီးခြေ လက်တို့ကို အောက်သို့ချု၍ တင်ပါးကိုသုံးချက်ရှိရှုပါ
က ဤဝက်မှာ မြစ်ထဲအထိပြေးလေသည်။ ထိုအခါ သူတို့ရတယ်ပြီး ထိုအ
တိုင်းသော်လည်းကောင်း ချက်ပြုတို့သော်လည်းကောင်း စားကြေလေသည်။
မိန်းကလေးဘက်မှ ထိုအချင်းအရာကိုမြင်ပါက ဤသတို့သားမှာ အတတ်ပညာ
နှင့် ပြည့်စုံသည့် ယောက်ဗျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိရှိသဖြင့် ဘဝတစ်
လျောက်လုံးအတွက် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွင်လေသည်။ လက်ထပ်သည်
အခမ်းအနားပြီးပါက ဖော်ပိုးတို့ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ခရာများ မှတ်၊ လင်း
ကွင်းများတိုး၊ ဟားစည်ကိုတိုး၍ ကဗျာဖွဲ့ကာ လိုချင်သည့်အရာများကို ကဗျာ၊
လက်ဗျားဖြင့် တောင်းလေသည်။ သူတို့တောင်းသည့်အရာများ ရရှိသောအခါ
ပြန်ကြလေသည်။ သတို့သမီးတောင်းရမ်းသည့်လူကြီးများက ဝက်ခေါင်းကို
သတို့သားအိမ်သို့ ထမ်းသွားရသည်။ ဤသည်မှာ ဘိုးဘေးတို့ အမွှေပေးခဲ့
သည့် ရိုးရာအမွှေအနှစ်ဖြစ်လေသည်။ သတို့သားနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
နှစ်ယောက်မှာ သတို့သားနှင့်အတူ နေခဲ့ရလေသည်။ ညေရာက်သည့်အခါ
သတို့သားကို သတို့သမီးအိမ်ခန်းသို့ ပို့ဆောင်ရလေသည်။ နံနက်ရောက်လျှင်
သတို့သား၊ သတို့သမီးနှင့် ရွာသူရွာသားများမြစ်၊ ချောင်းသို့သွား၍ ငါးရှာတွက်
ရသည်။ သို့သွားရာတွင် စားရန်ကွမ်းတစ်ယာလည်း ထည့်သွားရလေသည်။
အတူလိုက်သွားသူများက သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့၏ ဘဝရှေးရေးအတွက်
ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးကြသည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးနှစ်ယောက်
မှာ ဒေါ်းက ယောက်ဗျားရက်ပေးသော ပလိုင်းကိုလွှာယ်ပြီး၊ ယောက်ဗျားက ဒေါ်း
ရက်ပေးသော အိတ်ကိုလွှာယ်ရမည်။ ကရင်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ရမည်။
ယောက်ဗျားက သင်တိုင်းအနီးကို ဝတ်ရပြီး၊ ဒေါ်းက သင်တိုင်းတို့နှင့် ထမီကို ဝတ်
ဆင်ရမည်။ ခေါင်းတွင် ပို့ခေါင်းစည်းကို စည်းရပြီး အများအကြားတွင် ပေါ်လွှင်နေ
ရမည်။ ရွာသူ၊ ရွာသားများက ရေကိုတံ့ပြုလုပ်ပြီး၊ ရေကိုခပ်ထုတ်၍ ရေကုန်
သွားပါက မည်သူမှာ အရင်ပါးဆင်းမဖမ်းရပါ။ ဒေါ်းမောင်နှုန်းနှစ်ဦးကို အရင်ဖမ်း စေ
သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ငါးတစ်ယောက်တစ်မျိုးပါပါက ဆက်မဖမ်းရတော့ဘဲ ကုန်း

ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာစေသည်။ ပြီးနောက်ရွှေသူရွှေသားများကို ကွမ်းများယာဉ်၊ ရမည်ဖြစ်ပြီး ရွှေသူရွှေသားများကမူ တမဲထဲသို့ ဝါးများဆင်းပမ်းရသည်မှာ လွန် စွာ ဖျော်စရာကောင်းလှသည်။ ပြန်ချိန်တန်သောအခါ တစ်ယောက်ကဗျား၊ တစ် ယောက်ကင်း၊ အသီးသီးလာပေးရာ နောက်ဆုံးပလိုင်းပြည့်လေသည်။ ရှာပေး သူများမှာ တောင်းပင်မပြည့်တတ်ပါ။ ပြီးလျှပ်ပြန်လာကြရာ လမ်းတစ်လျှောက် ကွမ်းများစားပြီး၊ ကွမ်းတံတွေးများ ထွေးကြရာ တစ်လမ်းလုံး ရရန်နေလေသည်။

သတို့သမီးအိမ်တွင် သုံးရက်နေပြီးနောက် သတို့သားမှာ မိမိအိမ်သို့ပြန်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဦးစွာတစ်ဦးတည်း အရပ်ပြန်ကြည့်ရသည်။ လမ်းပါက်ပြီဆိုမှ သူ ၏အနေးကို ပြန်ခေါ်လာရမည်။ သတို့သမီးမှာ ယောက္ခမအိမ်တွင် ဆန်ပြန်ထောင်း ရမည်။ သူတို့နှင့်အတူ သူငယ်ချင်းများ လိုက်ပါလာပါသည်။ ယောက္ခမက ဝမ်း မြောက်စွာကြိုဆိုလေသည်။ နံနက်လင်းလျှင် ချွေးမကဆန်ထောင်းရမည်ဖြစ် သည်။ ယောက္ခမက ချွေးမမှာမိန်းမပီးသမူရှိ၊ မရှိစမ်းသပ်လို၍ ညသန်းခေါင်အ ချိန်တွင် ကြက်ဥက္ကဆုံးထဲ၌ သွားဖွက်ထားလေသည်။ ချွေးမမှာ ဖိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိုဖြစ်ပါကသတိရှိပြီး ဆန်ကိုကြက်ဥနှင့် ရောမထောင်းမိပါ။ နမော်နဲ့ ချွေးမဖြစ်ပါက ဆန်နှင့်ကြက်ဥကို ရောထောင်းမိပေးမည်။ ထို့ကြောင့်လူကြီးမဲ့ များ၏ စကားပုံတစ်ခုရှိသည်။ ကြက်ဖုန်းလျှင် အမောက်ကြည့်ခိုင်းဖြင့် သိန့်ဖြတ်သိန့်ဖြတ်သိန့် သည်။

ကရင်လူမျိုးမိန်းမှ ယောက်ဥားအချင်းချင်း ပြောမှားဆိုမှားမဖြစ်ရအောင် အပျို့ များမှာ သင်တိုင်းအနေကိုမဝတ်ရပါ။ ယောက်ဥားရာသည့်အထိ သင်တိုင်းအဖြူကို သာဝတ်ဆင်ရမည်။ သင်တိုင်းအဖြူဝတ်သောအပျို့မှာ သန့်ရှုံးပြီး မိမိရှုံးရေ ကို ထိုးသိန်းသည့်သူဖြစ်သည်။ သူ့သင်တိုင်းအဖြူကိုဖြစ်စေ လက်ကိုဖြစ်စေ ကိုင်မိသောသူမှာ သူ့ကိုချုပ်ရပေးမည်။ မချုပ်ပါက သူနှင့်သွားမပတ်သက်ရပါ။ အဒုံးများမှာ သင်တိုင်းအနေကိုကို ဝတ်ရမည်။ သူသည်မလွှတ်လပ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သင်တိုင်းအဖြူမဝတ်ရတော့ပါ။ သင်တိုင်းတိုကို ကြိမ်စွေးနှင့်ချုပ်ပြီး

ထမိဝတ်ရမည်။ ကြိမ်စွေကို သင်တိုင်းပေါ်ချပ်ခြင်းမှာ ဤသူမှာ ပိုင်ဆိုင်သူရှိပြီ၊ မလွှတ်လပ်တော့ပါ ဟူသည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အပျို့နှင့်အဖို့အား ခွဲခြားနိုင်ပြီး မပစ်မှားမိတော့ပါ။

ရှေးကရင်လူမျိုးများတွင် လုပသောရှိရှိသည်။ တစ်ခုခလုပ်မည်ဆိုလျှင် ရှောင် ရမည့်အချက်များရှိသည်။ တောင်ယာခုတ်ရန် တောင်ယာရှာထွက်သည့်အခါ လမ်းတွင် မည်သည့်အနောင့်အယုက်မျှမရှိရပါ။ မြှေဖြစ်စေ စိုင် /ချေဖြစ်စေလမ်း ဖြတ်ကူးလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ခြုံပုတ်ငှက်အသံကြားလျှင်သော်လည်း ကောင်း နိမိတ်မကောင်း ဟုယူဆသည်။ လစ်လျှောကြပြီး ဆက်လုပ်ပါက မကောင်း သည့် တန်ပြန်မှုကိုခံရပေါ်မည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်ကျဉ်းလေသည်။ နေရာအသစ် ကိုစိတ်တိုင်း ကျရှာဖွေကြသည်။ တောင်ယာမီးရှိရာတွင်လည်း မြှေသေကုန် ပါက ထိုနေရာတွင် တောင်ယာမစိုက်တော့ပါ။ ထားခဲ့ရမည်ဖြစ်သည်။ မဟုတ်ပါကသား၊ မယား (သို့) လင်ယောကျား သေဆုံးတတ်သည် ဟူ၍ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

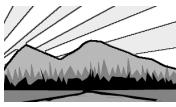
ရူးထိုးသည့်အခါတွင် ပထမဦးဆုံး ရူးထိုးရမည့်သူမှာ လူပျို့ဖြစ်ရမည်။ ပျိုးကြ သည့်သူမှာလည်း အပျို့ဖြစ်ရမည်။ ဤလူနှစ်ဦးမှာ တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မကြည်စားရပါ။ ရူးထိုး၊ ပျိုးကြရာတွင်လည်း စလော်ဗုံးစံတစ်ခုရှိ သည်။ လူပျို့တစ်ဦးလုံးသည် သူမျက်စွေကျနေသော အပျို့က ပျိုးမကြပေးပါက သူစိုးထိုးရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မစောင့်တော့ပါ။ ရူးကြီးသာ လိုမ့်ထိုးရာ သူစိုးထိုး ပေါက်ကို လိုက်မဖို့တော့ပါ။ ထိုအခါအားလုံးက သူမျက်စွေကျနေသော အပျို့ ကိုရှာ ခေါ်ပေးရလေသည်။

မြေက်ခုတ်သည့်အခါတွင်မူအဖိုးကြီး၊ အဖွားကြီးတို့သည် အတူအကွ ကဗျာ လက်ာများဖွဲ့၍ ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ ပြောဆိုရင်းမြေက်ခုတ်ကြသည်မှာ ညနေအချိန်တိုင်အောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ညနေရောက်လျှင် ပျော်ဆွင်စွာပြန်လာကြ

သည်။ စပါးရိတ်သိမ်းသည့်အချင့်မှာ ကရင်လူပျို့၊ အပျို့များအပေါ်ရွင်ဆုံး အချင့်ဖြစ်သည်။ လူပျို့၊ အပျို့များနံနက်စောစောအိပ်ရာထြီး လယ်ထဲဆင်းရန် ပြင် ဆင်ကြသည်။ လူပျို့ပေါက်စများက နံနက်စောစောတွင် ခရာမှုတ်ရာ ထိုခရာ သံကြေားပါက အပျို့ကလေးများကထု၍ လိုက်သွားကြသည်။ လယ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အတူတကွုစပါးရိတ်ကြလေသည်။ စပါ်မျိုးရိတ်သိမ်းသည့်အ တွက် လွန်စွာအလုပ်တွင်လေသည်။ နားချိန်တွင် လယ်ယာပိုင်ရှင်က အပျို့၊ လူပျို့တို့၏ ခဲ့များ၊ တံစိုးများအားလုံးကို သိမ်းပြီးအပျို့များကို အကုန်ပေးလိုက် လေသည်။ နောက်တစ်ခါ စပါးထပ်ရိတ်လျှင် လူပျို့များက အပျို့များထံသွား၍ စပါးစည်းများကို တောင်းရသည်။ မိန္ဒါးကလေးက လာတောင်းသောသူကို မနှစ် သက်ပါက စပါးစည်းကိုမပေးပါ။ သူ၏စွမ်းသက်သော တစ်ယောက်လာတောင်းမှ ပေးလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် အပျို့ရိတ်က လူပျို့တောင်း၊ လူပျို့ရိတ်က အပျို့ တောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤသည်မှာ လူပျို့နှင့်အပျို့တို့ တစ်ညီးနှင့်တစ်ညီး ပျော်ရွင်စွာ မိတ်စွဲ့၊ ရင်းနှီးစေပြီး အလုပ်လုပ်ရာတွင် မပင်ပန်းရန် လူကြီး သူမတို့က ပေးသောအခွင့်အရေး ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့ ညာနေစောင်းသည်အထိ စပါးရိတ်သိမ်းကြပြီး ခွဲခွဲခါနီးတွင် ရိုးရာအတိုင်း ကဗျာ၊ လက်ာများဖြင့် အမှာ စကား ပြောကြလေသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိများက ဤစေလွှာမှာ စပါးများ လုံလုံ လောက်လောက်ရရှိပြီး တိမ္မတ်ခြင်း မဖြစ်ပေါ်ရန်ဖြစ်သည် ဟုပြောကြ ပါသည်။

ယနေ့ဆက် ကရင်လူထော်များမှာ အမြေအနေအရ တစ်ကွဲတစ်ပြားနှီး ဖြစ်ကိုပြီး ရိုးရာစေလွှာများအား မသိရှိကြတော့ပါ။ အပျို့၊ အအို့ အတူတူပင် ဝတ်စားဆင် ယင်ကြရာ ခွဲခြား၍မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကရင်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများ တစ်ဖြေး ဖြေး ဆုတ်ယုတ်သွားပါသည်။ လက်ရှိကာလသည် တိုးတက်သော ဆောင်ဖြစ် သည်။ လူမျို့ခြားယဉ်ကျေးမှုများ ကွဲနှစ်တို့ထံ များစွာဝင်ရောက်လာပါသည်။ မသုံးနှင့် ဟုမပြောလိုပါ။ သုံးသော်လည်း မိဘများထားရှိသော ယဉ်ကျေးမှု စလေ့ ထုံးစံများကို မဖောက်ပျက်အောင် သတိထားရမည်။ သို့မဟုတ် ဤစကားတစ်ခွန်းအတိုင်းကျင့်သုံးသုံးပေသည်။ ညာေပ်သီးစား၊ မြားသံနားစွဲ့ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

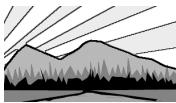
အားခုလယ်

ဟိုးလွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာဦးအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးသည် တော်ကြီးမျက်မည်ဖြစ်ပြီး သားရဲတိရွှေ့နှင့်များ၊ ငှက်များနှင့် သဘာဝပါက်ပင်အမျိုးမျိုးနှင့်ပြည့်နေလေသည်။ လူဦးရေများများမရှိသေးပါ။ အိမ်ခြေအနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ရှိနှင့်ပြီးသော သူများမှာ မွန်နိုးလီးယားမှ ရွှေလာသောသူများ မဟုတ်ပါ။ အစကန်းပဝေသကိုထဲကရှိနှင့်သော မြင့်မြတ်သောသူများ၊ သူတော်စဉ်များနှင့် သူ့ကောင်းများဖြစ်ကြပေသည်။ ယုန်းစလင်းချောင်းနှင့် စစ်တော်ငါး မြစ်အကြားဖြစ်ပြီး ရေးလူကြီးများက ပြောပြခဲ့သည်မှာ အိမ်ထောင်စုတစ်စုရှိသည်။ ဤအိမ်ထောင်စုတွင် သမီးကလေးနှစ်ယောက် ထွန်းကားလေသည်။ သမီးဦးကိုနော်ဝါး၊ အငယ်ကိုနော်သူး ဟုအမည်ပေးလေသည်။ ဤမိသားစုလေးမှာ ရှေးဘိုးဘေးတို့၏ အသက်မွေးသကဲ့သို့၊ တောင်ယာအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးလေသည်။ သူတို့တောင်ယာခုတိခြင်းဖြင့် ဆန်စားလုံလုံလောက်ရရှိပြီး ကြွယ်ဝစ္စာ စားသုံးရရာ လွန်စွာသာယာချမ်းမြှေ့လေသည်။ အပေါင်းအဖော် မရှိပါ။ မည်သူကိုမျှလည်း မဖြစ်ဘူးပါ။ အချိန်ကာလကြာမြင့်လာသည့်နှင့်အမျိမ်ဘန်စိုးမှာ အိုမင်းလာပေသည်။ တစ်နှစ်တွင် ဖခ်ဖြစ်သူမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နာမကျိုးဖြစ်ရာ သားမယားရှို့ကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ ဆေးများတို့ကို ကျွေးပါသည်။ သို့သော်ဖခင်မှာ မသက်သာဘဲ ဆုံးသွားလေသည်။ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်ဖြင့် မျက်ရည်မျက်ခွက်နှင့် ဖခ်ကြီးအားကောင်းမွန်စွာ သိရှိလိုက်လေသည်။ ဖခင်ဆုံးပြီး မကြာခင်တွင် မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာမကျိုးဖြစ်ကာ ဆုံးသွားပြန်လေသည်။ ဤတစ်ခါတွင်ဖြင့် သမီးနှစ်ယောက်အတွက် လွန်စွာစွာရောက်ပေပြီ။ ခေါ်စရာအဖော် အမေမရှိတော့ပါ။ နှစ်ဦးထဲတော်ကြီးမျက်မည်းထဲမှ အိမ်တစ်လုံးထဲတွင် ကြာက်ရှုံးစိတ်၊ ပုပင်သောကစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ကျန်ရစ်နေလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ မိတ်ဆွေများလည်း မတွေ့ဘူးပါ။ ကြာတော့ ဘာလုပ်ရ

မှန်း မတွေးတတ်တော့ပါ။ တစ်နေ့တွင် နော်ဝါးက သူညီမလေးနော်သူးအား “ဒေးသူးရေ... နို့နှစ်ယောက် ဒီအတိုင်းကြောကြာဆက်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်... ပါတို့မျိုးရိုးတဲ့ကုန်မယ်... နို့တွေမျိုးရိုးမတိမ်ကောရအောင် လမ်းရာရမယ်” ပြီးနောက်ထပ်မံ၍ ညီမလေးအား “ဒေးသူးရေ... ကောက်ညှင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ခေါ်ပြင်ထောင်းထား” ဟုပြောပြန်လေသည်။ ညီအစ်မနှစ်ဦးကောက်ညှင်းပေါင်းပြီး ခေါ်ပြင်ထောင်းကြလေသည်။ တစ်ယောက်တစ်ထမ်းစာ ရသောအခါ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးခရီးထွက်ကြလေသည်။ လမ်းတွင် ဆာလျှင်ခေါ်ပြင်ကို စားကြလေသည်။ ရက်များကြောလာသောအခါ သူတို့ထမ်းလာသော ခေါ်ပြင်များ ကုန်သွားလေသည်။ သို့လော် တစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ မြစ်တစ်စင်းကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ နော်ဝါးသည် သူညီမလေးအား “ညီမလေးရေ... နို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့လ... လာဘ်ပိတ်နေလို့များလား.... လူတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရဘူး... ခု... နို့တွေလမ်းခွဲကြဖို့... ညီမလေးက မြစ်ကိုစုန်ဆင်းသွား.... အနော (အစ်မ) က မြစ်ကိုဆန်ထက်သွားမယ်” ဟုပြောရာ ... ညီမလေးနော်သူးက “နောဝါးရေ... ညီမလေးတို့နှစ်ယောက် အတူတူဘဲ သွားကြမယ်” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ မည်များပေါင်တောင်းပန်သော်လည်း အစ်မဖြစ်သူမှာ ခွင့်မပြောဘဲ သူ့နောက်ပေးမလိုက်ပါ။ ညီမလေးမှာ မျက်ရည်မျက်ရွက်နှင့် အစ်မအားတောင်းပန်ပြန်သည်။ “နောဝါးရယ်... ညီမလေးကိုနဲ့လေးမှ မသနားဘူးလား.... တစ်ယောက် ထဲဘဲပေးသွားမှာလား”ဟုပြောရာ “ဒေး(ညီ)သူးရေ... အနောနောက်လိုက်လို့မရဘူး... နို့တွေလမ်းခွဲပြီး တစ်ယောက်တစ်လမ်းသွားရမယ်” ဟုပြန်ပြောပြီး မြစ်ကြောင်းအတိုင်းဆန်တက်သွားလေရာ၊ ညီမလေးမှာ ရင်ကွဲစွာဖြင့် မျက်ရည်လည်ခွဲနှင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်းစုန်ဆင်းသွားရလေသည်။

နော်ဝါးမှာ မြစ်ကိုဆန်တက်သွားရာမှ အဆုံးတွင်မြစ်နှင့်လာရောက်ဆက်နေသော လူသွားလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ နော်ဝါးလည်း ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားရာ အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရပြီး ထိုပထမဆုံးတွေ့သောအိမ်တွင် တက်

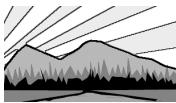
နေလေသည်။ နောက်ဝါးမှာ မိန့်ကလေးများအားလုံးထဲတွင် ရပ်ရည်လှပသော ကြောင့် လူပျိုအများက နှစ်သက်ကြလေသည်။ မကြောမီတွင် နောက်ဝါးသည် ထို့ကြော မှာပင် အိမ်ထောင်ကျလေတော့သည်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ချစ်စရာကောင်း လှသည့် သမီးကလေးတစ်ဦးကိုရရှိပြီး နောက်ဗျားလာ ဟုအမည်ပေးလေသည်။ သိပ်မကြောခင်တွင် ခင်ပွန်းသည်မှာ ဆုံးသွားလေရာ နောက်ဝါးမှာ သားအမိန့် ယောက်ထဲ လွမ်းခွေးစွာ ကျိန်ရစ်လေသည်။ ခင်ပွန်းရှိစဉ်က ကောင်းကောင်းမွန် မွန် စားသောက်ဝါတ်ဆင်ရသည်။ ခင်ပွန်းမရှိသည့်နောက်ပိုင်း မည်သို့လုပ်ကိုင် စားသောက်ရမည်ကို မသိတော့ပါ။ သို့နှင့် သူ့မှာမြေကိုခုတ်၊ ကောက်စိုက် စသဖြင့် ကျပ်းအလုပ်ကိုလိုက်၍ လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ နေ့လုပ်နေ့စား၊ ညလုပ်ည စားဖြင့် လုပ်ကိုင်ရပြီး အိမ်စုတ်ကလေး သေးသေးလေးတစ်ဦးထဲတွင် နေထိုင် ရလေသည်။

ညီမယ်နောက်သူ့မှာမူ မြစ်ကြောင်းအတိုင်းစုန်ဆင်းသွားရာ မည်သူတစ်ဦးတစ် ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရရပေ။ သူဟိုဟိုဒီဇိုင် လျောက်ကြည့်ရာမှ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုကျောက်တုံးကြီးမှာ လှိုက်ခေါင်းရှိပြီး ထိုလိုက် ခေါင်းသည် အလွန်နေချင့်စွဲဖွေ့ဖြစ်၏။ နောက်သူ့သည် ထိုလိုက်ခေါင်းထဲတွင် ဝင်နေလိုက်သည်။ ကျောက်တုံးကြီး၏သေးမှ အမြှုပ်နိမ့်ဝါဝါတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထွက်လာနေပြီး ငါးမှာ ကျောက်သွေးဖွှဲသည်။ နောက်သူ့မှာ ဆာလောင်လှ သည်မှာ သည်းအုပ်တ်မတတ်ဖြစ်သည်။ သေးပတ်ပတ်လည်သို့ လျောက်ကြည့် ရာ မည်သည်စားစရာ မျှမတွေ့ရှိပါ။ နောက်ဆုံးမှာ ကြံးရာမဖြစ်ပြီး ထိုကျောက်အမြှုပ်နိမ့်ဝါဝါကို စားကြည့်ရာ အရသာကောင်းသည်ကို တွေ့ရှိပြီး အင်အားလည်း ပြည့်လာလေသည်။ နောက်သူ့မှာ အသားနှိပ်း လွန်စွာလှပသော အပျိုမလေးဖြစ်သည်။ သူမသည် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ သူလျောက်သွားချင်လျှင် ကျောက်ဆောင်ကြီးသေးပတ်ပတ်လည်၌ ငါက်ကလေး မှားနှင့် လျောက်လည်လေသည်။ မကြောခင်သူသည် သူ့ကိုယ်သူကိုယ်ဝန်ရှိမွန်း သိလာလေသည်။ ဤကိုယ်ဝန်ကို သုံးနှစ်နှင့်ခုနှစ်လ လွယ်ထားရပြီး သားတစ်ဦး

ကို ဖွားမြင်လေသည်။ ကလေးမှာ ယောကျားလေးဖြစ်သဖြင့် မိခင်က ‘ဖားဆူလယ်’ (ဖိုးကျောက်စုပါ) ဟုအမည်မှတ်ပေးလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိခင်က ကျောက်သွေးကိုစားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကလေးမှာ အသက်ခုနစ်နှစ်ပြော့မှ စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်လေသည်။ သားကလေးက တစ်နေ့တွင်မိခင်အား “မိုးမိုး (မေမေ) ရေ... သားတို့က နှစ်ယောက်ထဲရှိတာလား ... သားအပါး (အဖေ) ဘယ်သွားနေလဲ... သားပါးပါး (ဖေဖေ) ရဲ မျက်နှာကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး... သားရွှေအပါးကိုတွေ့ချင်တယ်... ပြီးတော့ သားပါးပါးကို အရမ်းသတိရတယ်... ပါးပါးဘယ်သွားနေတာလဲ” ဟုမေးရာ မိခင်မှာ သားစကားကို ကြားသည့်အခါ တောင့်သွားပြီး မေ့မျှသွား လေသည်။ သားကလေးမှာ စစ်နည်းလှစွာဖြင့် ထိရှိပြီး မိခင်အား နှိပ်ပေးလေသည်။ ကြာကြာနိုပ်ပြီးသည့်အခါမှ မိခင်မှာ သတိပြန်လည်ရလာလေသည်။

နောက်တစ်ပန် နော်သွားမှာညနေခင်းတွင် သားကလေးအား ကျောက်ဆောင် နံဘေးတစ်ဦးကို ဆော့ကတားစေပြီး ငှက်ကလေးများသားအမို့ သားအဖများ ပျံပဲနေသည်ကို ကြည့်ရှုစေရာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းလှသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ မကြာမိ သားကလေးက မိခင်အား “မိုးမိုးရေ... သားတို့နှစ်ယောက်ထဲရှိတာလား ... သားအပါးဘယ်မှာလဲ” ဟုထပ်မံ့မျှပြန်သည်။ မိခင်မှာလည်း သားစကားကြားပြီးသည်နှင့် ထပ်မံ့၍ သတိလတ်သွားပြန်လေသည်။ သားလေး ဖြစ်သွားလည်း စိတ်ထိခိုက်လှစွာနှင့် စိုးရိမ်ပုံပန်စွာဖြင့် မိခင်အား ထပ်နှိပ်ပြန်လေသည်။ မကြာခင်မိခင်မှာ သတိပြန်လည်လာပြီး သားကလေးအား “မိုးခွား (သား) ရေ... သားအပါးအကြောင်းမေမးပါနဲ့” ဟုပြန်ပြောပြီး မိခင်က သူမအကြောင်းများကို သားအားတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောပြုလေသည်။ သားကလေးမှာ အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ မိခင်မှာခဲ့သည်ကို မေ့သွားပြီးမိခင်အား “မိုးမိုးရေ... သားတို့နှစ်ယောက်ထဲရှိတာလား... ပါးပါးဘယ်သွားနေလဲ” မိခင်မှာ သားစကားအား ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မေ့မျှသွားလေသည်။ သားကလေးမှာ မိခင်အား သတိပြန်လည်ရရန် နှိပ်သော်လည်း မိခင်မှာသတိပြန်

မလည်တော့ဘဲ ဆုံးသွားလေသည်။ သားကလေးမှာ ဝမ်းနည်းထိခိုက်စွာနှင့် ပိုစွဲးသည်မှာ မျက်လုံးတစ်ဖက် ကြက်ဥပေါ်လောက်ဖောင်းလာသည့်အထူးပိုပိုဖြစ်သည်။ မျက်ရည်လည်ရှုံးဝမ်းနည်းလွှာဖြင့် မိခင်အား မြှုပ်နှံသရှိလိုက်လေသည်။

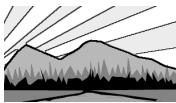
ဤတစ်ခါတော့ဖြင့် သားကလေးမှာ ကျောက်ဆောင်ထဲတွင် တစ်ဦးထဲလွမ်းဆွဲစွာဖြင့် အထိုးကျန်ကျန်နေလေတော့သည်။ ညနေစောင်းလျှင် မိခင်အား တမ်းတစိတ်ဖြင့် ကျောက်တုံးဘေးတစ်ရှိုက်ကိုသာ လှည့်လည်ပြီး ငြက်ကလေးမှားပုံပံ့နေသည်ကို ကြည့်လေသည်။ ညမီးချုပ်လျှင် ကျောက်တုံးအတွင်း ပြန်ဝင်အိပ်ပြီး မိခင်အမြဲကျွေးလေ့ရှိသော ကျောက်သွေးကို ယူစားလေသည်။ သူသည် ကျောက်တုံးထိပ်သို့ တစ်ခါမျှ မတက်ဖူးပါ။ ယခုဟားဆုလယ်မှာ အဆွယ်ရောက်ပြီး ကြအင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော လူပျိုးဖားဖားကြီး ဖြစ်နေပေါ်ပြီ။

တစ်နေ့တွင် စိတ်ထဲမှ ကျောက်တုံးထိပ်သို့ တက်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သူကျောက်တုံးထိပ်သို့ တက်သွားပြီး ကျောက်တုံးကို နှုန်းစပ်စပ် ကြည့်ရ ရာ ဤကျောက်တုံးမှာ လွန်စွာထူးဆန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နားရွက်ကြီးနှစ်ခု၊ သွားရည်ကြီးနှစ်ချောင်း၊ တစ်ချောင်းမှာ ရွှေဖြစ်ပြီး တစ်ချောင်းမှာ ငွေဖြစ်သည်။ အမြီးတစ်ချောင်းလည်းရှိသည်။ ကုန်းနှီးအကြိုးကြီးတစ်ခုရှိပြီး ကုန်းနှီးထဲတွင် ရွှေမောင်းအကြိုးကြီးတစ်လုံရှိပြီး ငင်းမှာ ဝါးတောင်ပတ်လည်ရှိသည်။ လေးတစ်စင်းနှင့် မြားခုနစ်ချောင်းရှိသည်။ ဤကျောက်ကြိုးမှာ ဆင်တစ်ကောင်နှင့် တူလှရာ ဖားဆုလယ်က သူ့လည်ကုပ်တည့်တည့်တွင် သွားထိပ်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းကို တွဲလောင်းချကာ အသာတို့ပိုက်သည်။ ထိုအပါ ကျောက်တုံးကြိုးမှာ လုပ်ရားလာပြီး နားရွက်နှစ်ဘက်ကို ခတ်ကာစတင်၍ သွားလေသည်။ ဖားဆုလယ်၏ ဆင်ကြိုးမှာ ရေဆန်အတိုင်းတက်သွားပြီး အဆုံးတွင် မြစ်ဘေးသို့ လာဆက်သော လမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရ လေသည်။

ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားရာ မနီးမဝေးတွင် ရွှေတစ်ရွှေအား ထွေ့ရာ သူသည် ရွှေထဲသို့ဝင်သွားပြီး သူပထမဦးဆုံး တွေ့သည့်အိမ်ပေါ်တက်၍ အိပ်လေသည်။ ဤအိမ်သေးသေးစုတ်စုတ်ကလေးသည် သူ့အဖော်နောက်တိုင် အိမ်ဖြစ်သည်။ သို့ သော် သူ့အဖော်က သူ့ကိုမသိပါ။ သူကလဲ သူ့အဖော်ကို မသိပါ။ သူ့အဖော်က သူ့ကို “င့်အိမ်မှာမအိပ်နဲ့ င့်မှာဘာမှမရှိဘူး...” အစားအသောက်လဲမရှိ... အိမ်လည်းမကောင်းဘူး... တစ်ခြားအိမ်တစ်လုံးလုံးမှာ သွားအိပ်ချေ” ဟုပြောရာ သူက “ကိစ္စမရှိဘူး ... ကျွန်တော်ဒီမှာဘဲအိပ်မယ်” ဟုပြန်ပြောလေသည်။

ဟားဆုလယ်သည် ဆင်ပေါ်မှဆင်း၍ ဆင်ကုန်းနှီး၊ မောင်းနှင့်လေးကိုချေလေသည်။ ဤမောင်းတစ်လုံးကို ထိပ်ဖက်မှ လူမြောက်ယောက်နှင့် နောက်ဖက်မှ လူမြောက်ယောက်မရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဟားဆုလယ်မှာမှ အသာကလေးချလိုက်နိုင်လေသည်။ ပြီးနောက် ဆင်ကြီးကိုလွှာတ်လိုက်ပြီး အဖော်နောက်တိုးအိမ်ပေါ်သို့ တက်အိပ်လေသည်။ ဆင်ဘယ်သို့သွားသည်ကို သူမသိတော့ပါ။ ဟားဆုလယ်မှာ အဖော်နှင့်နေထိုင်ပြီး အဖော်အားလုပ်ကိုင်ကျွေးမွှေးရာ ကုလုံးကြော်ဝစ္စာ စားသောက်ရလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဟားဆုလယ်သည် သူ့အဖော်အား ဤသို့ပြောသည်။ “အဖော်... အဖော်အိမ်ဟာ သေးသေးလေးဘဲ အိမ်နဲ့မတူဘူး... ကျွန်တော်အဖော်ကို အိမ်အသစ်တစ်လုံးဆောက်ပေးမယ်... ဒါကြောင့် ညာအိပ်တုန်းအသံဗလံတွေကြားရင် မကြောက်နဲ့နော်” သူ့ဝမ်းကွဲနှင့် အဖော်မှာ ညာအိပ်စိစိ သံများ စကားပြောသံများ၊ ရယ်သံများ၊ ‘တိန်းတိန်း၊ တောင်းတောင်း၊ ကလိန်းကလောင်း’ မျိုးစုံကြားရလေသည်။ သားအမြန်ယောက် ကြောက်လန်းပြီး အိပ်၍မပါ။ သို့သော် သူ့တူကမကြောက်နဲ့ ဟုပြောထားသဖြင့် မတတ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းမြို့ပြီး တစ်ညာလုံးစောင်အောက်၌ နေနေရလေသည်။ မနက်မျိုးလင်းသည့်အခါ အဖော်နှင့်နှမဝမ်းကွဲ အိပ်ယာမှစော့စော့ထြာပြီးကြည့်ရာ သူတို့အိမ်သေးတွင် တိုက်အိမ်ဖြူဖြူကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့တူက အဖော်ဖြစ်သူကို “အဖော်... ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော်အဖော်အတွက် ဆောက်ပေးထားတာ... အိမ်ပေါ်တက်နေပါ” ဟုပြောပြီးလျှင် သူ့အဖော်ပစ္စည်းများကို တိုက်အိမ်ပေါ်သို့ ယူ

ဆောင်သွားပြီး အဖော်အိမ်စုတ်ကလေးကို မီးရှိလိုက်လေသည်။ အဖော်ဖြစ်သူမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ တိုက်အိမ်ပေါ်သို့ တက်နေရလေသည်။

ဟားဆုလယ်မလာခင်က နောက်ဝါးတို့သားအမိမှာ တစ်နှုန်းလုပ် တစ်နှုန်းပင်ပန်း
ကြီးစွာ ရှာစားရသည်။ ယခုမှ တူဖြစ်သူလာရောက်နေထိုင်ပြီး တောင်ယာခုတ်
ခိုန်တွင် တောင်ခုနစ်လုံးပြည့်အောင် ခုတ်ထွင်စိုက်ပျိုးရာ အဖော်ဖြစ်သူမှာ ဘာ
မျှမူးပိုပိုပိုရတော့ပါ။ သူ့တူတော်မောင်ကြောင့် အလျှောပယ်စားသောက်ရလေ
သည်။ ဟားဆုလယ်၏ စပါးကျိုမှာ ခုနစ်တောင်နှင့် နှစ်ကျိုး သုံးကျိုး နှစ်စဉ်ရရှိ
လေသည်။ စား၍မကုန်ပါ။ အပိုကိုရောင်းပြီး နား၊ ကျွဲ့၊ ဆင်၊ ရွှေ၊ ငွောက်သံ
ပစ္စားမြား နှစ်သက်ရာအားလုံးကို ဝယ်ယူနိုင်လေသည်။

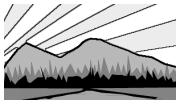
ရှုံးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် အပျိုးသံးဆယ်ခေါင်းနှင့် လူပျိုးသံးဆယ်ခေါင်းတို့ ရှိ
ကြသည်။ စပါးရိတ်သိမ်းခိုန်ဖွံ့ဖြိုးလုပျိုးခေါင်းမှာ မိုးမလင်းခင် ခရာမှုတ်ရာအပျိုး ၃၀
နှင့် လူပျိုး ၃၀ တို့ခရာသံကို ကြားပါက ချက်ချင်းထ၍ အိတ်များ၊ ဆေးလိပ်များ၊
ပလိုင်းများကို လွယ်ကာယာ တော်လဲသို့ဆင်းကြလေသည်။ ဤအပျိုး ၃၀ နှင့်
လူပျိုး ၃၀ တို့သည် ဟားဆုလယ်နှင့် နောက်ဘူးလာတို့ စားသောက်ရသည်ကို
မနာလိုသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကြားဝင်၍ ကတုံးကတိုက်လုပ်ကြလေသည်။ သူတို့
နှစ်ဦးစိတ်ဝင်းကွဲပြီး အတူတစ်ကွဲအလုပ်မလုပ်ရန် ရန်တိုက်လေသည်။ သူတို့
က “နှင့်အစ်ကိုဖားဆုလယ်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး... သူ့ကိုသူများက ပြစားထား
တာ... ညတိုင်း သူများလည်ကိုလိုက်ချိုးပြီး လူတွေကို ညတိုင်းလိုက်စားတယ်”
ဟုကုန်းတိုက်လေသည်။

ယခုတော့နောက်ဘူးလာမှာ တစ်ပျိုးဖြစ်သွားလေသည်။ အရင်နှင့်မတူတော့ပါ။
သူ့အစ်ကိုနှင့်လည်း စကားမပြော၊ အဖက်မလုပ်တော့ပါ။ မနက်၊ ညထမင်းစား
လျှင်လဲမခေါ်ပါ။ ဟားဆုလယ်မှာမည်သူဘာပြောပြောနားမထောင်ပါ။ ဟားဆု
လယ်မှာ စိတ်လဲမှ သူ့သီမဝမ်းကဲ့ သူ့ကိုမချစ်တော့မှန်း သူသိလေသည်။ သူ

ဟာသာ သူ့ပါးများကိုပြီးအောင် ရိတ်လေသည်။ စပါးများ ခုနစ်တောင်ရှိသော စပါးကျိုခုနစ်လုံးနှင့် အပြည့်ထည့်ပြီးသော်လည်း စပါးမကုန်သေးသဖြင့် စပါးကျို ဆောက်သည့်ပုတ်ပြားပြုလုပ်၍ ရန်ဝါးထပ်ခုတ်ရန်လိုလေသည်။ ဟားဆုလယ် တောင်ယာအဆုံးသို့သွား၍ ဝါးခုတ်ရာတွင် နောက်ဘူးလာကလ လိုက်သွားလေ သည်။ ဟားဆုလယ်ဝါးခုတ်စဉ် လက်ချော်ပြီး သူ့ခြေထောက်ကို ခုတ်မိလေ သည်။ နောက်ဘူးလာမှာ သူ့အစ်ကိုဝိမ်းကွဲအား တစ်ခုက်သာကြော့ပြီး အိမ်သို့ပြန် သွားလေသည်။ သူ့မိခင်က သူ့ကို “ဖို့မူ (သမီး) တစ်ယောက်ထဲပြန်လာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ...” သမီးအစ်ကိုကော ဘယ်သွားလဲ”ဟုမေးရာ ဘာမှုပြန်မဖြ ပေ။ သူ့မိခင်က ထပ်မံ့၍မေးသောအခါ သူ့အစ်ကိုဝိမ်းကွဲ ဝါးခုတ်ရာတွင် လက် ချော်ပြီး ပေးထိသဖြင့် သွေးများစွာထွက်ရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြေပတ်ဖြူ၍ယော်ဖြစ်ပြီး မူးမျောသွားကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သူ့မိခင်က “ဖို့မူ သမီးအခုလို နေရာ စားရတာ သမီးအစ်ကိုကြောင့်ဘဲ ဆိုတာသို့ရဲလား” ဟုဆူဗုက်ပြီး လျှင်မြန် စွာ ထ၍ အိမ်ပေါ်မှုဆင်းကာ ရွှေသားအနည်းငယ်ကို သူ့တူအားပြန်ထမ်းလာရန် လိုက်ခေါ်လေသည်။ ဟားဆုလယ်ကို သူ့များထမ်းလာပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ ခိုနိုင်း နောက်ဘူးလာထမ်းဆူခိုနိုင်း တိုးလေသည်။ သူ့မိခင်မှာ သူမအားလွန်စွာ စိတ်ဆုံးရာ ပါးရိုက်မိလေသည်။ နောက်ဘူးလာမှာလည်း ဟားဆုလယ်မျှက်နှာကို ကြည့်၍ မကောင်းသဖြင့် ထမင်းအမြှုပ်များကိုချုပ်ပြီး သူ့အစ်ကိုခြေထောက်ဒဏ် ရာအား သွားကပ်ထားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဒဏ်ရာမှသွေးများ တစ်ခါ ထဲ ရပ်သွားလေသည်။ ၂ ရက်၊ ၃ ရက်နောက်ပိုင်း ဟားဆုလယ်သတိပြန်လည် ရလာလေသည်။

အခြေဖြစ်သူမှာ သူ့တူအား ကောင်းမွန်စွာပြစ်ပြီး မြန်မြန်အားရှိစေမည့် အစား သောက်များကို ကျွေးမွှေးလေသည်။ ဟားဆုလယ်ကောင်းကောင်း နေကောင်း သွားသောအခါ သူသည်ယာတောသို့သွားပြီး စပါးများကိုပြီးအောင် သွားလုပ် လေသည်။ ထိုနစ်တွင် စပါးရှိစေတောင်နှင့်တင်းလေးရာ ရှိလေသည်။ ထိုအခိုန်း အခြားသူများ လုပ်ငန်းမသိမ်းသေးပါ။ အချို့မှာ ရိတ်သိမ်း၍ပင် မပြီးသေးပါ။

ဟားဆုလယ်မှာမူ လုပ်ငန်းသိမ်းပြီး၍ ကြေမြင့်စွာနားပြီးလေပြီ။ ဟားဆုလယ်က “ဂုဏ်ပိုင်များကဲ့တို့များအတွက် အမြတ်ဆင့်မြတ်သွေးဖြင့် အမြတ်ဆင့်မြတ်သွေးဖြင့်” ဟု ပြောပြီး သူ့ညီမချင်စိတ်အား စမ်းသပ်ချင်လေသည်။ သူ့သည် သူ့အဝတ်အစား များ၊ ပစ္စည်းများကိုသိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ပေါ်မှုဆင်းလေသည်။ သူအိမ်အောက်သို့ သွားပြီး ဆင်ကုန်းနှင့်အေးသို့ သွားပြီး မောင်းကိုထုကာ “ဆင်ကြီးရေ... ပြန်လာ တော့” ဟုပြောလိုက်ရာ ဆင်ကြီးမှာ မောင်းသံကြားသည်နှင့် သူ့သဆင်ထံသို့ ချက်ချင်းပြန်လာလေသည်။ ဤဆင်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းမှုံးစွာ လျောက်သွားနေရာ သူ့ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် နှုန်းအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။ ဟားဆုလယ်မှာ သူ့ဆင်ကြီးအားရေချိုးပေးရာ မြစ်တစ်စင်းလုံးခနာက်ကျိုသွားပြီးကောင်း၊ ပုစ္န်၊ ဟား၊ ဝါးစသည့်ရေထဲမှ သက်ရှိအားလုံး သေဆုံးကုန်သည့်အထိပင်ဖြစ်သည်။

သူ့သည်သူ့ဆင်ကြီးအား ကုန်းနှင့်တပ်ဆင်ပေးပြီး ဆင်ပေါ်တက်ကာ ခြေထောက်နှင့် တို့လိုက်ရာဆင်မှာ ကောင်းကင်ယံသို့ ပုံးတက်သွားပြီး အပျို့ ၃၀ နှင့် လူပျို့ ၃၀ တို့ကောက်ရိတ်သည့် အထက်အရောက် ဟားဆုလယ်မှာ အောက်သို့င့် ကြည့်ပြီး မောင်းကိုတိုးလိုက်လေသည်။ ကောက်ရိတ်နေသည့် လူပျို့ ၃၀ နှင့် အပျို့ ၃၀ တို့မှာ မောင်းသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နှင့် လုံးဝလှပ်၍မရတော့ပါ။ တချို့ကထိုင်၊ တချို့ကကုန်း၊ တချို့ကစာပါးရိတ်၊ တချို့ကကောက်လိုင်းစည်းသကဲ့သို့ နေမြတ်တိုင်းနေ၍ လူပ်မရ၊ စကားပြောမရနှင့် ကျောက်တုံးလိုတောင့်သွားရာ သူတို့ဝတ်သည့်ဖိနပ်များပင် လောက်တက်၍ပြောင်နေပေဖြီး မိဘများမှာ စိုးရိမ်ပူးနွားဖြင့် ဘာမျှမလုပ်တတ်တော့ပါ။

ဟားဆုလယ်မှာ ခရီးသွားရာမှ ဤသို့စဉ်းစားပါလေသည်။ “ပြန်ပြီး သူတို့ကို ရှင်အောင် ပြန်လုပ်ရမယ်... မဟုတ်ရင် အပျို့ ၃၀ နဲ့ လူပျို့ ၃၀ ဟာ အကုန်သေ ကုန်လိမ့်မယ်” သို့နှင့် ပြန်လှည့်လာပြီး ထိုအပျို့လူပျိုးအပေါ်တည့်တည့်သို့ ရောက်သည်နှင့် မောင်းထုလိုက်ရာ အားလုံးသတိပြန်ဝင်လာပြီး မိမိတို့အိမ်သို့

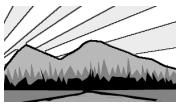

အသီးသီးပြန်ကြလေသည်။ ဖားဆုလယ်လည်း သူ့ညီမဝမ်းကွဲအိမ်သို့ ပြန်သွား လေသည်။

မိဘများမှာ သူတို့သားသမီးများပြန်လည် သတိရောင်းပြီး အိမ်သို့ပြန်လာသည်ကို တွေ့လျှင် စမ်းမြောက်ဝမ်းသာလှသည်မှာ ဖေါ်ပြ၍ပင်မရတော့ပါ။ ဤတစ်ကြိမ် တော့ဖြင့် တစ်ရွာလုံးရှိ လူတိုင်းဖားဆုလယ်ကို ကြောက်ချုံပြီး များစွာရှိသေကိုင်းရှိင်းကြလေသည်။ ကတုံးကတိုက်မလုပ်ရတော့ပါ။ ထိုပြင်သူတို့ဝမ်းကွဲနှစ်ဦးပြန်လည်သင့်မြတ်နှင့်ကြိုးစားကြလေသည်။ နောက်ခုံးဝမ်းကွဲနှစ်ဦးမှာ ပြန်လည် ချစ်ခေါ်ပြီး သားမြေးများရသည့်အထိ ပြည့်စုံကုပ္ပါးစွာနှင့် တစ်သက်လုံးသာယာ ချမ်းမြှုံးစွာ နေထိုင်သွားလေသည်။

(ဤပြင်မှာ ယုံတမ်းဒဏ္ဍာရီမဟုတ်ပါ။ အဖြစ်မှန်ဖြစ်သည်။)

ဖားဆုလယ်၏လေးနှင့်များခနှစ်ချောင်းမှာမခွင့်းရသေးပါ။ ယခုယုံးသောမောင်းများမှာ ဖားဆုလယ်၏မောင်းကိုအတုနိုးပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖားဆုလယ်အိမ်းပြီး အသက်ကုန်လုံးလုံအခါန်တွင် ထိုမောင်းအား လှိုက်ခေါင်းထဲသွင်းပြီး အပေါက်ကိုပိုတ်ထားလိုက်လေသည်။

သောသီတောရဲအလု

“မူ ... မူ ... မူဝေဝေ ... မူဝေ ... မူဝေ ... မူ ... မူဝေ”

“ဒု ... နောက်ရေ ... မောင်းသံကြားလား ... ဒီမနက်သရာ (ဆရာ) စောဘော ရွှေယာကိုသွားခုတ်ကြမလို့ ... မင်း ကောလိုက်မလား”

“ အင်း ... သွားမှာပေါ့ ... မင်းကောသွားမှာလား”

“ သွားမှာ”

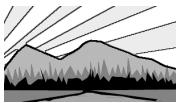
နောက်ဗျားနှင့်နောက်လားမှာ အလွန်ခင်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သောသီခို ဟုခေါ်သောနတ်တောင်၏ တောင်ခြေရှိဘူးမီးရွာတွင် နေထိုင်၏။ ထိုနေရာမှာ ဆောင်းတွင်းတွင် အလွန်အေးချမ်းလျရာ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေကို ပင် ကိုင်၍ကိုင်မှန်းမသိသည့်အထိ ဖြစ်သည်။ ဆရာစောဘောသည် လူပျို့ ကြီးဖြစ်ပြီး တောင်ရှုမြို့တွင် နေထိုင်၍ ပက္ခားကျောင်းတွင် အထက်တန်းကျောင်း အောင်မြင်သည်။ တောသူတောင်သားမှားကို ချစ်ခင်မြို့ပြီး ဤရွာ၌လာရောက် နေထိုင်ခဲ့သည့်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပေပြီး ရွာသူရွာသားများက ဆရာ့ကိုလွန်စွာ ချစ်ခင်ကြလေသည်။ ဆရာစောဘောလာရောက်၍ စာသင်စအချိန်တွင် နောက် ဗျားနှင့်နောက်လားမှာ အခြေခံတန်းသို့ စတင်တက်ရောက်ရသည့်နှစ်ဖြစ်သည်။ နှစ် ယောက်လုံး လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ဥာဏ်အလွန်ကောင်းကြရာ ဆရာစောဘောမှာ သူတို့နှစ်ဦးအား သမီးရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်လေသည်။ ယခုနောက်ဗျားနှင့်နောက်လားလေးတန်းအောင်ပြီး တောင်ငူပက္ခားကျောင်းတွင် စာဆက်သင်ရာ နဝမတန်းသို့ပင် ရောက်ရှိကြလေပြီ။ နှစ်တိုင်းကျောင်းပိတ်ရက်စပါးရိတ်ချိန်တွင် နှစ်ဦးလုံး ရွာသို့ပြန်လည်ကြလေသည်။ အချိန်မှာ အောက်တိုဘာလဖြစ်ပြီး နံနက်နှင့်များကျခိုန် နံနက်စောဘောတွင် သစ်ပင်များ၊ ဝါးများ အထူးသဖြင့် စပါးရွှေက်များပေါ်တွင် နှင့်ရည်များတွဲလွှဲခိုက်ကြသည်မှာ ပုလဲလုံးများတစ်လုံး၊ တစ်လုံးတန်းတို့ နေသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး တောက်ပြောင်လှပလှသည်။ သို့သော် သွား၍၍တို့ကြည့်မိပါက

သောသီခိုနှင့်ရည်၏ အအေးခါတ်က သင့်နှလုံးသားအား ဟိမဝဏ္ဍာတောင်ဆီ သို့ ရောက်သွားမောည်ဖြစ်သည်။

ပြာပြာသလဲနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ထမင်းထုပ်၊ ပါးပိထောင်းစပ်စပ် နှင့် တို့စရာမူ့တစ်မျိုး စသည်တို့ထည့်ထားသော ပလိုင်းကိုလွယ်လိုက်ပြီး မီးတုတ် ကိုယ်စီထွန်းကာ လူပျို့ ၃၀ ခေါင်း၏ မောင်းသံနောက်လိုက်၍ ဆရာတောော်၏ ယာထဲသို့ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး သွားကြလေသည်။ ယာထဲရောက်သည်နှင့် အပျို့ လူပျို့၊ အမယ်ကြီး၊ အဖိုးကြီး၊ ကလေးသူငယ်အားလုံး အောင်မြင်သော စပါးစည်းများရှုရန် ရည်ရွယ်ရာကိုဖြင့် တစ်ပျော်တစ်ပါးစိုင်း၍ ရိတ်သိမ်းကြလေ သည်။ တောင်ပေါ်ရှိုးရာအတိုင်း စပါးရိတ်ရာတွင်၍ ရယ်စရာ၊ မောစရာများ ပြော ဆို၍ ရိတ်သိမ်းကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအား ပြောပြကြလေသည်။ တစ်ချို့က မိမိ၏ စိတ်ဝင်စားစရာ စိတ်လှပ်ရားစရာ၊ တစ်ချို့ကသနားစရာ၊ တစ်ချို့ကစိတ်ချမ်း ပြောစရာ အတွေ့အကြံများကို ပြောပြကြလေသည်။ ဆရာတောော်မှာ သူငယ် စဉ်က အကြောင်းများကို ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော် မြှုပ်မှာနေတုန်းက တောောင်ရဲ့အလှအပတွေကို မသိဘူး... နှန်ကြီးလာပြီး ပုံတွေဆွဲတတ်လာတဲ့အခါ ပန်းချိန်တို့ပုံတွေကို လိုက်ရှာတယ်... လမ်းတွေ၊ အဆောက်အအီတွေ၊ ပန်းခြံတွေဟာ ကျွန်တော်စိတ်ကို မဆွဲဆောင် နိုင်ဘူး... နောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ပုံတစ်ပုံကိုတွေ့တယ်... ပုံထဲမှာ တောင် ကြီးတစ်တောင်ဟာ အမြင့်ကြီးဖြစ်ပြီး ပန်းအမျိုးမျိုးအဖို့ဖုံး... ငှက်တွေလည်း အ ရောင်အသွေးအပျိုးမျိုး၊ သစ်ပင်ကြီးတွေကလည်း အကိုင်းအခက်တွေနဲ့ လုပ်လိုက်တာ... ပုံထဲမှာ တိမ်တွေကလဲ မူးမူးမှားမှားနဲ့ တောင်အေးးမှာ လွှာ့မျောနေတာကိုကြည့်ပြီး အဲဒီပုံကို စိတ်ထဲမှာစွဲလမ်းမိတာ အိမ်မက်တောင် မက်ယူရတယ်။ မနက်အိမ်ယာထတာနဲ့ အမောက်ပုံပြီး ဒီပုံထဲကနေရာကို မေးတော့ အမေက ဒီနေရာဟာ သောသီခိုတောင်ဖြစ်တယ်... ဒီတောင်မှာ လူ

တစ်ယောက်မှုရှိဘူး... မြင်း၊ ဆင်၊ ကျား စတဲ့တောရိုင်းတိရဲဖွာန်အမျိုးပျိုးဘဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အမွှေတကားကိုကြားတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရင်ဟာ တစ် ခုတ်ဒုတ်နဲ့ခုန်နေတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီပုံကို ကျွန်တော့်ရဲခေါင်းအံ့စွဲပဲတဲ့မှာ ထည့် ထားပြီး ကျွန်တော်ကြီးလာတဲ့အထိ နေ့တိုင်းတစ်နေ့တစ်ခါ ထုတ်ကြည့်တယ်... ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းအောင်မြင်တဲ့အခါ ကောလိပ်တက်ချင်စိတ် နဲ့ လပေးအလုပ်ရှာချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူး... ဒီသောသီခိုက သားရဲတွေဆီဘဲ စိတ် ကရောက်လို့ ဒီနေရာကိုလာဘို့ လမ်းရှာတယ်... ကျွန်တော်ရောက်လို့ ကလေး တွေကိုမြင်တဲ့အခါ ရှိုးတွေအလိပ်လိပ်နဲ့ တကယ့်ကို မြင်းတွေ၊ ဆင်တွေနဲ့တူ တာကို တွေ့ရတယ်... ဒါပေမဲ့ ကြာကြာနေတော့ ဒီရွာသူဇ္ဈာသားတွေနဲ့ဖြူစွင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ညျှော်ကြတဲ့သူတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ခံစားရတဲ့အခါ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်လာသလိုဘဲ ခံစားရတယ်... အင်း... ဒီသောသီခိုရဲ့ အလုအပအေးချမ်းမှုကိုသာ ချိုးမွှမ်းရရင် မနက်ကနေညာအထိ တစ်နှစ်လုံး ချိုးမွှမ်းရင်တော်မှ ဆုံးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဆရာတော့တကားဆုံးသည့်အခါ ယာတဲ့ထဲမှ ချက်ပြုတ်နေသော ကျောင်း သားတစ်စုံ၏ အသံထွက်လာလေသည်။

“ဆရာရေး... ထမင်းစားလို့ရပြီ... ဟင်းကျကိုပြီ... အားလုံးအဆင်သည့်ပြုပြီး”
ဆရာသည် စပါးရိတ်နေသောသူအားလုံးကို ပြန်ခေါ်ပြီး ထမင်းအတူတစ်ကွစား သောက်ကြော်သည်။ ငါးဟင်းတစ်စိုးနှင့် ယောက်ရှုံးများက ချေသားနှင့်ချေး ခါးဟင်း၊ ငှက်သားနှင့်ကျိုးထားသော အစပ်ဟင်းတို့ကို အိမ်မှုယူဆောင်လာ သော ရှုတ်သီးထောင်းများနှင့် ကြော်သွန်ဖြူး၊ ကြော်သွန်နှီးခါး အရသာရှိ သည့်မှတ်တစ်မျိုးနှင့် ဘူးရွာသားများအယောက်တိုင်းမြိုင်ယှက်စွာ တစ်ပျော်တစ် ပါးစားသောက်ကြော်သည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ နားနားနေနေဖြင့် မေ ကြီး၊ စိုးကြီးတို့ ဆေးလိပ်သောက်၊ ကွမ်းစားကြား၊ အပျို့ လူပျို့များကတပါးနှံများ အားတွေပြီးစည်း အချို့က ကဗျာလက်ာများဖြင့် အမှာစကားပြောကြား၊ အချို့က စပါးရိုးကို ဖြတ်ပြီးပိုးပိုး၊ ပိုးပိုးနှင့်နှဲမှတ်သကဲ့သို့ မှတ်ကြသည်မှာ နားဝင်ချို့လှ ပါသည်။ ကလေးများက လူကြီးများနားနေချိန်တွင် လယ်ဂဏ်းများ၊ ပုရစ်များ

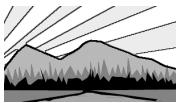
လိုက်ရာ၊ တစ်ချို့က ချုပ်တဲ့သို့ သွားကာ ချုပ်တိရှိင်ကလေးများအား အိမ် ၌ ပြန်မွေးရန် လိုက်နိုက်နေကြလေသည်။ တောတောင်၏ သယာမှုက ရွှေ သားများ၏ ပူပန်စိတ်... စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစိတ်တို့ကို ပျောက်ကွယ်စေပါသည်။

နားနေချိန်ပြီးသည်နှင့် နော်ဒုံးနှင့်နော်လားတို့သည် အများနှင့်အတူ စပါးတော ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူတို့ကောက်ရိတ်နေစဉ် နော်လားက နော်ဒုံးကို မေးလိုက်သည်။

“သူထော်ချင်းနော်ဒုံး.... မင်းဆရာ့အကြောင်း တစ်ခါ တစ်လေ မတွေးမိဘူးလား”
နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့်နော်ဒုံးကဗျုန်ပြောသည်။

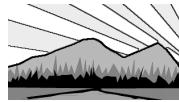
“သူထော်ချင်းရော့... ငါတို့အတွက်အသက်နည်းနည်းမကြီးလွန်းဘူးလား”
နော်လားကနော်ဒုံးကိုပြန်၍ “မဟုတ်ဘူး.... သူထော်ချင်း.... ဆရာဟာ မိဘကချမ်း သာ... မောင်နှုမတွောက အသီးသီးအိမ်ထောင်ပြုကုန်ပြီး ဆင်တွေမြင်းတွေနဲ့... အိမ်ကြီးတွေနဲ့... ကလေးတွေကလဲ ကောလိပ်တွေဘာတွေအောင်နဲ့ ဆရာတစ် ယောက်ထဲ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီမှာလာပြီး အဆင်ငရံရတာလဲ မသိဘူးနော်... သူ့မောင်နှုမတွေကများ သူကိုရိုင်ကြလို့များလား.... ဒါမှုမဟုတ်... အကြောင်း တစ်ခုခဲ့ကြောင့်များ ဒီမှာလာပုန်းရှောင်နေတာများလားလို့ တွေးစရာတစ်ခုရှိ တယ်နော်” ဟုပြောရာ

နော်ဒုံးမှာ နော်လားကို “သူထော်ချင်းရော့... မင်းတွေးသလိုမဟုတ်ဘူး... ဆရာ ဟာ ငါတို့တောင်ပေါ်သားတွေအတွက် ကြီးမားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်... မင်း မှတ်မိသေးလား.... မင်းနဲ့ငါလေးတန်းအောင်လို့ တောင်ပြုမှာ အလယ်တန်း တက်သို့သွားမဲ့အချိန်တန်းက ဆရာကတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီလိုအာမှာစား ပြောခဲ့တာလေ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီတောင့်ရဲ့ ပထမဆုံး ပွုင့်မဲ့ပန်း နတ် သမီး၊ ပန်းဘုရင်မနှစ်ပွဲပြုဖြစ်တယ်... မင်းတို့ဟာ အမြင့်ဆုံးတောင်ပေါ်မှာ နေရတဲ့ အတွက် အကောင်းဆုံး၊ အသန့်ဆုံးသော လေကြော်ပြီး မြင့်မားပြီး အဝေးဆုံးမှာ ရှိတဲ့ တောင်ကိုလှမ်းမြင်ရတယ် မင်းတို့မြို့ကြီးကိုသွားရင် သတိရိရိယရှိနော်... ‘ဖွာတိမိကျောင်းရေထဲကျ မိကျောင်းထက်ဆိုး’ မဖြစ်စေနဲ့... တောင်ပေါ်သား

အထူးသဖြင့် ကရင့်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု စလေ့ထုံးစံကိုမြဲမြေကိုင်ထား၊ မကောင်းတာ မှန်သမျှအကုန်ရှောင်နော် လို့မှာဆဲတယ်လေ... အင်... ဆရာဟာဝါတို့ကို စိတ် စေတနာရှိပြီး ဝါတို့ကို ဝါတို့သောသီတောင်လို့ဘဲ ပညာရည်မြင့်မားစေချင်တာ” နောက္ခားကထပ်မံ၍ “ပြီးတော့ ဆရာဟာ တစ်ကွဲကရင်အာမျိုးသားတစ်ယောက်ဘဲ သူစကားပြောတဲ့အခါ အခြားဘာသာစကားကို သိပ်မယံးဘူး... အထူးသဖြင့် သူစခန်းမှာ သင်တန်းသွားတက်ပြီး ပြန်လာတုန်းက သူ့ဆရာတီးနိုး သဝေတား အကြောင်း အမြဲပြန်ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်... တီးနယ်လို့ ခေါ်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုလည်း သူအသေအလဲချီးမွမ်းတယ်” ပြောရာ နောက်လားကဆက်ပြီး “ဒုံး... သူငယ်ချင်း... ဆရာခုပြောနေတယ်... တီးနယ်နဲ့ တီးနိုးတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခုန်ငံခြားကိုရောက်ကုန်ပြီး... ဒါပေမဲ့ ဒီအဖိုးတန် လူနှစ်ယောက်ဟာ ကြောက်တွေလိုအစာစားပြီး ပါးစပ်သုတ်ပစ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး... သူတို့ နိုင်ငံခြားသွားခြင်းဟာ ကရင်ပြည့်တီးတက်ဘို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဘဲ... တစ်နောကျေရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပြန်လာပြီး ကရင်လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို ဒီသောသီတောင်လောက် မြင့်မားအောင်... ပြီးတော့ ဒို့ကရင်လူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေဟာ သောသီတောင်က ပန်းကလေးတွေလို့ဘဲ ဖူးပွင့်မွေးကြိုင်တဲ့ အတွက် ဒို့ကရင်မလေးတွေလဲ သောသီတောင်လို့ဘဲ ဖူးပွင့်မွေးကြိုင်ပြီး သောသီတောင်ရဲ့ ငှက်ကလေးတွေလို့ ပျော်ရွင်သီကျိုးနိုင်အောင် မြှင့်တင်ပေးမှာ ဖြစ်တယ်”

ညနေစောင်းတွင် ကျောင်းသူတောင်ပေါ်သူနှစ်ဦးတို့သည် သူတို့၏ရွာသို့ ယနေ့ အတွေ့အကြံနှင့် စကားများကရရှိသော ယုံကြည်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းအပြည့် နှင့် ကြည်နှုန်းနှစ်သိမ့်စွာဖြင့် ပြန်သွားလေသည်။ တစ်နောက့်တွင် ဤပြည့်နယ်တစ်ခုလုံး ဤတောင်ပေါ်သူနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် သောသီတောင်၏ သာယာလှုပဗ္ာ ကို ခံစားရမည့်ဖြစ်ပြီး သောသီတောင်ကဲ့သို့ပင် တော့မှာပေးသော သာယာကြည်နဲ့မှာအပေါင်းကို ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။

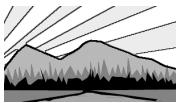
တီးကလေ့ရဲအမှာစကား

လေအေးလေးများ ဖြေးသွင်းစွာတိုက်ခတ်လာပြီး သစ်ရွက်ဝါးရွက်တို့ ဖြေးညှင်းစွာ ယိမ်းယိုင်လှပ်ရှားသည့်နောက်မှာ တိမ်တိုက်များဖုံး အပ်သွားခြင်းကြောင့် မှားကျသွားလေသည်။ မိုးနှိမ်းသံတစ်ခြိမ်းခြိမ်း ကြားရပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာ ပြီကျမတတ်ဖြစ်နေပေသည်။

ဤသိမြော်တတ်သည့်အခါန်မှာ နွေကုန်လှပြီး မိုးရောက်လှအချိန်ဖြစ်ပေသည်။ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တို့မှာ စိမ်းစိုလန်းဆန်းလာပြီး ကြည့်၍အလွန်လှပပါသည်။ သို့ သော် တကိုးမီရှာသားတို့ ဤတစ်ခေါက် မိုးလေဝယ်အခြေအနေကိုကြည်ပြီး စိတ်လှပ်ရှားနေလေသည်။ တကိုးမီရှာသည် မကြီးမထယ်ဖြစ်ပြီး မြှိုနှင့်ဝေးလ သည်။ ရွာသူရွာသားများမှာ များသောအားဖြင့် ရိုးရိုးသားသားနေထိုပ်ကြပြီး လယ်လှပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြရာ မကြာမီအခါန်အတွင်း လယ်တောထဲသို့ ဆင်းရတော့မည်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နံနံနက် (၇) နာရီချိန်တွင် တကိုးမီ ကျေးဇူးလှပြီး သဘွဲ့တိုးခလာသည် ရွာသူရွာသားများကို ခေါ်ယူစုစည်းပြီး အသံကျယ်ကြီးနှင့် “သားတို့... မမြေးတို့ရော... မိုးကျော်နီးလာပြီ... မကြာခင် လယ်ထဲဆင်းရတော့မှာမို့ အားလုံးသတိပိုဒ်ယန်နေကြ... ကျိန်းမာရေး ဂရိုစိုက်ကြနော်... ဧရ ပြောင်းရေလွှဲရှိတော့မှာမို့ မင်းတို့ကျိန်းမာရေးကို ဂရိုစိုက် ကြ... မနက်ဖြန်ကျရင် လူကြီးသူမတွေ ရွာစောင့်နတ်ကို ပူဇော်မယ်” ဟုပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရွာသားထဲမှတစ်ဦးကို မေးရိုးမေးစဉ်အတိုင်း မေးလိုက် သည်။

သူကြီး “ဟေ့... တီးကလေ့... ဒီနှစ်မိုးလေအော်အခြေအနေ ဘယ်လို့နေမယ်လို့ ထင်လဲ”

တီးကလေ့ “အင်း... ခါချုပ်တွေကိုကြည်ရင်တော့... မိုးနည်းနည်းများမယ်”
သူကြီး “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တိုးကလေ့ “နှဲ... တစ်နေ့က ကျွန်တော်ဗျားအတွက် ချောင်းနံဘေးက ထင် တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းသွားခြတ်တုန်းက ဟိုးသစ်ပင်ထိပ်မှာ ခါချုပ်အံ့အဖြီး ကို တွေ့တယ်... အကောင်မနည်းဘူး... ဒါကြောင့် မိုးများမှာအမျှနဲ့”

သူ့ကြီး “လေမှန်တိုင်းအခြေအနေကကော”

တိုးကလေ့ “လေတော့မပြိုးလောက်ပါဘူး... လေသာပြိုးရင် ဒီခါချုပ်တွေ ဟိုးသစ်ပင်ထိပ်မှာ ဘယ်အသိက်ဆောက်မလဲ”

သူ့ကြီး “အင်း... မိုးကကော ဘယ်အချိန်မှာများမယ်လို့ထင်လဲ”

တိုးကလေ့ “အင်း... မိုးလာဘို့နီးပြီ။ အိမ်ဘေးက စိစ္စးသားပင် (ညာ့်ပင် နှင့်တူသောနွယ်ပင်) က အသီးတွေ တပြီးဖြေးမှုည်လာပြီး... သဖန်းပင်ကို ကြည့်ရတာတော့ ပထမအထက်မှာ သိပ်မသီးဘူး... အကိုင်းပေါ်မှာ ကြည့်ရင် လည်း ဒီအတိုင်းဘဲ... ဟိုးထိပ်ဖျားမှာတော့ သီးတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်စမှာ မိုးရွှေ မယ်မထင်ဘူး... နှစ်နှောင်းပိုင်းမှာတော့ မနည်းမများဖြစ်မယ်” တိုးကလေ့သည် သဘာဝအကြောင်းနားလည်ပြီး ခန်းမှုန်းတတ်သဖြင့် သူ့ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ပြန် သွားလေသည်။ အစည်းအဝေးမှာလည်း ဤတွေပြီးဆုံးသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ (၄) နာရီလောက်တွင် “ဟော... ထွက်ကြ... ထွက်ကြ” တကိုးမိရှာတစ်ရွာလုံးခုဗုညံ့နေသည်။ သူ့ကြီးသူ့မှုများအိမ်များသို့ လာကြသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ လင်ပန်းအကြီးကြီး တစ်ခုကိုထမ်းပြီး အိမ်တစ်လုံးတစ်လုံး သွားရာ အိမ်တိုင်းမှဆေား၊ ပါးပါ၊ ငြိပ်ကောင်း တစ်တို့စီထည့်ပြီး သူတို့ကနိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောလေးကို အိမ်လျေကားရင်း၌ ထိုးစိုက်ထားလိုက်လေသည်။ အမို့ယ်မှာ ဤအိမ်အတွင်းသို့ မ ကောင်းဆိုးဝါးများ မဝင်ရောက်ရန်နှင့် ဆူးရှိ သော ကြိမ်ခါးဖူးအရှုက်တစ်ခုကို ချထားလေသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးများသည် ကြိမ်ခါးဖူးအဆူးကိုကြောက်သည် ဟုဆိုလေ့ရှိသဖြင့်ဖြစ်သည်။ အိမ်များကို လှည့်လည်ခံယူပြီးသည်နှင့် ထိုလင်ပန်းကြီးအား ရွာဘေးလမ်းဆုံးသို့ သွားထားပြီး ရိုရှာအေးချမ်းစေရန် ဆုတောင်းပြီး လင်ပန်းကြီး၊ လေး၊ ကြိမ်ခါးဖူးနှင့် အခြား အရာအားလုံးကို ထားခဲ့လေသည်။ အမို့ယ်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးများ၊ ရေရှုံးပြည့်

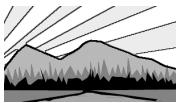
ရှင်များ ရွာကိုလာ မဖျက်ဆီးစေရန်နှင့် ငါးတို့အား နေရာချပေးပြီး လူနှစ်လာမနေ ရန် ပည့်ရွယ်လေသည်။ ပြီးနောက် ရွာလူကြီးများ ရွာသို့ပြန်လာကြလေသည်။ ရွာထဲမဝင်ခင် ရွာနှစ်နှီးလာသည့်အခါ ရွာလူကြီးများက အသံကျယ်ကြီးဖြင့် “သားတို့၊ မြေးတို့ရေးဗုံးပြန်ကုန်ပြီလား”

ရွာသားများ “ပြန်ကုန်ပြီ အကုန်ပြန်ကုန်ပြီ” ထိအခါမှ ရွာလူကြီးများက ရွာ အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်လေသည်။

ထိုပြင်ရွာလူကြီးများ အိမ်တွင်းမဝင်မီ လျေကားရင်းအရောက်တွင် သားသမီး များကို မေးရသည်။ “သားတို့၊ မြေးတို့ရေးဗုံးပြန်ကုန်ပြီလား”

“ပြန်ကုန်ပြီ အကုန်ပြန် ကုန်ပြီ” ထိအခါမှုအိမ်ထဲထို့ဝင်နိုင်လေသည်။ ဤသို့အိမ်များသို့ လူညွှန်လည်သွားခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ လူထဲတွင်နေသာ မကောင်းဆိုးဝါးများကို မောင်းထုတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး လပ်ပန်းကြီးကို ရွာဘေးလမ်းများ ဆုံးသို့ သွားထားခြင်းမှာ မကောင်းဆိုးဝါးများကို အခြားနေရာသို့ ပို့ဆောင်ပြီး အစာသွားကျွေးခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်လကြားသောအခါ တိမ်များဖွဲ့လာပြီး မိုးမြိမ်းသံများကိုကြားပြီး မိုးလည်းရွာချလေသည်။ တက္ခိုးမီရွာသားများ မိမိ လယ်ထဲရှိလယ်စောင့်တဲ့တွင် သွားနေရပြီး ခေတ္တခက် ခွဲခွဲရချိန်ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ကွဲကြောင်း နွားကြောင်းပြီး အချို့မှာ လယ်ထွန်လေပြီး နောက်ထပ် နှစ်လခန့်ကြာလျှင် အချို့မှာ စပါးများကို စိုက်ပျိုးကြလေပြီး ထိုအခါ တီးကလေ့မှာ လယ်သမားပို့စပါးစွေအနည်းငယ်ကိုယူပြီး သူ့လယ်အဆုံးတွင် သွားစိုက်လေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ စပါးစိုက် လယ်စလုပ်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထမင်းပြီး ရော်းနှစ်ကြက်၊ ငှက်သွေးများကို ယူဆောင်ပြီး သူ့လယ်အဆုံးတွင်သွား၍ ရိုးရာအတိုင်း ပူဇော်ပသလေသည်။ ပြီးလျှင် တီးကလေ့သည် အသံကျယ်ကြီးနှင့် ဆုတောင်းလေသည်။

“ရေရှင်... ပြည့်ရှင်... မြေရှင်... အချို့... ကွဲနှစ်တော့ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာပစ္စည်းများနှင့် ပူဇော်ပသပါသည်။ စပါးရေး... သင်ဟာ လူတို့အသက်သခင်ဖြစ်ပြီး... ရွာသား များကို ကျွေးမွှေးရမှာမို့ စပါးများများအောင်ပါစေ” အချို့နှစ်ကာလတို့သည် တစ်

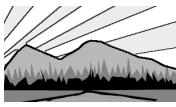
ချိန်ပြီးတစ်ချိန်လှည့်ပတ်သွားပြီးပထမဝါဆိုလပင်ဝင် ရောက်လာပြီ။ ထိအချိန်တွင် တက္ခိုးမီဒ္ဒရသူများသားအားလုံးလိုလိုတစ်အမိမိ တစ် အမိမိလိပ်ပြာခေါ် လက်ချုပ်စွာ စားပွဲများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ကောက်ညွင်းထုပ်များထုပ်၊ ပျောပါးစွာ ကဗျာ လက်ာများကို ဝါဆိုလတစ်လလုံး ကျင်းပလေသည်။

နောက်တစ်လကြားသောအခါ မိုးနည်းနည်းပါးသွားပြီး စပါးပင်အညွှန်းများ ထောင်လာပြီး တံ့ပိုးသံများကို ကြားရပေပြီး လယ်စပ်တွင် မြစ်ချောင်းရှိသော သူများ၊ တမ်းရှိသောသူများက ရေများကိုပိတ်၍ သား၊ ငါးများကိုဖမ်းပြီး ငါးပို့ ငါးခြောက်များ လုပ်စားလေသည်။ တမ်းများကိုပိတ်များဖြင့်တားပြီး ဟား၊ ငါးပုစွန်များကို ဖမ်းစားကြလေသည်။ ဤနှစ်တွင် ကတ်ကတစ်များ တစ်ချို့တော် တော်များများရရာ “သားတို့၊ မမြေးတို့ရော... ဒီနှစ်သတိထားကြ... ဆန်ရောပါးရှားချင်ရှားလိမ့်မယ်” အဓိပ္ပာဇားကတ်ကတစ်များများရလျှင် ဆန်ရောပါးရှား တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလတစ်ချိုးတစ်ခု ကုန်ဆုံးသွားပြီး စပါးရိတ်သိမ်းချိန်ရောက်လာပေပြီ။ ဆန်သစ်မှာမွေးလှသည်။ ထိအချိန်တွင် ကောက်သစ်စားပွဲပြုလုပ်လေသည်။ လူတို့ဗျားလှသည်။ သက်ကြီးရှုပ်အိများကသား၊ မြေးများကို ဆုံးမစကားပြော ကြားပြီး ထမင်းအတူတစ်ကွဲ စိုင်းစားကြုံပြီး ပျော်ရွှေ့စွာကစားကြလေသည်။ ကောက်သစ်စားပွဲဆိုသည်မှာ စပါးပေါ်ဦးစအချိန်တွင် စပါးဦးအတွက် ကျင်းပ သောပွဲဖြစ်ပေသည်။ သိမ်းမကြာမိတွင် ကရင်နှစ်သစ်ကူးနေ့သို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။ ကရင်တစ်မျိုးသားလုံး နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို ကျင်းပကြသည့် အထဲတွင် တက္ခိုးမီဒ္ဒရှားမှ သက်ကြီးများနှင့် ရွာသားများအားလုံး စုပေါင်းပြီး ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို ကျင်းပကြပါသည်။ သက်ကြီးရွှေ့ယိုအိများက နှစ်သစ်ကူးအကြောင်းများကို ပြောပြီး အချို့က ကရင်ရှိရာစလေ့များကို အမှာစကားပြောပြသည်အထဲတွင်ဖော်ဖော်သော်လည်းကောင်းသို့မှာကြားလေသည်။

“ဟားဒီအမြတ်တစ်ချက်က... နို့တွေဟာ အသက်ကြီးပြီး ဆံပင် ဖြူကုန်ပြီ... နောက်ထပ်ကြာကြာ နေရမှာမဟုတ်တော့ဘူး... ဒါကြာင့် နောက် မျိုးဆက်တွေမင်းတို့ ရဲယဉ်ကော်မူကိုသိရှိပြီးထိန်းသိမ်းကြပါ” ထို့နောက် သား မြေးများကို ဤသို့ ဆူမွန်ကောင်းကောင်းပေသည်။ “ဖူဖူလုံလုံစားသောက်ရ ပါစေ... သားရန်ကင်းဝေးကြပါစေ” ဟုဆူမွန်ကောင်းတောင်းပေးကြလေသည်။

၇၁: စည်ဖြူနှင့်မျောက်ဆောင်

တစ်ခါက လင်မယားနစ်ယောက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အီမံထောင်ကျပြီး အတန်ကြာမှ သမီးလေးတစ်ဦး ထွန်းကားလေသည်။ သမီးကလေးမှာ ဖြူဖြူဖွေး ဖွေး၊ ပုံးပုံးအိအိလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသဖြင့် နောက်လောက်အယ် (ချစ်စရာ) ဟုအာမည်ပေးလေသည်။ ဤလင်မယား၏ ညီမတစ်ယောက်ရှိသည်။ ညီမမှာ လည်း အီမံထောင်ကျပြီး သားကလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ သားကလေး၏ အမည်ကို စောသင်း ဟုမှုညွှဲလေသည်။ ဤသားလေးတွားတတ်သည့်အခါန္ဓာ မိဘနှစ်ဦးစလုံးသေဆုံးသွားလေသည်။ စောသင်းခါဝင်ဆုံးသွားသည်နှင့် အဖော် ဖြစ်သူ နောက်အယ်၏မိခင်က စောသင်းကို ပြန်ချုံမွှေးစားလေသည်။ ဤဝမ်းကွဲမောင်နှစ်ယောက်မှာ အတူတစ်ကွဲ ကြီးပြင်းလာရသဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးချစ်ခင်လှသည်။ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သစ္စာရှိကြလေ သည်။ တစ်ခုစားရလှုပ် အတူတူဝေမျှ စားကြသည်။

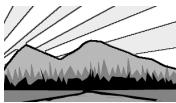
သူတို့နှစ်ဦးအရွယ်ရောက်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်တတ်သည့်အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါတွင်လည်း တစ်တွဲတွဲအလုပ်အတူလုပ်ကြသည်။ သွားလျှင်လည်း အတူတူ၊ ပြန်လျှင်လည်းအတူတူ ဖြစ်သည်။ နောက်အယ်မှာ အသားအရည် ချောမှတ်ပြီး ဆံပင်ကောင်းလှသည်။ စောသင်းမှာ အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ချစ်ကြပြီး သစ္စာလည်းရှိကြလေသည်။ မိန်းကလေးစား မှ ယောက်ဗျားလေးကစားလေသည်။ ယောက်ဗျားလေးကမစားလှုပ် မိန်းကလေး ကလည်း မစားတော့ပါ။ အခါန်တန်လှုပ် သူတို့နှစ်ဦးလက်ထပ်ကြမည် ဟုနှစ်ဦးစလုံးက ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။ စောသင်းမှာ မိဘမှုသူကလေးဖြစ်သော ကြောင့် သူ့ချို့စားပစ္စည်း ဘာမျှမရှိပေါ်။ ထို့ကြောင့် လက်မထပ်မီ သူ့နမဝမ်းကွဲ အား ကုန်သွားကူးမည် ဟုပြောလေသည်။ သူကုန်ကူးသွားမည့်အခါန် ခုနစ်နစ်၏

ခုနစ်လနှင့် ခုနစ်ရက်ကြာမည်ဖြစ်ပြီး လုပ်ငန်းပြီးသည်နှင့် ပြန်လာမည်ဖြစ်သည်။ သူ့နှစ်မှတ်များကို ရွှေဘိုးကုပ်၊ ရွှေနားကပ် သူ့သုတေသနများမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ဝါယာမှတ်များ ကောင်းကောင်းနေခဲ့ရန်နှင့် သူပြန်လာသည့်အထူး စောင့်ရန် မှာကြားလေသည်။ သူ့နှစ်မှတ်များကို စိတ်လေးလှသော်လည်း သူ့အစ်ကိုဝိုင်းကွဲမှာသည့်အတိုင်း အပြုံးကလေးနှင့်ခေါင်းညိုတ်လေသည်။ နံနက်စောထောပြီးသူ့အစ်ကိုဝိုင်းကွဲအား ထမင်းထုပ်ပေးလေသည်။

စောသရေးမှာ သူ့နှစ်မှတ်များချစ်သည့်စိတ်၊ နှစ်မှတ်များခြင်းပေးချင်သည့်စိတ်နှင့် ခုနှစ်စွဲကိုလေသည်။ တစ်ဖြုံးခြုံးနှင့် စောသရေးပြန်လာရမည့်ရက် ရောက်လုန်းပေပြီး သူ့နှစ်မှတ်ကြားမကောင်းသည့်အိမ်မက်ကိုမက်သည်။ သူပြန်ရန်ပြင်ဆင်ပြီး ပြန်လာလေသည်။ နောက်အယ်မှာမူ သူ့အစ်ကိုဝိုင်းကွဲအား ချစ်ခင်သည့်စိတ်နှင့် သစ္စာရှိစွာနေခဲ့လေသည်။ ကံခိုးမိုးမှု့မှု့ကျူးမှု့ အခက်အခဲနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့်ရက်ကို ရင်ဆိုင်ရမည့်မှန်းသူမသိရာပါ။

နောက်အယ်ရွှေ့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရွှေ့တစ်ရွှေ့ရှိသည်။ ဤရွှေ့ကိုဝှက်ရွှေ့ဟု သူ့အား သည်။ ဝတ္ထုသည် လူသားစားသည့် လူမျိုးဖြစ်သည်။ ရင်းဝတ္ထုသည် လက်ချည်၊ လိပ်ပြာခေါ်လျှင် လူသားကို ချက်စားကြသည်။ သူ့ငယ်ချင်းမိတ်ခွေ့များ သူတို့ရွှေ့သို့ သွားလည်လျှင်လည်း လူသားချက်ကျွေးကြသည်။ ဝလူကြီးတစ်ဦးသည် လက်ချည်၊ လိပ်ပြာခေါ်ရန်အတွက် လူနှင့်လဲရန် ဖားစည်ဖြူတစ်လုံးကိုလွှာယ်ပြီး နောက်အယ်တို့ရွှေ့သို့ လာလေသည်။ နောက်အယ်၏ မိခင်သည် လွန်စွာ လေဘာကြီးသောသူဖြစ်သဖြင့် ထိဖားစည်ဖြူအား သူ့သမီးနှင့်လဲချင်သည်။ နောက်အယ်၏ဖောင်မှာ မူမိမိရင်သွေးအား ဖားစည်ဖြူနှင့်မလဲလိုပါ။ သူ့သမီးအား ဝပြန်စားမည်ကို လွန်စွာသနားသည်။ မယားမှာ ယောက်းမည်မျှပင်တားတား လေဘာကြီးလှသဖြင့် ဖားစည်ဖြူအားယူပြီး သမီးအား ဝလက်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေသည်။ ဝလူကြီးမှာ လိပ်ပြာခေါ်ရတော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့်ပြန်သွားလေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သမီးအား မျက်ရည်မျက်ခွက်နှင့်

ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။ ဝလူကြီးသည် သူ့ရွာရှိအိမ်ရောက်သည်နှင့် မိတ်ဆွေ များကိုဖိတ်ပြီး အရက်ချက်၊ ထမင်းချက်ပြီး မိန်းကလေး၏ခြား လက်တို့ကို ချိ နှုံးကြပြီး ကြပ်ခိုးစင်ပေါ်၌ ကင်ထားလေသည်။ မီးကိုအောက်၌ပုံပြီး မီးတောက် သည်နှင့် နော်လော်အယ်မှာ မီးလောပြီး ရင်ပူးလျှပ်ပေါ်၍ သူ့အသားအား မီးလောင်သဖြင့် ပူလောင်တူးကုန်ပြီး အဆီများမှာ ကြပ်ခိုးစင်အောက်သို့ ကျ လာလေသည်။ ဝတို့သည် အရက်သောက်၊ ထမင်းစားပြီး နော်လော်အယ်၏ ကျလာသည်အဆီများအား လျက်စားကြလေသည်။ နော်လော်အယ်မှာ မီးပေါ် တွင်နောရပြီး မလှပ်မရှားနိုင်ဘဲ သေလှမတတ် ငိုကြုံးသော်လည်း မလွတ် မြောက်နိုင်ပါ။ ကြာကြာနေလေ စောနာပြင်းလေလေဖြစ်ပြီး ကြာတော့သတိလစ် သွားလေသည်။ နော်လော်အယ်၏ ကံကြွောမှာ သူ့အတွက် ဆိုးရွားလှပါသည်။

စောသင်းမှာမှ နှမမေမးကွဲနှင့်ပျော်ရွင်စွာ တွေ့ဆုံးရန်ပြန်လာလေသည်။ သို့သော သူ့မျှော်လင့်ချက်မှာ ပျက်စီးသွားလေပြီ။ အိမ်ရောက်ပြီး နှမအားမတွေ့သဖြင့် အအော်အားမေးသည့်အခါ မည်သို့မျှပြန်မဖြေပါ။ သူဦးလေးမှာမှ စိတ်ထိုက် လွှာဖြင့် မျက်ရည်မျက်ခွက်နှင့် သူ့တူအား သူ့နှမအားဝခေါ်သွားပြီ ဟုပြန်ဖြ လေသည်။ စောသင်းမှာ စိတ်ထိုက်မှင်သက်မိရာ အသက်ပင်မရှုနိုင်၊ ရှိက် ၍ပင်မထွက်တော့ပါ။ မည်သည့်အရာကိုမျှလေည်း မမြင်တော့ပါ။ သူ့အိတ်ကို လွယ်၊ လုံကိုကိုင်ပြီး သူ့နှမနောက်သို့ တစ်ခါတဲ့လိုက်သွားလေသည်။ သူ့ပြီး လိုက်သည်မှာ နားပင်မနားပါ။ ခလုတ်တိုက်သော်လည်း နာမှန်းမသိပါ။ သူ့နှမ အား အသက်တစ်မျှချစ်ရာ လွန်စွာသနားသဖြင့် အသဲကွဲလှဖြစ်နေပေါ်သည်။ ရင်တစ်ခုလုံး တောက်လောင်လှသည်။

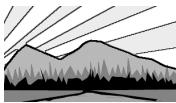
“ငို့နှမလေးရယ်... မင်းအသက်မှရှိသေးရွှေလား... ဘယ်လောက်တောင်ခံစား နေရပြီလဲ... မင်းအစား ပါလာခံစားပေးမယ်”

မျက်ရည်များနှင့် အတူအတွေးများ ရင်ထဲတွင်တစ်ဆိုနောက်လေသည်။ စောသင်း ဝရာရောက်ခါနီးတွင် လူကြီးတစ်ဦးအား လုမ်းတွေ့လိုက်သည်။

သူရပ်လိုက်ပြီး ထိအဖိုးကြီးအား... “အဖိုး... ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟုမေးရာ ထိအဖိုးကြီးကလ မိတ်ဆွေများကိုလက်ချည် လိပ်ပြာခေါ်အတွက် လိုက်ဖိတ် မည့်အကြောင်းပြန်ပြောလေသည်။ ပြီးသည်နှင့် ထိအဖိုးကြီးက ဆက်သွားရာ စောသရေးမှာလည်း ပြေးလိုက်ပြန်လေသည်။ စောသရေးရွာထဲရောက်သော အခါ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ပါ။ သူသည်အိမ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့ တက်သွားရာ ဝများအရက်မှုးပြီး အားလုံးအိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။ သူနှစ်မှုံးမှုံးကြုံးစံပေါ်တွင် နာကျုပ်လွှာဖြင့် ညည်းညာ။ပြီး သတိလစ် သွားလေသည်။ စောသရေးမှာ လျှင်မြန်မြတ်လတ်သူပါး သူရုံနှင့်ဝအားလုံး၏ လည်ချောင်းအား ခုတ်ဖြတ်လိုက်ပြီး သူနှစ်မှုံးမှုံး မွွှဲယူပြီးစြော့ လက်များကို ဖြည့်ပေးပြီး ဆေးတစ်ခွဲကိုတိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများကို သုတ်ပေးကာ ထမ်းပြီးပြန်လေသည်။ လမ်းတွင် ဝအဖိုးကြီးအား ထပ်မံ၍လှမ့်းတွေ့ရာ သူနှစ်မှုံး အား ရှုက်ထားလိုက်ပြီး ထိအဖိုးကြီးနှင့် စကားသွားပြောလေသည်။ ဝအဖိုးကြီးက သူအားကွွမ်းရှုက်၊ ကွွမ်းသီးကျွေးသဖြင့် သူကလည်းစားပြီး အဖိုးကြီးက သူအိတ်ကိုလွယ်ကာ ပြန်သွားလေသည်။ အဖိုးကြီးထွက်သွားသည်နှင့် နောက် ဖက်မှ ဖြေးဖြေးလိုက်သွားပြီး လည်ချောင်းအား ခုတ်ဖြတ်လိုက်လေသည်။ အဖိုးကြီးသည်လည်ချောင်းပြတ်သည်နှင့် သူအား “ပါသိရင်မင်းကိုအပ်စား တယ်” ဟုပြောလိုက်လေသည်။

စောသရေးမှာ အလွန်အောင်ထွက်သဖြင့် ထိအလောင်းအား တောက်တောက် စင်းပြီး လမ်းပေါ်တစ်လျောက် လိုက်ကြလိုက်လေသည်။ ဝ၏အသားစများ သည် ကျွော်များဖြစ်သွားပြီး မိုးရွာလျှင် လမ်းသွားလမ်းလာများအပေါ် တက်၍ သွေးစပ်သည်မှာ ယခုတို့ပြစ်ပေးသည်။ (ယခုဝများသည် လူသားမစားတော့ပါ)။ စောသရေးသည် သူနှစ်မှုံးအားထမ်းပြီး အခြားရွာတစ်ရွာသို့ ဒေါသွားလေ သည်။ ပြီးနောက် ကောင်းမွန်စွာပျောက်ကင်းသည်အထိ ဆေးကုလေသည်။ နောက်အယ်သည် သူမိခင်အား နာကျုပ်းမှန်းတီးလှသဖြင့် သူရွာသို့ မ ပြန်တော့ပါ။

တိုက္ခာတွင် ရွှေလူကြီးများနှင့် ရွှေသားများသည် စောသင်းနှင့် နောက်လောက်အယ် တို့ကို တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပေးလေသည်။ ဝမ်းကွဲဓမ္မပန်မန်စိုး အ ကြောင်လင်မယားအဖြစ် ချစ်ခင်စွာပေါင်းသင်းကြောင်လေသည်။ မကြာမီ ချစ်စရာ ကောင်းလှသော သားကလေးတစ်ယောက်ကို ရရှိလေသည်။ သားကလေးမှာ ထွေးပွဲချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဖွံ့ဗုံလည်းဖွံ့ဗုံလှသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ချိန်လုံး ပို့နေသည်။ လုံးဝမပြုမရယ်ပါ။ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဘာမျှမလုပ်တတ်တော့ပါ။ ခုနစ်လ၊ ရှစ်လရှိသည့်တိုင်အောင် နေ့တိုင်းငိုနေသဖြင့် သူ့ဖောင်မှာ ပေါင်ဆရာတံ သွားတွက်လေသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာ နတ်စားခိုင်းသဖြင့် သူ့နော်အား ပြန်လာပြော လေသည်။ နောက်အယ်မှာ သူ့အား ဟာစည်ဗြိုနှင့်လှယ်သော မိခိုဖြစ် သူ့အား လွှန်စွာမှန်းတီးလှသည်။ နတ်စားလျင် မိဘနှစ်ပါးအား ပြန်ခေါ်ပြီး လာလုပ်ခိုင်းရမည်။ မိဘများရှိသေးသဖြင့် ထားခွဲ၍မရပါ။ နောက်အယ်မှာ အခက်တွေ့လှပါသည်။

နောက်ခုံးတွင် သားကလေးအား အသက်တစ်မျှချစ် လှရာ သူ့ယောက်၌ဗျားအား သူ့မိဘများကို သွားခေါ်စိုင်းလိုက်လေသည်။ စောသင်းမှာ ယောက္ခာမန်စိုးအား သွားတွေ့သည့်အခါ မီးဖို့ဘေးတွင် တစ်ယောက် တစ်ယောက် တစ်ယောက်လုံးနောက်း ဖုန်များအထပ် ထပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိမ် အောက်တွင်လည်း အမိုက်သရိုက် များ၊ ပေါင်းပင်မြှုက်ပင်များသစ်ပင်းပင်များ နှင့်ပြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရလုပ်ကျွေးမည့်သူမရှိပါ။ စောသင်းသည် ယောက္ခာမများကို အကျိုးအခကြောင်းဘာမျှမပြောပါ။ ယောက္ခာမများကို ဦးလေး အဒေါ်ဟုသာခေါ် လေသည်။ အမိုး၊ အပါးဟုမခေါ်ပါ။ ထို့နောက် ယောက္ခာမများကို ဤသို့ပြော လေသည်။ “ကျွန်တော် အခုအတီးတို့ဆီ လာရတဲ့အကြောင်းက... ကျွန်တော် သားလေးဟာ တစ်နေ့၊ တစ်နေ့တို့တို့နေတာဘဲ... တစ်ခါမှမရယ်ဘူး... ကျွန်တော်နတ်သွားမေးတော့... နတ်စားရမယ်လို့ပြောတယ်... ကျွန်တော့မှာ မိဘ၊ ယောက္ခာမရှိတော့တဲ့အတွက် အတီးတို့ကိုလုပ်ပေးဘူး လာခေါ်တာပါ... ကျွန်တော်ဟာသာလုပ်လို့မရဘူး... လူကြီးသူမတွေ့လုပ်ပေးမှုရမယ်”

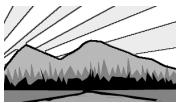

နောက်လော်အယ်၏မိဘနှစ်ပါးမှာ ညည်းတွား၍ထပ္း စောသရေးနောက်လိုက် သွားလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးပြုဖြစ်၍ မျက်စွဲကောင်း ကောင်းမပြင်ရတော့ပါ။ သူ့တူနောက်လိုက်သွားပြီး သူ့တူအိမ်ရောက်သောအခါ သူတို့သမီးနှင့်တူသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လေသည်။ သူတို့ကို အမိုး အပါးဟုမခေါ်ဘဲ “ညား၊ တီး” ဟုသာခေါ်လေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မေးချက်သော်လည်းမမေးခဲ့ပါ။ သူတို့သမီးနှင့်တူသွား ဟုသာထင်လေသည်။ သူတို့ မအိပ်မဲ သူတို့တူကန်တစ်စားခြင်းအကြောင်းကို မေးမြန်းလေသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက်ကလည်း “ငါတူရေးဗုံး မိဘမရှိတော့တဲ့သူတွေ နတ်စားတဲ့အခါ ဘုရားစင်ဆောက်စရာ့မလိုဘူး... မိဘနှုတဲ့သူကတော့ ဘုရားစင်ဆောက်မယ်” စောသရေးခဏာနားထောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ နံနက်လင်းလျင် သူ့ပြီး လေးနှင့်အခေါ်က သူ့ကိုကြုံသွားပြောလေသည်။

“မိုးဒိုခွားရေးဗုံး မင်းခြပြာတော့ မိဘမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး အခုဘာလို့ဘုရားစင်ကို ဆောက်တာလဲ”

စောသရေးက “အိုး... ဆောက်ပြီးပြီးဘဲ... နေပါစေတော့” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ စောသရေးအိမ်အောက်သို့သွားပြီး ဝက်သွားမေးရာ... ဝက်မှာ ကြီးမားလှသဖြင့် ဖော်း၍ ချို့မရသဖြင့် သူ့အေးအား လာကူရန်ခေါ်လေသည်။ ထိုအခါ သူအေးမှာ ရှုတ်တရက်မေ့သွားပြီး မိဘနှစ်ပါးအား “မိုးမိုး၊ ပါးပါး ဖြေးကိုချိထား... ကျွန်ုမအမိုးတို့သားမက်ကို ဝက်သွားကူယ်မှလို့” ဟု ပြောမိလေသည်။ မယ်ကြီးဗို့ကြီးနှစ်ဗို့မှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး မြေးအားလုချိရာ မြေးမှာနှစ်ပိုင်းပြတ်မတတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအခါ သမီးကသူတို့ကို ဤသို့ဆူလိုက်လေသည်။

“တစ်ယောက်တစ်လဲချိမှပေါ့ ဒီလိုသာလုံးရင် ကလေးသေတော့မှာဘဲ” ထိုအခါမှ အလုပ်ပြီး အမိုးကြီးကအရာရှင်ချိကာ အမယ်ကြီးကနောက်မှချိလေသည်။ အိမ်သူအိမ်သားများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသို့ကြပြီ့မှ ဝမ်းမြောက်လှပေသည်။ သူတို့လုပ်စရာရှိသည်ကိုလုပ်ပြီးသည့်အခါ မိဘနှစ်ပါးကသမီးအား အတူနေခွဲ့ပြုရန် တောင်းပန်ကြလေသည်။

“အမိန့်အပါး ဒီမှာလာနေလို့ရပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အမိုးအပါးတို့ အိမ်မှာတစ်ညုပြန်အိပ်ပြီးမှလာခဲ့ပါ... အမိုးအပါးတို့ အိမ်မှာပြန်မအိပ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလ” အမော အဖေနှစ်ယောက်မှာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းသွားသော်လည်း အိမ်မပြန်ပါ။ အိမ်အောက်မှဝက်ခြုံထဲတွင်သာ အိပ်လေသည်။ သမီးမှာ မနက်အိပ်ယာမှ ထ၍ ချက်ပြတ်ပြီး ထမင်းရည်ကို အိမ်အောက်သို့ လိုက်ရာ အမေဖြစ်သူက အောက်မှ အော်လိုက်လေသည်။ အမေက “ဖိုးမှုရေ... ထမင်းရည် အမိုးကို စင်တော့မယ” ဟုပြောလိုက်ရာ သမီးဖြစ်သူမှာ စိတ်တို့ပြီး မိဘနှစ်ပါးအား ပြန်ခိုင်းလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ ပျော်ရှုံးရှုံးနှင့်ပြန်သွားလေသည်။ အိမ်ရောက်၍ အိပ်သည့်အခါ တစ်ခါမှုမူးမလင်းနှင့်တွေ့ပါ။ ယောကျေားက လက်ကိုကြက်ကဲ့သို့ ခါလိုက်ပြီး ကြက်ဖတ္တန်သကဲ့သို့တွေ့နှင့်ပြီး မိုးလင်းပြီ ဟုပြောလိုက်လေသည်။ သူ့ ဆေးလိပ်နှင့် အိတ်ကိုလွယ်လိုက်ပြီး မိန်းမမှာ အိတ်နှင့်အတူ ဟားစည်ဖြူကိုလွယ်လိုက်လေသည်။ လမ်းတွင် မယားလဲလွှင်ယောကျေားကျော်တက်၊ ယောကျေား လဲလွှင်မယားကျော်တက်နှင့် မကြာခင် သမီးအိမ်သို့ရောက်သွားလေသည်။

သမီးမှာ လျေကားဘေးတွင် မိဘများကိုစောင့်နေရာ အဖေက အရင်လာသဖြင့် ပေးတက်လေသည်။ အမေဖြစ်သူကိုမူ ပေးမတက်ပါ။ ကန်ချုလိုက်လေသည်။ မိခင်မှာ ပြန်ထလာပြီး ဖားစည်ဖြူကိုလွယ်ကာ တက်လာပြန်သည်။ သမီးကအ မေကို သုံးခါပြည့်အောင် ကန်ချုပြီးသည့်အခါ သူ့အမေအား “တစ်ယောက်ထဲ တက်လာခဲ့ ဖားစည်ဖြူကို ကျမသိပ်မုန်တယ်... အမိုးကျေမကို အဲဒီဟားစည်ဖြူနဲ့ လဲစားခဲ့တဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်” ဟုပြောလိုက်လေသည်။ အမေမှာ ဖားစည်ဖြူကို မက်မောလှသည်။ အိမ်ပေါ်သို့လည်းတက်ချင်လှသည်။ သမီးဖြစ်သူက သူ့အား ဖားစည်ယူလာခွင့်မပေးပါ။ ကြာလာတော့ ထမင်းဆာလုပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ဖားစည်ဖြူကိုချုလိုက်မှ သမီးက တက်ခွင့်ပေးလေသည်။ သမီးမှာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြီး ဖားစည်ဖြူအား ကန်ချုလိုက်လေသည်။ ဤဖားစည်ဖြူမှာ အောက်သို့ လိမ့်သွားပြီး မှောကျော်ဆောင်အထိ လိမ့်သွားလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ သမီးသားမက်၊ မြေးနှင့်အတူ အသက်ဆုံးသည့်အထိ နေထိုင်သွားလေသည်။

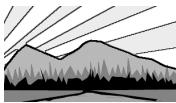

၅၇

၅၇ ဖော်ဖော်မှုသည် မှတ်ဖော်စည်ဖြစ်ပြီး ကျက်သရေရှိလှသည် ဟုဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ လပြည့်နေ့ညရောက်လျှင် ၅၂၁မှုမှတ်ကျောက်ဆောင်အတွင်းရှိ အိုင်ထဲမှ ဖော်စည်သံထွက်လာရာ လွမ်းမောစရာကောင်းလှပါသည်။ မှတ်ကျောက်ဆောင်ရှုအိုင်မှာ ကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံသော အိုင်ဖြစ်ပြီး သားငါးပါလှသည်။ လူများငါးများလိုပါက ပူဇော်ပသစရာ တစ်ခုခုယူသွားရသည်။ ပသပြီးမှ ငါးများလျှင် ငါးတစ်ကောင်ပါက စားရှုဝလေသည်။ ၅၂၁မှုမှတ်ကျောက်ဆောင်သည်အော့အိုင်အထက်ရှိ ယဉ်းစလင်းချောင်း၏ အိုင်ဖြစ်ပေါ်သည်။ အင်လိပ်လူမျိုးများသွားရှုမရပါ။ လူများသွားလျှင် သူကို ‘ဖူးဘွှဲ’ ဟုခေါ်ရသည်။ ‘မှတ်ကျောက်ဆောင်’ ဟုခေါ်ပါက တိမ်များမဲတက်လာပြီး မိုးသည်းထန်စွာရွာသဖြင့် လူများမနေရဲ့ဘဲ ပြန်လာရလေသည်။

တစ်မခါတွင် မိဘမဲ့ကလေးတစ်ဦးသည် သူ့အဖွားကပြောပြသဖြင့် သူသွားကြည့်လေသည်။ သူသည် ဖားစည်ဖြူအား လိုချင်လှရာ အိုင်စောင့်နှုတ်အားသွားတောင်းလေသည်။ သူသည် ပူဇော်ပသပြီးဆုတောင်းရာ မကြာမိဖားစည်ဖြူ။ ပေါ်လာလေသည်။ မှတ်ကျောက်ဆောင်အရှင်က သူ့အားဟားစည်ဖြူအားထူးပြုဆို ဆိုသည့်အပင်တစ်မျိုးနှင့် ချည်နောင်ရမည်။ လျှော့ကြိုးနှင့်ချည်နောင်ပါက မနိုင်ပါ ဟုမှားလေသည်။ မိဘမဲ့ကလေးကလည်း ထူးပြုဆိုအပင်ကိုသွား၍ နွယ်ကြိုးကိုယူကာ ဟားစည်ဖြူ၍ကို ထမ်းပြီးပြန်လာလေသည်။ လမ်းတွင် စာတန်မာနှုတ်တစ်ကောင်ပေါ်လာပြီး သူ့အား အမျိုးမျိုးနွောင့်ယုက်ပြီး ၅၂၁သို့ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းဟားစည်ဖြူ၍ကို ဒီထူးပြုဆိုအပင်နဲ့ ချည်တာပြတ်ကျပြီး မှတ်ကျောက်ဆောင်အိုင်ထဲကိုဘဲ ပြန်လိမ့်သွားလိမ့်မယ်”
ထိုအခါ မိဘမဲ့မှာ အိုင်စောင့်နှုတ်ပြောစကားကို မေ့သွားပြီး လျှော့ကိုယူ၍ ဟားစည်ကို ချည်လိုက်ပြန်လေသည်။ ပြီးနောက် ဟားစည်ဖြူအား ထမ်းလိုက်ရာပြတ်ကျပြီး မှတ်ကျောက်ဆောင်အိုင်အတွင်းသို့ ပြန်လိမ့်သွားလေသည်။ မိဘမဲ့

ကလေးမှာ ဤမှုပ်ဖားစည်ကို မရရှိတော့ပါ။ လပြည့်သည့်အချိန်တွင် ဤမှုပ်ကျောက်ဆောင်မှ ဘားစည်သံကို ကြားရမြဖြစ်သည် ဟုပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ဤမှုပ်ကျောက်ဆောင်သည် အလွန်ကျော်ကြားသဖြင့် လူအများက သွားကြည့်ချင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဤမှုပ်ကျောက်ဆောင်မှာ မှုပ်ကျောက်ဆောင်ဖြစ်ရာ လူများမသွားရပါ။ ခါတ်ပုံလည်းရိုက်၍မရပါ။ သွားသည့်သူများမှာ မိမိတို့ ယံကြည်ရာဘာသာအတိုင်း ဘုရားရိုစိုးပြီးမှ သွားရသည်။ မဟုတ်ပါက လေကြီးမီးကြီးကျတတ်ပါသည်။ ဤမှုပ်ကျောက်ဆောင်သည် လှပပြီး ကျက်သရော်သည့် သာဘဝက ဖန်ဆင်းထားသည့်ကျောက်ဆောင်ကြီးဖြစ်ပေသည်။ ကရင်ပြည့်နယ်အတွင်းမှ ဤလှပပျော်ကျက်သရော်သော ကျောက်ဆောင်ကြီးသည် ယခုထက်တိုင်တည်ရှိနေလေသည်။